

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HANRİ BENAZUS

İnsana Tanınan Ayricalık

DÜŞÜNCE

Düşünüyorum Öyleyse Varım

"Cogito-Ergo-Sum - René Descartes"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİZİM KİTAPLAR

KB3253

İNSANA TANINAN AYRICALIK

DÜŞÜNCE

DÜŞÜNÜYORUM ÖYLEYSE VARIM

“Cogito Ergo Sum – René Descartes”

Bizim Kitaplar: 113
Kişisel Gelişim

© Bu kitabın tüm hakları
Bizim Kitaplar San. ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

ISBN 978-605-5476-33-5
Yayınevi Sertifika No: 14933

Genel Yayın Yönetmeni
D. Ali Gültekin

Editör
Nermin Taylan

Sayfa Düzeni
Özlem Özkan

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

Baskı Cilt
Step Ajans Matbaacılık
0212 446 88 46

BİZİMKİTAPLAR

Ankara Cad. Konak Han No:43/5
Eminönü-Fatih / İstanbul
Tel: +90 212 528 35 51 Fax: +90 212 528 35 52
www.bizimkitaplar.com.tr
bizimkitaplar@bizimkitaplar.com.tr

İNSANA TANINAN AYRICALIK

DÜŞÜNCE

Hanri Benazus

Bizim Kitaplar
İstanbul - 2011

İÇİNDEKİLER

"Önsöz – 1" "Adam Olacak Tezgahtar..."	7
"Önsöz – 2" "Cennet Dedikleri Yer Neresi?..."	9
"Önsöz – 3" "Oduncu..."	13
"Descartes, Akılcılık ve Düşünce..."	17
"Felsefeci Bakışı ile Düşünce..."	31
"Evren Üstü Düşünce Enerjisi..."	45
"Düşünce, Akıl ile Duyguların Diyaloğudur..."	59
"Düşünmek, Ne Olduğunubilme ve Bulma Sürecidir..."	73
"Dünya Düşüncelerimizin Etrafında Değil, Güneşin Etrafında Döner..."	87
"Düşünmek, İçimizdeki Ben ile Sohbeta Başlamaktır..."	99
"Hayal Etmek Düşünceye Hareketlilik Kazandırmaktır..."	113
"Düşünmek, Hem Görmek, Hem Duymak ve Hem de Anlamaktır..."	127
"Hayaller, Düşüncelerimizin Canlandırdığı Yapaylık Sahneleridir..."	139
"Düşünce İstirabı, İstirap Hazzı Hedefler..."	153

“Ne “Evet”Lerin, Ne de “Hayır”Ların Tutsağı Olmayın...”	167
“Varlığın da, Yokluğun da Ötesinde Gerçeklerin Sonsuzluğu Yatar...”	181
“Alışkanlıklar, Yaşamın Zincirlenmesidir...”	195
“Ölümden Ders Almak Zordur, Çünkü Bir Defa Gelir...”	209
“Düşünce Hareketliliğini Hep Kuşku ve Meraktan Alır...”	223
“Dünya Bizim Düşüncelerimizin Etrafında Değil Güneşin Etrafında Döner...”	237

“ÖNSÖZ – 1”

“ADAM OLACAK TEZGAHTAR...”

A teşli bir köy çocuğu kentin en büyük marketinde iş için başvurdu...

Dünyasının bu en büyük çarşı marketinde her şey, ama her şey satılmaktaydı.

Patronu sordu:

- Daha önce hiç satıcılık yaptın mı?...

Verdiği cevap:

- Evet... Köyümde bu işi yaptım...

Patronun gözü çocuğu tuttu.

Şöyle dedi:

- İyi, yarın işe başlıyorsun, akşam da ilk günü değerlendiririz...

Ertesi akşam patron, çocuğu karşısına aldı:

Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

- Evet, söyle bakalım bugün kaç satış yaptın?...

- Bir...

- Ne bir mi? Öteki arkadaşların otuzdan fazla satış yaptılar... Sen nasıl yalnızca bir satış yapabilirsin?... Kaç dolar tuttu , peki...

- 320 bin dolar.

Patron şaşırdı ve bunu nasıl becerebildiğini sordu.

- Adama önce küçük boy bir olta, sonra orta boy bir olta ve daha sonra da büyük boy bir olta sattım...

Dedi genç satıcı. Ardından da:

- Adama nerede balık tutacağını sordum. “Kıyıda” deyince, bir tekneye gereksinimi olduğunu söyledim. Tekne bölümüne indik ve çift motorlu, yelkenli, lüks bir yat sattım. Vosvosu ile bunu çekemeyeceğini belirtince de son model 4x4 bir cip sattım.”

Patron kendinden geçti:

- Ne diyorsun? Tüm bunları bir küçük olta almaya gelen adama mı sattın?”

Çocuk yanıtladı:

- Yoo, aslında adamın eşinin migreni tutmuş, buraya aspirin almak için gelmişti. Hafta sonunun mahvolduğunu görünce adama bunu açık açık söyledim ve balığa gitmesini önerdim.”

“ÖNSÖZ – 2”

“CENNET DEDİKLERİ YER NERESİ?...”

*A*dam ve hayattaki tek arkadaşı olan köpeği ile bir trafik kazasında birlikte ölmüşlerdi ...

Ölümlerinin ardından gökyüzüne çıktıktan sonra bembeyaz bulutların arasında dolaşmaya başladılar ...

Adam çok susamıştı..

Biraz su bulabilmek ümidiyle yürümeye devam ederken, birden kendilerini muhteşem bir manzaranın karşısında buldular..

Rengarenk çiçeklerle süslü bir bahçe, altından yapılmış bir bahçe kapısı, ve onları karşılayan beyazlar içinde bir kadın..

Adam köpeğiyle birlikte kadına yaklaştı.

Ve sordu:

- Afedersiniz... Burası neresi?...

Kadın ona gülümsedi ve;

Şöyle dedi:

- Burası Cennet, efendim...

Adam bunun üzerine sevinçle bağırdı.

Ve şöyle dedi:

- Harika... Harika... Peki bana biraz su verebilir misiniz, gerçekten çok susadım”....

Kadın cevap verdi:

- Tabii efendim... Buyurun içeri girin... İçerde dilediğiniz kadar su bulabilirsiniz.....

Adam köpeğine döndü.

Ve şöyle dedi:

- Hadi oğlum içeri giriyoruz...

Adam kapıya doğru yürüdü...

Ama kadın onu birden durdurdu.

Ve şöylededi:

- Çok üzgünüm efendim... Köpeğiniz sizinle gelmez... Hayvanları içeri almıyoruz...

Bunun üzerine adam bir an durdu..

Düşündü...

Ve geri dönüp köpeğiyle birlikte geldikleri yolun tam ters yönünde yürümeye koyuldular....

Bir süre geçtikten sonra kendilerini bu kez tozlu çamurlu bir yolda buldular ve yolun sonunda karşılarına çiftlik girişini andıran bir kapıyla yırtık elbiseli bir dede çıktı...

Adam sordu:

- Afedersiniz.... Bana biraz su verebilir misiniz?...

Dede şöyle dedi:

- İçeri gel... Kapıdan girdikten sonra sağ tarafta bir çeşme var..."

Adam sordu:

- Peki arkadaşım da benimle gelip oradan içebilir mi?"

- Tabii... Çeşmenin yanında köpeğinin de su içebileceği bir kase bulacaksın... Oradan içebilir...

Bunun üzerine adam kapıdan girdi...

Biraz yürüdükten sonra sağ tarafta çeşmeyi buldu..

Adam çeşmeden köpek de oracıktaki kaseden doya doya içerek susuzluklarını giderdiler...

Derken adam geri giderek girişte bekleyen dedeye yaklaştı.

Ve sordu:

- Su için çok teşekkür ederim... Peki burası neresi?...

Dede cevap verdi:

- Burası cennet...

Bunu duyan adam şaşırdı:

**- Ama nasıl olur?.. Az önce burası gibi kırık dökük olma-
yan muhteşem bir yere gittik ve orasının da Cennet olduğu-
nu söylediler...**

Dede;

**- Hani şu rengarenk çiçeklerle süslü olan altın kapılı yer
mi?...**

Gülümseyerek devam etti:

- Ama orası Cehennem...

Adam iyice şaşırmıştı:

**- Peki ama orası sizin adınızı kullanarak insanları kan-
dırıyor diye hiç kızmıyor musunuz..??”**

Dede gülümsedi:

Ve şöyle dedi:

**- Kızıyoruz..... Çünkü onlar kendi çıkarı için en iyi
arkadaşını yarı yolda bırakanları Cennet’ten uzak tutuyor-
lar....**

“ÖNSÖZ – 3”

“ODUNCU...”

Bir gün, oduncunun biri, nehrin hemen üzerinde bir ağacın dallarını keserken, kazara baltasını suya düşürür. Kederinden hemen ağlamaya başlayan oduncunun haline üzülen **Tanrı** aşağı iner ve sorar:

- *Niye ağlıyorsun?...*

Oduncu;

- *“Durumunu anlatır ve baltası olmazsa aç kalacağını...”*

Söyler. **Tanrı**, hemen suyun dibinden altın bir balta çıkarır ve sorar:

- *Bu mu senin baltan?...*

Oduncu cevap verir:

- *Hayır...*

Tanrı bu kez dipten bir gümüş bir balta çıkarır ve yine sorar:

- Bu mu senin baltan?...

Oduncu;

- Hayır”

Diye cevap verir yeniden.

Tanrı bu sefer sudan demir bir balta çıkarır ve sorar;

- Bu mu senin baltan?...

Oduncu sevinçle cevap verir:

- Evet...

Tanrı adamın dürüstlüğünden memnun olur ve üç baltayı da ona verir. Oduncu baltalarını alır ve mutlulukla evine döner.

Aradan zaman geçer. Bir gün oduncu karısı ile birlikte nehir kenarından yürürken, karısının ayağı takılır ve suya düşer. Oduncu üzüntü ile karısının ardından ağlamaya başlar. **Tanrı** yeniden görünür ve oduncuya sorar;

- Niye ağlıyorsun?...

- Tanrım, lütfen yardım et bana. Karım suya düştü...

Diye yakarır.. **Tanrı**, sudan **Jennifer Lopez**'i çıkarır ve sorar:

- Bu mu senin karın?...

Oduncu hemen bağırır:

- Evet...

Tanrı; adamın yalan söylemesine çok kızar. Oduncu hemen açıklamaya çalışır.

- Tanrım lütfen beni affet. Beni yanlış anladın. İşin gerçeği, eğer sana Jennifer Lopez için hayır demiş olsaydım,

bu sefer Catherine Zeta Jones ile gelecektin. Gene hayır deseydim, bu sefer de karımı getirecektin ve ben bu sefer evet dediğimde, üçünü de bana verecektin. Ama Tanrım, ben fakir bir adamım ve üç kadına birden bakmam mümkün değil. İşte bu yüzden ilk seferinde evet dedim...

NOT.- Bu öykü bir insanın çıkarı bahis konusu olduğunda, *Tanrısına* dahi nasıl bir yalan uydurabileceğini mi, yoksa insan *düşüncesinin* egosunun baskısı altında hep kendine çıkar aramasının bir tipik örneği midir, pek bilinmez.

*“Düşünüyorum Öyleyse Varım”
(Cogito Ergo Sum)...*

“DESCARTES, AKILCILIK VE DÜŞÜNCE...”

*H*emen hemen hepimizin bildiği, duyduğu bir söz bu...

Evet **Descartes**’ın bir sözü. Hepimiz bu sözü bilmemize rağmen, bu sözün nereden geldiğini ve ne anlam ifade ettiğini sanırım çoğumuz bilmeyiz.

Réne Descartes matematikçi, filozof, koyu bir **Katolik** ve daha birçok özelliği olan ilginç bir kişidir. Eğitimini tamamladıktan sonra, kitaplardan öğrenme sürecinin kendisine daha fazla bir şey kazandırmayacağına inanır.

Bunun üzerine kendini incelemeye başlar.

Diğer tüm bilimleri bir kenara bırakıp, kendi anlatımıyla, *“Dünyanın en Büyük Kitabını”* öğrenmeye koyulur.

Réne Descartes'in sözünü ettiği en büyük kitap, soyut anlamda insan, ancak birinci elden bilgilenebileceği bir insan, yani kendisidir.

Ona göre incelemeye aldığı insan, yani kendisi, incelenmeye değer bir kişiliğe sahiptir.

Descartes'in **düşün** dünyasındaki ilk ilkesi **“Düşünüyorum Öyleyse Varım...”** biçiminde oluşmuştur.

Onun için **“Güzel”** olan tek şey matematiğin kesinliğidir. Bunların dışındaki her şeyden kuşku duyulmalıdır. Bu arada, kesin ve kendi kendinin kanıtı olan şeylere dönmek zorunda olduğunu duyumsar.

Bu yaklaşımını şöyle dile getirir:

Benim tasarladığım şey, kendime emin olabileceğim bir dayanak bulmaktır. Ayağımın altındaki kaygan toprak ve kumu bir tarafa atıp yere daha sağlam basabileceğim kayaya erişmek istiyorum...

Descartes kendi programında tamamen **varoluş** sorunuyla ilgilenir. **“Eğer dışımızda var olan dünyaya ilişkin bilgi sahibi olmak istiyorsak, varlığından kesin olarak emin olduğumuz bir şey bulmamız gerektiğine”** inanır.

Böylece **Descartes**, kurmaya çalıştığı metafizik felsefe dizgesinin **ilk ilkesi**'ni oluşturur:

“Düşünüyorum öyleyse varım”.

Bu ilke, geriye kalan her şeyin temelini oluşturur; akıl dışındaki her şey bu ilkeden türetilir.

Bütün **düşünceler** birbirlerine bağlıdır, birbirlerinden çıkar. Bir başka deyişler her **düşünce**, bir başka **düşünceden** kaynaklanır.

Bizler doğru olmayan bir **düşünceyi**, doğru olduğu ısrarı içine girmezsek, yani **düşünce** zincirimizin içine yanlış bir **düşünceyi** karıştırmayacak olursak, ne kadar gizemli ve saklı olursa olsun eninde sonunda her türlü bilgiye ulaşmak mümkün olacaktır.

Bunun için tek çıkar yol, bizim doğru olarak bellediklerimizi bir yargılama safhasına sokmak ve doğruluğundan şüphe duymaktır.

Çünkü,

Şüphe etmek kendi başına bir düşünce olayıdır.

Bizler peşinen bir **düşünce** akışı içinde olduğumuzu kabul edersek, bir yerde var olduğumuzu da kanıtlamış olmaktadır.

O halde bizler var olduğumuz konusunda en küçük bir şüphe taşımıyorsa, “**Ben Varım**”ın kesinliği, tüm bilgilerin kaynağını oluşturacak demektir.

İşte **Réne Decartes**’ı **Yeni Çağ Felsefesinin** kurucu yapan metot bu metottur. **Réne Decartes** bu metot ile **düşünerek** şu sonuçlara varıyor. Öncelikle varlığın amacını sorguluyor ve bulduğu cevap da “**Mutluluk**” oluyor.

Yine **düşünce** yolu ile “**Mutluluk**” u elde etme yolunun “**İyi Yaşamak**”tan geçtiğini ve bu sebeple insanın “**İyi Yaşama**”nın bilgilerini elde etmemiz gerektiğini söylemektedir.

Bun un için de ileri sürdüğü **düşünceleri** şöyle sıralamaktadır:

1.- Aşırılıklardan uzak ölçülere göre yaşamak...

2.- Yaşamla ilgili kesin kanıtlara ulaşmak...

3.- Dünyanın düzenini değiştirmeye kalkışmak yerine bireysel beklentileri değiştirmeye kalkmak ve kendini yenmeyi ön planda tutmak...

4.- Yaptığımız işin en iyisini yapmak ve öyle olduğuna inanmak...

Réne Decartes'a göre, bu uygulamalar insanı “**Mutlu**” edecek uygulamalardır.

Ve sağlıklı bir **düşünce** yapısı oluşturmak için gereken kafa ve beden rahatlığı sağladığı gibi insanın bilgelik yolunda ilerlemesine de yol açar.

Tüm bunlarla **Réne Decartes**'ın varmak istediği sonuç, insanın her şeye razı olmakla, kendisini hiçbir kişinin ve ortamın tedirgin etmemesi istemekle, rahat bir **düşünce** ortamına girmeyi ve böylece gerçek “**Mutluluk**” yolunu açmayı ve erdemin kurallarını bulma yolunu göstermektedir.

Réne Decartes, gerçek “**Mutluluk**”a ve esas olan erdeme varma yollarını şöyle özetlemektedir:

Yapılması ya da yapılmaması gerekenleri bilmek ve uygulamaya geçmek için öncelikle düşünceyi kullanmak gerektiği...

Aklın öne sürdüğü her şeyi yerine getirmek için, hiçbir kuşku ya da tutkulara kapılmaksızın sağlam ve değişmez bir karar sahibi olmak...

Var olanlarla yetinmesini bilmek, aşırı isteklere kapılmamak...

Düşünce yolu ile iyiye, doğruya, güzele varmaya çalışmak...

Réne Decartes, genel geçer fikirler dışında, her şeyden şüphe edilmesi gerektiğine inanıyordu.

Çünkü ona göre, bugünün dünyasına ait bilgileri sahip olduğumuz beş duyu organlarımızla algılamamıza karşın onların doğru olup olmadığını aslında pek de bilemeyiz.

Bunun nedeni duyu organlarının güvenilmez ve yanıltıcı olmasıdır.

Bu durumda, böyle bir algılama içinde bir ağacın, bir masanın ve buna benzer her şeyin gerçekten olup olmadığından, ya da olsa bile bize görüldüğü gibi olup olmadığından tam olarak emin olamayız.

Réne Decartes'a göre yanıltıcı olabilen duyu organlarımız bizi doğru bilgiye götürmeyebilir.

İşte bu şüphe durumu **Réne Decartes**'ı *“Düşünüyorum Öyleyse varım - Cogito Ergo Sum”* a götürmüştür.

Kısacası şüphe ederek durumu şüphe edemeyeceği son noktaya kadar götürmesini bilmiştir.

Réne Decartes için kesin bir şey varsa o da şüphe ettiğidir. Ona göre şüphe etmek, bir yerde **“Var olduğumuz”**un kanıtı olmaktadır.

Réne Decartes için bu var olduğu bilgisi bir başlangıç noktası oluşturmuştur ve diğer tüm bilgilerini bu bilgisinden kaynaklanmaktadır.

Réne Decartes, bu **düşünce** uygulamalarına geçmek için önce dört kural saptamıştır.

Şöyle ki:

1.- Açık ve belirgin fikirler dışında hiçbir şeyi kabul etmemek...

2.- Her sorunun çözümü için o sorunu gerekli sayıda parçalara ayırmak...

3.- Düşünceleri basitten karmaşığa doğru sıralamak...

4.- Gözden kaçmış bir şey olup olmadığını sürekli kontrol etmek...

Réne Decartes'a göre kuşku duymayacağımız tek şey, bir şey **düşünüyor** olmamızdır. Bu sebeptendir ki, insanın öncelikle yapacağı, **düşünen** bir adamı **düşünmektir**...

Bu görüşü kendimize yönlendirdiğimizde de varacağımız nokta; **“Düşündüğümü bildiğim için, ben varım”**... olmaktadır.

Réne Decartes'ın yaşadığı yıllara baktığımızda, her şeyden önce o günlerde bilim ve felsefe henüz birbirinden ayrılmamıştı. Ama ayrılmanın sancıları da başlamıştı.

Skolastik (Okulcu) felsefe yıkılmış, bilgi yeniden ele alınmıştı.

Uğraş olarak bilimi seçen insanlar gözlerini doğaya çevirdiler. O güne kadar elde edilmiş bilgiler, her ne iseler tek tek ele alındı,

Artık **Avrupa**'nın birçok yerinde bunların hepsi yeniden inceleniyordu. Her bir bilgi deneylerle sınanıyor, tekrar tekrar gözlemleniyordu.

Lowell Peacock der ki;

Başarılı insanı belirleyen ilk özellik tutumudur. Kişi olumlu tutum ve düşüncelere sahipse, zorluklarla uğraşma-

yı seviyor ve onların üstesinden gelmekten haz duyuyorsa, başarılarının yarısını gerçekleştirmiş sayılır.

Réne Decartes, Bir taraftan bilimsel gelişmeleri takip ediyor, bir taraftan da kendisi araştırıyordu.

Doğaldır ki, bütün bunların arasında ilişki kurmak ve kuralları belirlemek bir **düşünürün** asli görevidir. Biliyoruz ki, bu işin **düşünceye** dayalı süreci yıllarca sürdü.

Réne Decartes o günlerde yaşadığı ikilemeleri ve felsefesini oluşturan düşünce sonuçlarının akış biçimini her halde böyle irdelemek gerekir:

1.- Tüm bildiklerimin hepsinden şüphe ediyorum...

2.- Beş duyumun sağladığı bilgilerin hepsi şüpheli ve aldatıcı...

3.- Çevremdeki kişilerin de etkisinde kalmış olmalıyım...

4.- Sabit fikirler, toplumun değerleri, gelenekleri ve bunun gibi her şeyi de birbirinden ayırmak gerekir...

5.- Her şeyin varlığını yok saymak gerekir. Var olup olmadıklarını şimdilik merak etmemem gerekiyor...

6.- Aslında, kendimi bile yokmuş gibi hareket etmeliyim....

7.- Etrafımda çeşitli biçim ve renklerde pek çok nesne var. Ben bunları nasıl ve ne şekilde görüyorsam, onlar da gerçekten öyle mi?

8.- Tüm nesneleri duyu organlarım aracılığı ile tanıyorum. Onlara dokunuyorum, kendilerini görüyorum, tadına bakıyorum, seslerini işitiş, bazısının kokusunu alıyorum.

Böylece onlar hakkında bilgi sahibi oluyorum. Ama bu bilgiler doğru mu?

9.- Duyularım beni yanılttığına göre belki de onların bize kaynaklık ettiği nesneler de yanıltıcıdır. Belki de gördüğüm veya gördüğümü sandığım her şey bir hayaldir. Belki de onların hepsi benim kuruntumdur.

10.- Eşyalar öyle de insanlar nasıl? Ben herkesi kendimiz gibi düşünen, gören ve duyan birileri olduğunu kabul etmişim. Ama ya onlar öyle değilse?

11.- Ben de sık sık rüya görürüm. Düşlerimde bir şeyler yapar, bir yerlere giderim. Uyandığım zaman bunların hiçbirini de yapmamış olduğumu anlarım. Sakın ola ki, bütün yaşantım bir rüya olmasın?

12.- Etrafımızdaki eşyalar ve insanlar gibi kendi varlığım bile şüpheli. O zaman geriye ne kaldı?

13.- İlk anda geriye hiçbir şey kalmamış gibi görünüyor. Ama galiba bir şey var. Bu öyle bir şey ki artık ondan şüphe edemem. Bu şey, benim için kesin diyeceğim bir bilgidir.

14.- İlginç olan durum, bu kesin bilgi, benim kendi şüphemden oluştu. Şüphe ettiğim sürece, kendisinden şüphe edemeyeceğimiz şey nedir? Bu, şüphe etmekte olmamdır.

15.- Peki şüphe etmek nedir? Hiç tartışmasız söyleyebilirim: Düşünmektir. Yani şüphe etmek düşünmek demektir. O zaman düşünme eyleminden şüphe edemem. Böylece düşüncemin varlığını kesinlikle kabul etmeliyim.

16.- Düşündüğüme göre o düşünceyi gerçekleştiren bir şey olmalı. O şey, benim yani bizzat kendimim.

17.- Düşündüğümüze göre varlığımın olmaması olanak dışıdır. O halde sonuç tartışılmaz şekilde ortadadır:

“Düşünüyorum, Öyleyse Varım.”

Öncelikle bilinmesi gereken en önemli nokta, **Descartes**’ın bir **rasyonalist** (*Akılcı*) felsefesinin en önemli **düşünürü** olduğudur.

Peki nedir bu **akılcılık**?

Akılcılık, en basit tanımıyla, aklın üstünlüğünü peşinen kabul etmektir. Bu **düşünce** tarzının ortaya çıktığı dönemlerde, asıl sorun aklın mı yoksa duyuların mı gerçek olduğuydu.

İşte bu **düşünce** tarzına sahip olan **düşünürler**, aklın üstün olduğunu, duyu organlarının insanı sürekli yanıltabileceğini ve bu yüzden duyu organlarıyla algılananın gerçek olmadığını savunurlar.

Onlar için gerçek olan aklın bulduğu, aklın oluşturduğudur. Hepsi **düşüncelerin** asıl gerçeklik olduğuna ve duyu organlarıyla algılananın da onların birer yansıması olduğuna ve yanlış olabileceğine inanırlar.

“Düşünüyorum Öyleyse Varım” (Cogito Ergo Sum)... görüşüne kadar giden süreçte yöntemi anlayabilmemiz için bir de **Sokrates**’in yöntemini bilmemiz gerekir.

Sokrates felsefesi bu yöntemi kazandıran isim olarak karşımıza çıkar. **Sokrates**’in yöntemi şüphe etmektir. Her şeyden şüphe ederek gerçek bilgiye ulaşabileceğimizi savunur.

Descartes da buradan yola çıkmıştır.

Descartes duyu organlarına güvenemeyeceğini biliyordu. Ama aklına güvenip güvenmemek konusunda emin değildi ve her şeyi sorguluyordu.

Sorgulayarak, şüphe ederek gerçek bilgiye ulaşabileceğine inanmıştı ve akla gelebilecek her şeyden şüphe ediyordu.

Hatta aklından ve varlığından bile.

En sonunda şüphe edemeyeceği bir şeyin olduğu fikrine ulaştı. Şüphe edemeyeceği şey, şüphe ettiğiydi...

Şüphe etmek de düşünmek anlamına geliyordu. Buradan da **“Düşünüyorum Öyleyse Varım”** sonucuna ulaştı.

Ana **düşüncesindeki** yönlendirici görüşleri şöyleydi:

Kesin olan bir şey var. Bir şeyin doğruluğundan şüphe etmek gerekir.

Şüphe etmek düşünmektir. Düşünmekse var olmaktır.

Öyleyse var olduğum şüphesizdir. Düşünüyorum, o halde varım.

İlk bilgim bu sağlam bilgidir.

Şimdi bütün öteki bilgileri bu bilgidен çıkarabilirim.

Aslında bir **düşünür**, filozof ve matematikçi olan **Descartes**, insan ile ilgili bilgilerinin ortak bir temeli olduğuna, bilgiye ulaşmanın her şeyi sorgulayan bir kuşkuyla mümkün olabileceğine inandı.

Descartes, gerçek anlamda modern felsefenin kurucusudur.

Kendisinden önceki **Ortaçağ Skolastisizmine** (*okulcu görüşe*) karşı, **akılcılığı** ön plana çıkararak; felsefenin tarihsel çizgisini değiştiren **düşünür** olmuştur.

Descartes, insanların bu yaşamda sahip oldukları çeşitli uğraşlarını incelemeye ve aralarından en iyi olanlarını seçmeye öncelik verdi.

Başkalarının uğraşları hakkında herhangi bir şey söylemeyi gerek duymaksızın, kendini içinde bulunduğu uğraşla devam etmeyi, yani tüm yaşamımı aklımı işlemenin hizmetine verme yöntemi izlemeyi ön planda tuttu.

Gerçeğin bilgisinde mümkün olduğunca ilerletmekten daha iyisini yapamayacağını **düşündü**.

Bu yöntemi kullanarak derin bir hoşnutluk hissetmeyi, böylece hiç kimsenin var olduğu bu hayatta bundan daha sevimli ve daha masum bir şeye sahip olmayacağına inandı.

Böylece, her gün, biraz önemli görünen ve diğer insanların genellikle farkında olmadıkları gerçekleri keşfederken, yaşadığının doyumu, aklını tümüyle doldurdu.

Descartes, Yaradan'ın kavranamaz sonsuzluğu konusundaki insan bilgisinin değerinin ve insanın **düşünce** özgürlüğünün temellerini atmıştır.

Tanrı'nın, doğruyu ve iyiyi istediğini kabul eder, ama bu arada kendini her türlü kesin bir **düşünceden** de uzak tutar.

Ayrıca, insan ve dünya arasındaki bütünleşmeyi, insanın, bir bedenle bütünleşmiş ruhu olarak görür ki, ona göre beden de doğadaki diğer nesneler gibi mekanik olarak düzenlenmiş bir madde yığınınından başka bir şey değildir..

Descartes, aslında **düşünsel** anlamda kuşkucu bir filozof değildir. Çünkü insan **düşüncesinin** sağlam ve kesin bilgilere ulaşabileceğine inanmıştır.

Descartes'in felsefesi aslında çok yönlüdür. Tarihte hiçbir **düşünür Descartes** kadar çok yönlü algılanıp her açıdan incelenmemiştir.

Bunun sebebi de **Descartes**'in felsefesi içinde bulunduğu dönemin yani 17. Yüzyılın tarih açısından geçiş dönemi olmasıdır.

Descartes'in yaşadığı bu yüzyıl **Ortaçağın** büyük bir kimlik bunalımı içinde süregelen eşine az rastlanabilecek bir süreçtir.

Bundan dolayı **Descartes** modern felsefenin yeni yüzü-ken, **Ortaçağ felsefesinin** son temsilcilerinden biri olmuştur.

Descartes; bir yandan idealist, diğer yandan maddecidir.

Kısacası **Descartes**;

Çok anlamlılıktır...

Düşünmektir...

Modern felsefede var olmaktır...

“Düşünüyorum Öyleyse Varım...” sözü insan mantığına çok yakın bir deyim.

Düşlemek, hayal kurmak, rüyalar...

Kabul ederiz ki, bunların hepsi birer **düşünce** ürünü.

Unutmayalım ki, insanlar sadece kelimelerle **düşünmez**. İmgelerle, resimlerle de **düşünebilir**.

Hem de tek bir kelimeye bağlı kalmaksızın. Yani, insan birini hayal ederek **düşünebilir**.

Bizler, kendimizin gerçek olduğumuzu varsayıyoruz. Ya da öyle biliyor, öyle kabul ediyoruz. Bunun aksini söylemek bizlere hem garip ve hem de saçma gibi gelir.

Descartes'a göre bizlerin bir düş olmadığımızı, gerçek olduğumuzu kanıtlayabilecek bir şey vardır, o **düşünen** bir varlık olmamız...

Öncelikle **düşünmenin**, insanın var oluşunda nasıl bir ayrıcalık ve ne kadar önemli olduğunu göz ardı etmemiz gerekir.

Bu sebeptendir ki, **Descartes**'in felsefende önemli yeri olan, “*Düşünüyorum, öyleyse varım... Cogito Ergo Sum...*” sözünü, her zaman “*Her Şeyden Şüphe Duyarak Düşünme*” anlamında algılamamak gerekir.

Descartes, insanın **düşündüğü** sürece yaşadığını ve **düşünmediği** sürece var olmadığını; **düşünmenin** de yaşamak olduğunu belirtmeyi ön planda tutmuştur.

Burada, ister istemez insanın aklına “*Yaşamak Nedir?...*” suali gelmektedir.

Aslında yaşamak, “*Ben de varım...*” demek değil midir?

O zaman, insanoğlunun **düşünmesi** için, ilkönce “*Var Olması*” gereği ortaya çıkmaktadır.

Var olan, ya da bir nefes alıp vermeyi yaşamak olarak algılayan bir insan eğer **düşünmüyorsa**, aklını kullanmıyorsa, onu yaşıyor görünüyor diye mi kabul etmek gerekecektir?

Evet, belki de kendi dar kalıpları içinde yaşıyor. Bitkilerden ve hayvanlardan farkı olmadan yaşıyor; sadece yaşıyor...

“FELSEFECİ BAKIŞI İLE DÜŞÜNCE...”

*İ*nsanoğlunun yaradılışının en önemli olayı, **düşünen** bir canlı olmasıdır.

Hayal ettiği müddetçe yaşadığını duyumsayan ve yaratılmışların en yücesi olan insanoğlu, üstün zekası sayesinde yaşadığı dünyayı isterse cennete çevirebilir; istemezse cehennemler yaratabilir.

Evet, insanoğlu, o toz kondurmadığı zekası ve **düşünme** yeteneği ile, bir taraftan canlıların yaşamını uzatacak her türlü bilimsel ve teknolojik çalışmalarda başarılı olurken, bir taraftan da değil insan yaşamını, üzerinde yaşadığı dünyayı da saniyede yok edebilecek kahredici silahları icat etmekten geri kalmamaktadır..

Düşünen insanların en büyük görevi, hem kendi varlıklarını sürdürmek, hem de içinde bulundukları topluma yararlı olmak için öncelikle üretken olmalarıdır.

Düşünce, beynin bir algılanma süreci içinde kendisine gelen her türlü verileri, yine beynin kendi içsel akışları içinden geçirerek, yeni bilgi ve sonuçlara ulaşma etkinliğidir.

Diğer bir yönüyle de **düşünce**, insan beyninin tüm algılamaları ve olayları kendi içinde bir araya getirmesidir.

Beynin tüm algılamaları, kendi içinde karşılaştırmalar yapmasına, ayırmasına, birleştirmesine, şekilleri kavramasına **düşünme** ve bunlardan elde edilen sonuçlara **düşünce** denir.

Hepimiz kabul ederiz ki, insanı tüm yaratılardan ayıran en ayrıcalıklı fark, **düşüncedir**.

Düşüncenin tipik olmayan bir durumu olan, hemen kavrama olayına da **zeka** denmektedir.

Düşünce, belli çözümleri tasarlar, onları belirgin kavramlarla destekler ve bunlar üzerinde yine **düşünmeye** dayalı açıklamalar yaparsa, buna da akıl denir.

Diğer taraftan **düşünme** gerçek nesnelere yönelirse somut **düşünme**, ideal nesnelere yönelirse soyut **düşünme** adını alır.

Düşünmenin alanı sınır tanımaz. Bu bakımdan gerçeklere dayalı olanını da, hayallerle süslediklerini de içine alır.

Doğaldır ki, **düşünmenin** bu özelliği; ona sonsuz bir özgürlük alanı kazandırmaktadır.

Ancak bu **düşünme** özgürlüğü, zamana göre hem olumlu, hem de olumsuz bir anlam ifade eder.

Çünkü bu durum, **düşünülen** her şeyin hem bir bilgi özelliğine sahip olabileceğini, hem de olamayacağını gösterir.

Bu yüzden **düşünmenin**, insanın algılama gücüyle denetlenmesi gerekir. **Düşünme** algılamalarla denetlenmediği

sürece, ürettiği sonuçların bu sefer bir mantıksal açıdan ele alınması gerekir.

Düşünmenin özgürlüğü bu şekilde iki açıdan kontrol edilmesi felsefede; “**Deneycilik, Rasyonalizm, İdealizm ve Duyumculuk**” gibi görüşlerin ortaya çıkmasına sebep olmuştur.

Yine **düşünmenin** özgürlüğü, **düşünürü** bir taraftan “**İdealizm**”e, diğer taraftan mantıksal bir şekilde kontrol edilmesi ile onu “**Rasyonalizme**”, diğer bir taraftan da algılamalarla denetlenmesi “**Deneycilik**” ve “**Duyumculuk**”a götürür.

Düşünceler, düşünmenin yaratıcılığı içinde gerçekleşirler. Bu da ancak dil yoluyla olur. Bu bakımdan **düşünce**, dille çok yakın bir ilişki içindedir.

İnsan akıl sayesinde konuşma yeteneğine sahiptir. Eğer **düşünceler** sözcüklere dökülemiyorsa **düşünme** gerçekleşmemiş demektir.

Mantıksal yönüyle **düşünme**; bir karara varmak amacıyla birtakım fikirleri birbirine bağlayarak bunlardan yeni sonuçlar çıkarmak için yapılan zihin faaliyetidir.

Doğaldır ki, insan adet haline gelmiş, sıradanlaşmış işleri yapmak için **düşünmeye** gerek görmez. Ancak bunlarda bir aksama olunca, yeni durumlarla karşılaşınca **düşünme** gereksinimi başlar.

Ancak bu **düşünme** sayesinde ki, davranışlarımızı, çevremizin, içinde yaşadığımız toplumun etkilerine en uygun düşecek şekilde düzenleriz.

Daha geniş anlamıyla **düşünce**, insanın taşıdığı ruhsal olguların tümüdür. Bu sebeptir ki, ruhsal olguların bilimi olan psikolojinin konusudur.

19. Yüzyılın ikinci yarısından itibaren psikologlar **düşünceyle** ilgili olarak çeşitli varsayımlar ileri sürmüşlerdir.

Öncelikle **düşünceyi** bütün özellikleri ile yansıtmayan verilerin gözleminden hareket ederek **düşüncenin** daha ayrıcalıklı bir şekilde incelenmesine geçilmiş, bu yeni anlayış içinde **düşünce**, sadece;

“İnsanın hareketinin anlatış tarzı ya da sadece insanı ilgilendiren etkinlikler bütünü ya da bu etkinliklerin kendini ifade etmesi.”

Olarak ele alınmıştır.

Günümüzde bu görüşler düşünce ile yakından ilgilenen psikoloji ekolleri tarafından çeşitli şekillerde ele alınıp incelenmektedir.

Davranışçılığa göre her iki durumu, aralarında çağrışım yoluyla bir silsile içinde gerçekleşme imkanlarına göre farklılaşan sonuçlar ortaya çıkmaktadır..

Düşünce özgürlüğü değişik özgürlüklerden meydana gelen karmaşık yapılı bir olgudur.

Önce **düşünce** sahibi olabilmek için **düşüncelere** ulaşabilme özgürlüğünün var olması gerekir. Sonra, benimsenen **düşünce** ve kanaatlerden dolayı kınanmama özgürlüğü gelir.

İnsanoğlu, bir yaratılış ayrıcalığı olarak kendisine sunulan bilinç sahibi bir varlık olarak, kendisinin dışında bulunan ve oluşan şeyleri kavradığı gibi kendi bilincini de algılamak ve kavramak gücündedir.

Bu kavramaya, güncel yaşam dilinde “**Bilmek**” denmektedir.

Şu halde “**Bilmek**” insanın bilinci ile bu bilincin kendisine yöneldiği nesne arasındaki ilişkidir.

İnsanoğlu, toplum içinde yaşayan, toplumsal bir varlık olarak içinde yaşadığı toplumun kültürel değerlerini “**Öğrenir**”, onları kendi hareketlerine “**Ölçü**” olarak alır ve benimser.

Düşünür de, toplumun bireyi olduğuna göre, o da içinde yaşadığı, eğitimini aldığı, dilini konuştuğu, dinine bağlandığı, ahlak kurallarına uyduğu belli bir toplumun bir parçasıdır.

Bu bakımdan **düşünürün**, bir **düşünce** ürünü olarak kabul edilen felsefesi ile içinde yetişmiş olduğu toplum arasında derin bir bağ vardır.

Aydın bir kişiden dağ başındaki çobana kadar her insanın kültür seviyesine, inançlarına bağlı olarak hayata bir bakışı vardır.

Nasıl yaşayalım?

Nasıl yaşarsam mutlu olurum?

Bunu günlük hayatta “**Dünya Görüşü**” kavramı ile dile getirmekteyiz..

Hepimiz kabul ederiz ki, **Adem** ile **Havva**’nın bu dünyaya ayak bastığından bu yana şöyle ya da böyle bir **düşüncenin** varlığından söz etmek mümkündür. Bu bakımdan **düşünce-nin** tarihi insanlık tarihi kadar eskidir diyebiliriz.

Ta ilk çağlardan günümüze kadar uzanan bütün **düşünce** biçimlerini tarihsel bağlamda birbirleriyle ilişkilendirerek ele alan bilim dalına “**Düşünce Tarihi**” denilmektedir.

Düşünce; bilinç, öğrenme ve bellekle yakından ilgili bir yetenektir.

Çünkü;

İnsan yalnız bildiklerini düşünebilir...

Olanları düşünebilmesi için bilinçli olması gerekir. Ayrıca **düşündüklerinin** belleğine önceden kaydedilmiş olması da önemli bir koşuldur.

Düşünce, insan zihninde oluşan, dış dünya ile bağlantısı olabilen ya da kendi içinde soyut biçimde gelişebilen, dış dünyaya açıldığında, içinde bulunulan zamana göre, iyi ya da kötü olarak sınıflandırılabilen imgelerin tümüdür.

Düşünce, enerji ile zaman boyutundadır. **Düşünce** okunur ve tespit edilir. Özel bir cihazla bunu yapabiliriz. Bunun nedeni ise **düşüncenin** bir enerji oluşudur.

Madde ise; en küçük parçanın aşırı yoğun alanlarla atom sistemini oluşturmasından dolayı insanın yoğunluğuna göre kıyaslanmasından ibaret olan bir kavramdır. Madde aslında enerjidir.

Pozitif (*Olumlu*) **düşünce**, sahip olduğumuz yargıların, fikirlerin, kullandığımız sözcüklerin, yaptığımız yorumların başarıya ve gelişime doğrudan etki ettiğine inanan bir zihinsel yaklaşım şeklidir.

İyi ve olumlu sonuçlar ummak, başlı başına birer zihinsel yaklaşımdır. Pozitif (*Olumlu*) bir **düşünce** tarzının beklentisi-her zaman mutluluk, huzur, neşe, sağlık ve başarıdır.

Hepimiz kabul ederiz ki,

Düşünce, ne umarsa, hangi beklenti içinde olursa, eninde sonunda onu bulur...

Pozitif (*Olumlu*) **düşünce** bir sonuç değil, hayat yolunu aydınlatan sadece bir yol haritası, bir yol göstericidir. Bizler, o haritayı doğru okuyacak olursak, olumluluklarla bezenmiş yolumuzu mutlaka buluruz .

Aksi takdirde böyle bir yol haritanız var diye asla olmak istediğiniz yerde olamazsınız. Öncelikle amacınızın ne olduğunu, her defasında tekrarlayarak kendinizi anlatmalı, anlamanız gerekir.

Net bir şekilde, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde isteğinizi dile getirmelisiniz. Bir sonra ki adımda da, **”Seçtiğim bu noktaya ulaşmam için yapmam gereken nedir?”** sorusunu yanıtlama noktasına gelmelisiniz.

Başka hiçbir yan etkeni **düşünmeden** sadece sizin ne yapmanız gerektiğini **düşünerek** kafa karıştırıcı etkenlerle uğraşmadan hedefinize yönlendirici yolu çizmeniz gerekmektedir. İşte pozitif (*Olumlu*) **düşünce** ancak böyle gerçekleşir. Tek ve net hedeflere odaklanmalarla...

İnandığımız, gördüğümüz, duyduğumuz her şey, gerçeğin yarısıdır. Gerçeğin diğer yarısı da, bu gördüklerimizin, duyduklarımızın, inandıklarımızın tam tersidir. Bunların her ikisi, birbirini tamamlar. İşte pozitif (*Olumlu*) **düşünce** de budur. Yani her iki tarafı da görebilmektir.

Örneğin; doğum bizim için güzeldir, onu sevinç ve coşku ile karşılırsınız. Evet, doğum bir gerçektir. Fakat bu, gerçeğin sadece bir yarısıdır. Diğer yarısı da vardır; ölüm, doğumun tam zıttı. Yaşamı oluşturan işte bu iki gerçektir...

Başka bir örnek; Kazanmak... **“Kazanmak pozitifdir (olumludur)”** deriz. Evet, fakat bu bireysel bir görüştür ve gerçeğin sadece bir yarısıdır. Neden bu gerçeğin diğer yarısını, yani yenilginin iyi bir şey olmadığını **düşünerek** hemen reddetme noktasına geliriz?

Yenilmek kazanmanın diğer yarısıdır, diğer yüzüdür. Kazanmak ve kaybetmek, bunların her ikisi bir araya geldiklerinde bir bütün oluşturuyor.

Ve biliyor musunuz ki, **“Kaybede kaybede kazanmayı öğreneneceksiniz”**.

Diğer bir örneği ele alalım.

Genelde; yazı, sıcak havayı, güneşi severiz, iyi olduğuna inanırız. Peki, yaz mevsiminin zıttı nedir? Kış, soğuk, kar, yağmur, çamur. Pek çok kişi kışı sevmez, onu benimsemez. Ama kış da bir gerçektir. Yaz ve kış, bunların her ikisi birbirlerini tamamlıyor ve bir bütün oluşturuyor.

Aynı şekilde, gençlik... Gençliği, genç olmayı severiz. Ama yaşlılık da vardır, gençliğin tam zıttı.

Gençlik/Yaşlılık, Güzellik/Çirkinlik, Kadın/Erkek, Gece/Gündüz, Mutluluk/Acı, Sağlık-/Hastalık, Huzur/Stres, Başarı/Yenilgi, Aydınlik/Karanlık...

Evet, bunlar ve daha sayamadığım birçok zıt gerçeğe, pozitif (*Olumlu*) ya da negatif (*Olumsuz*) olarak değerlendirdiğimiz şeyler.

Fakat negatif (*Olumsuz*) olarak değerlendirip reddettiğimiz şeyler, gerçekten negatif (*Olumsuz*) midir?

Daha doğrusu hiç **düşündünüz** mü?

Pozitif (*Olumlu*) ya da negatif (*Olumsuz*) diye bir şey var mıdır?

O halde tekrar sorgulamak gerekir. Pozitif (*Olumlu*) **düşünce** nedir?

Pozitif (*Olumlu*) **düşünce**, iki zıt gerçeği aynı anda görebilmek, kabul edebilmektir.

Yarısı su dolu bir bardağın sadece dolu kısmını görmek ve boş kısmını görmemek ya da görmezden gelmek pozitif (*Olumlu*) **düşünce** değildir.

Pozitif (*Olumlu*) **düşünce** bardağı bir bütün olarak görebilmektir, hem boş hem dolu kısmıyla...

İnsan zaman zaman kendisine soruyor, insanın **düşüncesi**, neden hep geçmişte yaşamış olduğu olumsuzluklarla meşgul olmayı sürdürüyor?

Neden güzel şeyler **düşünemiyoruz** da, hep olumsuz, negatif **düşüncelerle** doluyoruz. Bu durumu nasıl tersine çevirebiliriz?

Diyoruz ki;

“Ne kadar olumlu düşünsem de zihnim illa ki olumsuzluğa kayıyor. Zihin hep gereksiz yaşanmışlıklara ya da düşüncelere kayıyor. Bu durum da beni mutsuz ediyor.”

Acaba, bu durumun genlerle bir ilgisi olabilir mi? Ya da olumsuz bir ortamda büyümenin etkisi olabilir mi?”

Zihin ve Geçmiş: Zihnin çalışmasının en değerli besin maddesi geçmiştir. Canlı kalabilmek için zihin hep geçmişe gider. Ve orada kaldığı sürece bizler de acı çekeriz. Çünkü geçmiş, acıdır.

Acı çekmemenin yolu ise geçmişimizi tamamen yok etmekten geçer. Bazı yöntem, teknik ve uygulamalarla bunu yapmak mümkündür.

Fakat burada dikkatinizi çekmek istediğim asıl nokta geçmiş yok etmek ya da silmekten kastettiğimiz, asla hafızanızdaki olayları silmek ya da geçmişini unutmak anlamına gelmediğidir. Söz konusu olan, sadece yaşanan olayların etkisini azaltarak yok etmektir.

Hatırlayacaksınız... Fakat bu hatırladıklarınız, artık zihninizi eskisi gibi rahatsız etmeyecek. Bu şekilde zihniniz farklı bir boyuta geçiş yapar ve gerçek haline döner.

Beden için zehir etkisi yaratan bozulmuş, bayat ya da çürümüş besinler yediğimizde, bedenin ilk tepkisi nedir? Uğradığımız bu besin zehirlenmesi, bedenin kusmasını tetikler, değil mi?

Aynı şekilde, şu anda zihnimiz, hep geçmiş olayların etkisi altında olduğu için acı çekmektedir. İnsan tüm bu acıları, zihinsel olarak dışlamak durumundadır. Yalnız bir fiziksel tepkileşim değil, zihinsel dışlamadan da söz etmek mümkündür.

Günümüzde bizlere verilen eğitimde ve öğretilerde hep; ***“Pozitif (Olumlu) düşün!...”***, ***“İçinden gelmese de yine de affet!...”***, ***“Kendini kontrol et!...”***, ***“Duygu ve düşüncelerini bastır!...”***, ***“Olduğun gibi davranma!...”***, ***“Dikkatini başka yere ver!...”***, gibi kalıplaşmış düşüncelerle karşılaşırız.

“Hiç olmamış ya da yokmuş gibi davranmamızı” öğütleyerek, ***“Bize sıkıntı veren olayların etkisini zihnimizden atmamıza, yani dışlamamıza”*** engel olur.

Geçmişteki olayların etkisini her zaman her yerde yanımızda taşımamızın nedeni de budur.

Peki neden güzel şeyler **düşünemiyoruz** da, hep olumsuz, negatif **düşüncelerle** doluyoruz?

Güzel şeyler her zaman yüzeyseldir. Bu nedenle derinde bulunan **‘Özü’** etkileyemez. Gelirler ve bir süre sonra unutulurlar. Fakat olumsuz diye nitelendirdiğimiz şeyler, derin ve kalıcıdır.

Derinlere, ta merkezimize kadar ulaşırlar ve bizleri kökten etkileyerek rahatsız olmamıza neden olurlar.

Bu durumu nasıl tersine çevirebiliriz?

Bu durumu tersine çevirmek, sadece doğru ve gerçek bir manevi eğitim almakla mümkündür.

Öncelikle şunu bilmek durumundayız ki, pozitif (*Olumlu*) ya da negatif (*Olumsuz*) diye bir şey yoktur. Her şey sadece olduğu gibidir.

Olayları ve olguları negatif (*Olumsuz*) ya da pozitif (*Olumlu*) olarak değerlendiren yalnız ve yalnız zihnimizdir.

Negatif (*Olumsuz*) **düşünce** ve pozitif (*Olumlu*) **düşünce** tıpkı karanlık ve aydınlık gibidir. Karanlık her zaman vardır, onu yok edemezsiniz. Aydınlığı ise hem yaratabilir hem de yok edebiliriz.

Aydınlık ve karanlıkla ilgili bildiğimiz başka önemli bir gerçek de; aydınlığın var olduğu durumlarda karanlığın asla kendisini gösteremediğidir. Aydınlığı yok ettiğimizde karanlık kendisini kendiliğinden gösterecektir.

Tüm evren karanlık içindedir, ancak güneşin kendisini göstermesiyle karanlık ortadan kaybolur ve yerini aydınlığa bırakır.

Aynı şekilde, negatif (*Olumsuz*) da, pozitifin (*Olumluluğun*) varlığında yerini ona verir.

Geceleri bir ışık düşmesine basarak karanlık mekanları “*Yok Etmemiz*” gibi, ancak olumlu şeyleri yaratarak olumsuzları yok edebiliriz.

Yani, zihninizi olumsuz şeylerle meşgul etmek yerine olumlu **düşüncelerle** meşgul etmek gerekir.

Her zaman aydınlığın peşinde olmak gerekir. Olumsuzluklarla savaşmak yerine, zihninizi pozitive (*Olumluluğa*), ruhsal aydınlığa yöneltmek huzur yolunda hedefe ulaşmak için en önemli atılımdır.

Aksi halde, her zaman var olan ve yok edilemeyen negatif (*Olumsuz*) **düşüncelerle** karanlıklarla olan savaşlarımız, yenilgimizle sonuçlanacaktır.

Skolastik (Okulcu) Düşünce tanımı, Latince kökenli “**Schola**” (*Okul*) kelimesinden türetilen “**Scholasticus**” teriminden gelmektedir ve kelime anlamı olarak okul felsefesi demektir.

Bu anlam önemlidir, zira **Skolastik Felsefe, Ortaçağ düşüncesinde**, doğrunun zaten var olduğu var sayımına ve felsefenin okullarda okutularak öğretilmesine dayanan bir yaklaşım sergiler. Daha çok Dinsel kökenli düşünce tarzını benimser.

Skolastik (Okulcu) düşünce; dar düşünce, sınırlandırılmış **düşünce** demektir. Bilinen bir **düşüncenin** dışında hiçbir **düşünceye** hayat hakkı tanımamak, olaylara yalnız siyah beyaz pencereden bakmaktır. Aradaki diğer renkli tonları görmemezlikten gelmektir.

Skolastik (Okulcu) düşünce, güzelliklerin sadece kendi ağzından çıkmasına tahammül gösterip, kendi dışındaki renkli solukların seslerini kesmektir.

Bir yerde de bencilliğin, egoistliğin ve tahammülsüzlüğün düşünceye yansımış şeklidir.

Yasakçı **düşünce** de diyeceğimiz bu **düşünce** akımı, genelde cehaletin hakim olduğu yerlerde yer bulsa da, bazen sözde bilimsel yorumların içinde de yer aldığı da görülmüştür.

Skolastik (Okulcu) düşünce, Ortaçağ Avrupa'sında, özellikle kilisenin de etkisiyle, o günlerde ortaya çıkma çabası içine giren her türlü yeniliğe kapalı baskıcı bir **düşünce** sistemi olarak gelişmiştir.

Her şeyin en doğrusunun kilise ekolünce dini kurallar ışı-
ğında kararlaştırılacağını benimser. **Ortaçağ** karanlığı denilen
durum bu **düşünce** sisteminin hakimiyeti altındaki o günlerin
Avrupa'sında ortaya çıkmış, bilimin ve sanatın gelişimini en-
gellemiştir.

Bu dönemde bilim ve sanatla ilgilenenlere “**Cadı**” ve “**Bü-
yücü**” gözü ile bakılmış bunlara “**Şeytan**” sıfatı bile yakıştı-
rılmıştır.

Hatta **Engizisyon** adı verilen mahkemelerde yargılanan
onlarca aydın bu **Skolastik** (*Okulcu*) **düşünce** kurbanıdır.

Yalnız unutulmaması gereken bir şey baskıcı sistemlerin
her ne olursa olsun varlıklarını sonsuza dek sürdüremeyeceği
ve elbet karşısında bir karşı güç bulacağıdır.

Bu düşünce sisteminin hakim olduğu ortamda gelişen **Re-
form** ve **Rönesans** hareketleri **Avrupa**'nın, **Skolastik** (*Okul-
cu*) **düşüncenin** dogmalığından kurtuluşunda etkili olmuştur.

“EVREN ÜSTÜ DÜŞÜNCE ENERJİSİ...”

Düşünce maddenin bir işlevidir. Maddenin her işlevi gibi, **düşünce** de bir enerji yayılımıdır aynı zamanda. Bu yönüyle **düşüncenin** bir yerde madde olduğu bile söyle-
nebilir.

Doğaldır ki, madde biz **düşünmesek** de var olabilir. Ancak **düşünce** maddesiz olamaz.

Bu görüşün ötesine geçerek bakınca ise, **“O her şey ve hiçbir şeydir”** gibi gizemli tanımından yola çıkarak **“Evren Üstü Düşünce Enerjisi”** var saydığımız **Tanrı**’nın maddeyi var ederken ona kendi **düşüncesini** yüklediği sonucuna varabiliriz.

Madde, böyle bir **düşünce** gücünün bir tasarımı olarak insanlaşmış olması akla daha yatkın olur. Ancak bu durumda maddenin, dolayısıyla da insanın varlığını da **“Tanrı”** kavramına bağımlı görmek gerekir.

Doğaldır ki, burada anlatmaya çalıştığımız “**Tanrı**” kavramı, kesinlikle **Cennet** ve **Cehennem** oluşturucusu, **Meleklerin** ve **Cinlerin** yönlendiricisi, insanların “**İyi Kalpli Efendis**” olan “**Tanrı**” kavramından farklı bir kavramın anlatımıdır.

Sınırsız **düşünmek**, bilimselliğin kanatlarını özgürleştirir. **Düşünmenin** kendisi bir soyutlama sanatı olsa da, kabul etmek durumundayız ki, bizler ancak somut bilgilerimizle bilim yapabiliriz.

Zaten soyut bilgi diye bir şey yoktur. Olsa olsa; soyutlama bilgisi vardır. Matematik de bir soyutlama sanatıdır aslında; evrenin somut bilgisini kavramaya yarayan bir **düşünme** sistematığı bilgisidir.

Düşüncenin tümüyle özgürleştirmek için her şeyden önce, insanda kendiliğinden var olanla birlikte aldığımız toplumsal ve bireysel eğitimin zihnimize atadığı yönetici bilinci her türlü yasak, tabu, önyargı ve **Kutsallıktan** arındırmak gerekir.

Bu arınmışlıktan sonra üreteceğimiz **düşünce** gerçeğin en doğrusu olamasa bile, gerçeğin izini sürme çabasıdaki dürüstlüğüyle insanlık yolunu aydınlatan en güçlü rehber olacaktır.

Hepimiz kabul ederiz ki, ne kadar kabul görmüş, ne kadar samimi ve içtenlikli olsa da, hiçbir ideolojik yaklaşımın tek başına özgür **düşüncenin** önünü açması mümkün olamaz.

İdeoloji, sınırlandırılmış bir üst düzey **düşünce** ürünüdür. Doğaldır ki, özgür **düşünmenin** bile zihin tarlamızı çeviren bazı sınır taşları vardır. Bunlar genellikle genetik, kültürel ve doğal çevre etkenleridir.

Ancak bu sınırları **düşünsel** olarak aşmak istediğimizde, bizi durdurabilecek tek şey, önyargılarımızla güçlendirilmiş bir irade baskısı olarak karşımıza çıkar. Zaten ideolojimizin sınırlarını aşmaya kalkışınca, o ideolojinin kendisi bizi reddeder.

Sınırı geçtiğimiz onda ise, artık bizim bir ideolojimiz kalmamış demektir. Çünkü bu andan itibaren, sınırlarını kaldırdığımız ideoloji artık sade bir **düşünce** sistemi düzeyine inmiş olmaktadır.

Bu andan itibaren, o ideolojinin bir etkisi kalmamıştır. Bizler, artık o ideolojinin sıradan bir bireyi değil, olsa olsa sade bir öğrencisi olmuşuzdur.

Bu noktadan sonra bizler, öncesinden bağımlandığımız kendi ideolojik sınırlarımıza toslayıp kalmamak için, **düşüncelerimizi** bağımlı bağımsız her türlü eleştirel **düşünceye** hoşgörüye ve minnettarlığa açık tutmak yeterli olacaktır.

İdeolojik olmayan her türlü yaklaşım, **düşüncenin** özgür konumuna yasaklayıcı bir savunma içgüdüsüyle tepki vermekten kaçınmaya özenen bir anlama hevesi olmaktan ileri gidemez.

Bazen çaresizliğimizdir bize en zor fakat en yerinde kararları verdiren; bazen de öylesine verdiğimiz kararlardır bizi çaresizliğe düşüren. Gene de alınmış kararların sonuçlarını **düşünmek**, bizleri onu oluşturan sebeplerinden daha çok ilgilendirmektedir.

Bizler, bizim dışımızda kalan insanlardan daha akıllı olmadığımızı biliriz. Ancak, bunu kimse bilmesini de istemeyiz. Çünkü dünya kendinden daha akıllı olduğunu sanan budalalarla dolu olabilir.

Bizden farklı **düşünen** bir insana tavır almak yerine, kendi yeterliliğimizden güç almak daha akılcı bir harekettir.

Unutmayalım ki, en sinsi düşmanımız birbirimizi eleştirirken alınganlık yapmaktır... Alınganlık aynı zamanda **düşüncenin** toyluğundandır.

Felsefe, **düşüncenin** malzemelerini konu ederken kendisi de **düşünmenin** yakıtı olabiliyorsa bir kıymet ifade eder. Felsefe yapmak, insanın kendini bilme merakında en yüksek düzeyde yoğunlaşmasıdır.

Felsefe yapmak, bilimin en estetik yolu ve yordamıdır. Tüm kavramların **düşünsel** ustalık görüntüleridir.

Hepimiz kabul ederiz ki, **düşünmeyen, düşünemeyen** bir insanı peşin bir hükümle **düşüncesizlikle** suçlamanın ne kadar anlamsız olduğunu ancak **düşünen** insan kavrayabilir.

Unutmayalım ki;

Düşünmek, madde ve enerjinin birbirleri içinde hemhal olmalarıdır...

Sokrates şöyle demiştir:

Sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değer değildir...

Doğrudur, çünkü o yaşantının sahibi hiç **düşünmeden** kendisini hayatın bir kaderi olarak görmüştür. Oysa hayatı sorgulayıp **düşünseydi** kendine yaşanılabilir bir kader yapabilirdi.

Diğer taraftan olasılıklar önceden **düşünülmüşse**, olası bir kaderdir; **düşünülmemişse** sadece sıradan bir kaderdir....

Bizler, **düşüncemizde** ve onu uygulamada ne kadar haklı olsak da, dürüstlüğümüzün kırılcılığından dolayı bile özür di-

lemek zorunda kalmak her zaman olasıdır. Böyle bir durum karşısında gönül alarak özür dilemeyi **düşünemiyorsak**, aklı-mızdan şüphe etmek çok olasıdır.

Michel Angelo şöyle der:

Sanatçı mermeri yonttukça düşünen adam heykelini ortaya çıkarır. Heykele bakan adamsa, anlamak için beynini yonttukça kendisini ortaya çıkarır...

Hareket etmeyen insan, kendini bağlayan zincirlerinin farkına varamaz. **Düşünmek** hareketin sanal halidir.

Tam anlamıyla kıpırtısız kalsak bile **düşünen** bir beyin zincirlerinin şıkırtısını duyar ve onları hemen eğelemeye koyulur.

Düşünmek her ne kadar insanı öldükten sonra bile yaşatan bir eylem olsa da, genelde tatsız ve zahmetli bir iştir. Bunun için gerekirse insanın beynini ateşlemesi yetmez, saçlarını da tutuşturmak gerekir.

Eflatun der ki;

Düşünmek ruhun kendi kendine konuşmasıdır...

Hepimiz kabul ederiz ki, insan her **düşündüğü** ve duyumsadığı gibi görünme ısrarı içine girecek olursa, kendi kişiliğinin dışına taşar. Erdemli bir insana yakışan yalnızca somutlaşmasını arzuladığı düşünce ve hislerine uygun davranmak olmalıdır.

Sırf **düşündüğü** ya da duyumsadığı için hiçbir kimse ne iyi ne de kötü olur. Ancak sürekli olarak kötüyü ve kötülüğü **düşünen** birinin, iyi bir insan olabilmesi de çok zordur.

İnsan **düşünce** sisteminin niteliğiyle tanımlanabilir. Yani ne **düşündüğü** değil nasıl ve ne için **düşündüğüyle** özdeşleştirilebilir.

Hepimiz kabul ederiz ki;

İnsan, nasıl ve ne düşünürse öyledir...

Bilmek durumundayız ki;

Hiçbir güç insanı düşünmekten ve düşünce biriktirmekten alıkoyamaz; olsa olsa düşüncesini bir süre açıklamaktan alıkoyabilir...

Bizler **düşüncelerimizi** bir önyargının temeline oturttuğumuz yüksek duvarlarla korumaya almaya kalkışacak olursak, dışımızdan sızan aksi ve aykırı **düşünceler**, bu önyargımız tarafından onaylanmış demektir...

Düşünmenin ürünü olan **düşünce** her ne kadar göreceli bir doğruluk sergiliyor olsa da, gerçeğin kendisine en yakın doğruyu çizebilecek güçteki temel **düşünme** ilkesi, bilginin kavramını, bilinen ve sezinlenebilen tüm algısal yönleriyle önyargısız irdeleyebilmektir.

Dale Carnegie der ki;

Başkalarının düşüncelerine saygı gösterin; herkese yanlış yaptığını söyleyebilirsiniz, ama hiç kimseye yanlış düşündüğünü söylemeyin...

Etrafınıza bir göz atacak olursak, **Batı** uygarlığının genelde **düşünce** çatışmalarıyla beslenip yeni şeyler üretip denemeyi kendine karakter edinmiştir, **Doğu** uygarlığı ise genelde var olanı benimseyip ayrıntıda olgunlaştırma ustalığını erdemleştirmeyi bilmiştir.

Bugünün dünyasında küreselleşme her ne kadar **Batı Uygarlığı düşüncesini** egemen kılıyor gibi görünse de, sonunda her iki uygarlık kaynaşıp küresel bir uygarlığın temellerini birlikte atacaktır.

Herhangi bir gerçekten önce, bir mutlak gerçek vardır. Bu gerçeği kavramak aslında çok basittir, çünkü insanın varlığına doğumla birlikte yüklenilmiştir.

İnsan **düşünürken**, ilk olarak, açık bir şekilde bilmediği bir şeyi asla doğru olarak kabul etmemesi gerekir..

Ayrıca, doğru çözüme ulaşmak için **düşünsel** yolla incelediği konuyu mümkün olduğu ölçüde, küçük parçalara ayırarak sonuca öylece hedeflenmesi gerekir.

Yine **düşünsel** ve sağlıklı bir sonuca ulaşmak için, konu olan şeyi,küçükten başlayarak büyüğe doğru adım adım ilerleyerek **düşüncelerini** netleştirmeye çalışmalıdır. Ve her durumun sonucunu ortaya koyup, genel olarak baştan sona gözden geçirmek gerekir.

Felsefe bir bilimdir ve geometrik yöntemi metafiziğe uygulamak gerekir. Felsefeyi kesin bir bilim yapmak için **Tanrı'nın** varlığı, bir gerçeği anlatan geometrik teorilerden daha gerçektir.

Genel olarak, felsefe sözünden **“Bilgeliliğin İncelenmesi”** anlaşılır. Bilgelikten de yalnız işlerimizde ölçü içinde olmak değil, aynı zamanda hayatımızı sürdürebilme, sağlığınıza koruma ve bütün zanaatların icadı için de insanın bilebildiği bütün şeylerin eksiksiz bilgisi anlaşılır.

Böylece bu bilgiyi edinme yolunu öğrenmek için bu ilk nedenleri, yani ilk ilkeleri aramakla iş başlamak gerekir. Bu ilkelerde de iki koşul bulunmaktadır.

Birincisi; bu ilkeler o kadar açık ve apaçık olmalıdır ki; insan akli onları dikkatle incelemeye koyulduğunda doğruluklarından şüphe edilmesin.

İkincisi; geriye kalan başka bütün nesneler var olmadığı halde dahi ilkeler bilinebilmeli, fakat buna karşılık, ilkeler var olmayınca başka şeyler bilinmemelidir.

Gerçekte ancak ve yalnız **Tanrı** tam olarak bilgedir. Yani her şeyin gerçekliliği hakkında tam bilgisi vardır.

O halde, insanlar daha önemli gerçekler hakkında az ya da çok bilgi sahibi oldukları ölçüde, az ya da çok bilgelik sahibidirler.

Bu bilgilerden gerçekliği kanıtlamak **düşünmeyi** gerektirir. Önemli olan akıllı olmak değil, akıllı yerinde ve zamanında kullanmasını bilmektir.

Unutmayalım ki;

Hayatta en kötü şey kararsızlıktır...

Gün gelir ülkeleri silah zoruyla hizaya getirmek mümkün olur. Kimi zaman kaba kuvvetle birilerine korku verip, üstünlükler kurulabilir. Ama, **düşünceyi** ne silahla, ne de kaba kuvvetle susturmak olası değildir...

Düşünmek, insanca bir eylemdir. İyi **düşünce** ise eninde sonunda meyvesini mutlaka verecektir.

Güzel bir **düşünce** bir yerde ibadet ile eş değerdedir. Yeter ki insanlık adına insanlığın yararına bir şeyler yapmayı **düşünmek**, insanları bir dertten kurtarmak adına bu konuda kafa yormayı bir yaşam felsefesi haline getirelim.

Bilinci, “**Düşük**” ya da “**Yüksek**” olarak tanımlamak için bilincin yönünü göz önünde bulundurmanın gereğine ve içe yönelmiş bir zihin ile elde edilecek kazançların değerini iyi bilmek durumundayız.

Özetlemek gerekirse, dış dünyaya yönelmiş düşük bir bilincin sonlu yetiriler verirken, iç dünyayı tanımaya odaklanmış yüksek bilincin bize sonsuz olan bilgi ve huzuru sağladığını görebilir.

Üzerinde yaşadığımız madde ile sarmalanmış bu dünyada maddesel bir bilince sahip olduğumuz için **“Düşük Bilinç”** durumunu anlamak, bizim için bir oranda daha kolaydır.

“Yüksek Bilinç” halini hayal etmek ve anlamak çok kolay değildir. Bizler için **“Yüksek Bilince”** dair konular bulanık gelebilir.

Örneğin: Yüksek bir kuleye çıkıp etrafa göz atan birini **düşünün**. Kesinlikle aşağıdaki konumundan çok daha fazlasını görecektir.

Aynı şekilde, bilinci yükselen yani içe yönelebilen birinin ufku, görüş açısı genişler ve konuları, olayları, insanları ve birçok şeyleri daha net bir şekilde görmeye ve anlamaya başlar.

Böylece yapması gerekenler konusunda, doğru hareket edebilmek için yeni görüş açıları kazanmış olur.

Şimdi de aynı kişinin sırayla helikoptere, uçağa ve sonra da uzay gemisine bindiğini düşünün. Yerden yükseldikçe, uzaklaştıkça, ülkeler arasındaki sınırlar görüş açısından kaybolmaya, dünyayı bir bütün olarak görmeye başlar.

Tıpkı dünyadan uzaklaştıkça ülkeler arasındaki sınırların gözden kaybolması gibi, bilinci yükselen kişinin de zihindeki çelişkiler, tezatlar da yavaş yavaş yok olur ve bir süre sonra her şeyi bir bütünün parçası olarak görmeğe ve algılamaya başlar.

Bilincin yükselmesiyle kişinin elde ettiği bir başka kazanç ise her şeyin daha da küçüldüğü, yok olduğu, önemini yitirmeye başladığı yolu keşfetmesidir.

Yerdeyken iki metre olan bir arabayı, helikopterden kibrit kutusu büyüklüğünde gören bizler, uçağa bindiğimizde artık bu arabayı göremez hale gelebiliriz.

Aynı şekilde iç bilgiyle donanan ve iç dünyasına doğru yol alan biri, dış dünyayla bağlantılı olan tüm bağıllık, acı ve korkularının hepsinin küçülmeye ve yok olmaya başladığını gözlemler.

Böylece her şeyin gerçek değeri de ortaya çıkar. Tıpkı büyüdüğü, oyuncaklarımızdan daha önemli ve değerli şeylerin de var olduğunu anlamamız gibi...

Bilincin yükselmesiyle, kişi **“Önemli/Önemsiz”** ve **“Değerli/Değersiz”** olarak algıladığı şeylerin gerçek değerini de yavaş yavaş anlamaya başlar.

Dolayısıyla bilincin yükselmesiyle en az üç önemli gerçek ortaya çıkmaktadır:

1.- Kişinin görüş açısının genişlemesi...

2.- Kişinin her şeyi bir bütün olarak görmeye başlaması...

3.- Kişi için her şeyin önemini yitirerek küçülmesi...

O halde, bir an önce içinize yönelin. Bunu yapmak için gerekli olan tüm uygulama ve yöntemleri öğrenin...

İç dünyanıza doğru yolculuğa çıkmak, içinde yaşadığınız maddi dünyayı keşfetmenize ve anlamanıza da yardım edecektir

İnsan kendine ait olan en önemli özellikleri “**Akıl**” ve “**Düşünebilme Yeteneğini**” kullanmadan yaşıyor.

İnsan, “**Akıl**” ile “**Düşünen**” tek varlıktır. Nasıl oluyor da, her insanda var olan o “**Akıl**” ile farklı farklı **düşünüyor**?

Doğaldır ki, her insan farklı “**Akıl ve Yetenek**”e sahiptir? Belki de, her insan aklını farklı şekilde kullandığı için, farklı şekilde **düşünmektedir**.

Hepimiz kabul ederiz ki, bütün kalıcı eserler, bilimsel keşifler, kısacası tüm başarıların arkasında **düşünen, düşünmesini**, sorgulamasını bilen insanlar vardır.

Bilmek durumundayız ki, her başarının mayasında, “**Akıl, Düşünce ve Emek**” üçlüsü mutlaka vardır. İnsanın, bilgiye, başarıya ve amacına ulaşabilmesi için ilk önce, aklını kullanarak **düşünmesi** ve emek sarf etmesi gerekir. **Düşünmeyen** birey ne bilgiye, ne başarıya ne de amacına ulaşamaz.

Aslında tüm çatışmaların ortaya çıkmasına neden olan en önemli etkenlerden biri “**Düşünceyi gereği gibi anlatmadaki farklılıklar ya da eksiklikler**” değil midir?

Bir Fransız Matematikçisi, Bilim Adamı ve Filozofu olan René Descartes çok ünlü sözü. “**Cogito, Ergo Sum**”, “**I think, therefore I am**” “**Düşünüyorum Öyleyse Varım**” çağının ilk felsefe dersi konularındandır.

Var oluşu **düşünceye** bağlar bir yaklaşım sergilediği şeklinde yorumlansa da, aslında **Yaradan**’ın varlığını ve **O**’na inanma gereksinimini de ifade etmiştir.

Descartes’in kendisinden de daha ünlü olan bu sözü ile vurgulamak istediği şey, insan eğer elinde bulunan her şeyi, yani bedenini, çevresini, benliğini bir anda kaybederse ya da

kaybettiğini farz ederse, elinde kalan tek şeyin yine de **düşünmek** olduğudur.

Bu görüş açısından bakıldığında, insanın **düşünen** bir varlık olduğunu, **düşünmenin** var olmamızı sağlaması, var olmamızla da bir ruha sahip olduğumuzu kanıtlar.

Descartes'in ileri sürdüğü bu slogan, insanların senelerce belirli akımlara kapıldıktan sonra en sonunda bulduğu; diğerlerine göre çok daha mantıklı olan, yapılmadığı takdirde sıkıntıya yol açan akımın başlangıcı olmuştur.

Descartes, *“Her şeyden şüphe edebiliriz, hatta şüphe ettiğimizden bile şüphe ederken hep aynı şeyi yaparız; düşünürüz. Hiçbir zaman düşünmekten kesilmiyoruz böylece şüphe etmemiz düşünmemizin kanıtı oluyor...”* der.

Descartes, tüm bunlardan yeni bir yere ulaşarak: *“Her şeyin yanlış olduğunu düşünmek istediğim sırada bunu düşünen benim, zorunlu olarak bulunan bir şey olmam gerektiğini fark ettim”* deyip, buradan hareketle, *“Düşünüyorsam varımdır, daha doğrusu düşünmek için var olmam gerekiyor...”* diyerek bu önemli sonuca nasıl ulaştığını anlatmış oluyor.

Ama insan tam bu noktada kendine bu soruyu sorma gereği duyuyor. **Düşünerek**, varlığının farkında olanın ve kendi varlığının farkında olmayanın, *“Varlığı ile Yokluğu”* arasında bir fark var mıdır?

Ben diyorum ki;

Evet, Düşünelim, Yaratıcımızı, Yaratılışımızı, Yaratılış sebebimizi...

Evet, Düşünelim, Nereden geldiğimizi, Burada ne işimiz olduğunu, Niçin gönderildiğimizi, Buradan nereye gideceğimizi...

Evet, Düşünelim, Gücümüzün sınırlılığına rağmen, Sınırsız imkanlara sahip oluşumuzu...

Evet Düşünelim, Yaşam adına yaratılmış olan her şeye muhtaç iken, Hiçbir şeye sahip olmadığımız halde her şeyden yararlanma imkanına sahip oluşumuzu...

Evet Düşünelim, Bir mikroba bile yenik düşen biz, Mikro ve makro alemden gelebilecek tüm tehlikeler karşısında savunmasız halde olmamıza rağmen her şeyin bize boyun eğişi için çabamızı...

Evet, Düşünelim, öncelikle kendimize ve olaylara soralım.

Ben Kimim?

Nereden geliyorum?

Burada ne işim var?

Buraya kim tarafından gönderildim?

Buraya gelişimle benden olan beklentiler neler?

Nereye doğru sürüklenip duruyorum?

Bu düşüncelerin ardından şu kanaate varıyoruz ki;

Soru ile yanıt bir bütündür...

İnsanoğlu bütün yaşamı boyunca sorar ve yanıtlar; bu devam ede gelen bir süreçtir...

İnsanlığın birikimi sonsuzluğa uzanır, hiçbir zaman noktalanamaz.

Her bir soru bir yanıtının peşinde koşar...

Her bir yanıt, yeni bir soruya yol açar; insanoğlu böyle gelişir.

Yanıtlamayla sorgulama arasındaki bütünleşmede, insanoğlunun varoluşu vurgulanır...

“DÜŞÜNCE, AKIL İLE DUYGULARIN DİYALOĞUDUR...”

*B*ütün renklerin nedeni ışıktır. Ancak aynı ışıktan kaynaklanmasına rağmen her çiçek ayrı renk verir. Özde aynılığın bizlere yaptığı yansımadaki ayrılığında bir değer tartışması açması mümkün değildir.

Çünkü **düşünce** oluşturduğu bilinç hali içinde bunları ön yargısız bir şekilde bir kabullenme ve yaşama yansıtma içinde olmaktadır.

Yok eğer sizler o renklerin kaynağı bakımından aynılığın-
dan hareketle farklılıkları reddetmek gibi bir **düşünce** içine
girerseniz hayatın gerçekleri karşısında kendi varoluşunuzu
inkar noktasına gelirsiniz.

Burada anlatmaya çalıştığım, insanın **düşünceleri** ile kendine yeni yeni bağımlılıklar ortamı oluşturmaya ve böylece kendi varoluşunu bir takım tutsaklıkların güdümüne terk etmesinin önüne set çekmektir.

Oscar Wilde der ki;

Başkalarının düşüncelerine göre hareket edeceksek, kendi düşüncelerimizin ne anlamı kalır...

Gerçek hiçbir zaman bir hayal ürünü, bir **düşünsel** sonuç değildir. Çünkü gerçek, herkesin deneyim alanına tüm aynılığı ile yansır.

Düşünce, bilgi ile adeta iç içe yoğrulmuştur. Yeterince bilgiye sahip olmayan bir bireyin, herhangi bir konuda **düşünce** yolu ile bir sonuca ulaşması, yorumda bulunması mümkün değildir.

İnsan, ancak bildikleri üzerinde yorum yapmak ve üzerinde **düşünce** yaratma gücüne sahiptir.

Düşünceler, genelde gerçek ve nesnel değerler taşır. Böylelikle bu gibi değerlerden oluşan özel bir **düşünce** dünyası da oluştururlar.

Düşünce, bir yerde de yaşamın tüm etkinliklerinin ve anlatımlarının yoğrulup şekillendiği yerdir.

Düşünce dünyamız, başlarda tümüyle bilgisizliğimizden kaynaklanan boyutsuz ve kendimizi hep madde kanunları ile bağımlı gördüğümüz sınırlı ve maddeci bir yapıya sahiptir.

Ancak, zaman içinde bireyin bilgilenmesi ve aydınlanması arttıkça, o güne kadar ki tüm boyutsuzluklar ve maddeci kısıtlamalar kendini sınırsızlıklara, özgürlüklere bırakır.

Unutmamak gerekir ki;

Düşünce dünyası, insan bilincinin aydınlattığı bir sonsuzluklar dünyasıdır...

Her nedense herkes öncelikle insanlığı ve hatta dünyayı değiştirmeyi **düşünür**, ama ne yazıktır ki, hiçbir kimse önce

kendini değiştirmeyi **düşünmez**. Doğaldır ki, böyle bir **düşünce** tarzının ortaya çıkarmış olacağı hırsları, kökünden söküp atmak pek mümkün olamayacaktır..

Öncelikle şunu bilmek durumundayız ki, insanlar bizi nasıl ve ne kadar bilirlerse bilsinler, bizler kendi kendimizi aldatabilir miyiz? İşte bu açmazı aşabilmek için, irademizin kendini bir kanun koyucu olarak hissetmesi gerekir.

Düşünme yeteneğimizle, ürettiğimiz **düşüncelerimizle** öyle bir sonuçlar üretmek durumunda olmalıyız ki, artık ne insanlığı ve ne de dünyayı bir araç olarak değil bir amaç olarak görme noktasına erişebilelim.

Her **düşünce** ve bu **düşüncenin** sonucu yapılan her iş, her eylem, her hareket ve ortaya serdiği sonuçları bakımından doğacak olan her istek; istesek de, istemesek de, er ya da geç kendilerine bağlı bir takım yeni yeni sonuçlarını üretecektir.

Zaman içinde de, bu sonuçlar insanın yaşamını etkileyebilecek oluşumlara da neden olacaktır.

Eğer o «**İş**», o «**Eylem**»; kötü bir koşullanmanın ve onun getirdiğı **düşünce** tarzının ürünü ise, insanın yaşamını cehenneme çevirmekten geri kalmayacaktır.

Bizi yetiştiren ailelerimizin, çevremizin kendilerince öğrettikleri ve sundukları doğruluk anlayışları; güdülemeler, şartlandırmalar, dinsel telkinler, ekonomik ve kültürel yansımalar, sunulan yaşam hedefleri, felsefeleri ve onların oluşturduğı alışkanlıklar; zaman içinde tüm bireylerin ön öğretileri ve bilinçlenme aşamalarını oluştururlar.

Tüm bunlar, istesek de, istemesek de yaşam boyu sürececek olan **düşünce** tarzımızdaki doğrularımızın göstergesi olurlar.

Çünkü, bunlar, bildiklerimiz, öğrendiklerimizdir ve **düşünce** tarzımız da ister istemez bunların akışı içinde kendisine bir mecra oluşturacaktır..

Düşünce yolu ile ortaya çıkan bu sürükleniş; gerçeklerle, oluşturduğumuz bu kendi doğrularımız arasındaki yakınlık oranında da, kendi ıstırabını, ya da huzurunu da sunması doğaldır.

Siz siz olun;

İyi düşüncelerinizi mutlaka eyleme dönüştürünüz. Yoksa karanlıkta gülen insana benzersiniz. Kimse farkına bile varmaz...

İnsan, yaratılış biçimi ile olağanüstü bir mekanizmadır. Sıradan bir hareket, bir davranış, bir koşullanma ile, önce beyin yolu ile **düşünce** uyarılır ve bu uyarı bir davranışa dönüşür.

Zaten **düşünce** dediğimiz olayı normal yaşamımız içinde kendi insiyatifimizle engellememiz kesinlikle mümkün değildir.

Mahatma Gandhi bakın neler vurgulamakta:

Söylediklerinize dikkat edin; düşüncelere dönüşür...

Düşüncelerinize dikkat edin; duygularınıza dönüşür...

Duygularınıza dikkat edin; davranışlarınıza dönüşür...

Davranışlarınıza dikkat edin; alışkanlıklarınıza dönüşür...

Alışkanlıklarınıza dikkat edin; değerlerinize dönüşür...

Değerlerinize dikkat edin; karakterinize dönüşür...

Karakterinize dikkat edin; kaderinize dönüşür...

Düşüncelerimiz tam bir bağımsızlık içinde bir ömür akışlarını sürdürme gücündedirler. Birikimleri gereği, **düşüncelerini** iyi ve doğru yönde kullanabilen birey, varoluşundaki hazzının doruğuna ulaşır.

Doğaldır ki, bu birikimlerin gerçeklerle, iyiliklerle ve güzelliklerle dolu olması bir yetiştirme, bir eğitim ve bir kültür olayıdır.

Oysa, bugünkü toplum yarattığı düş şatolarını, koşullandırılmış sözüm ona doğruları, bağınazlıkları, batılları ile her olayı, her görüntüyü yaldızlı örtülerle, renkli kılıflarla, kadife eldivenli yumruklarla ve atlas kaplamalı sopalarla sergilemekten geri kalmamaktadır.

Bunların sonucu olarak, toplumun yaptığı bu iyi, güzel, kötü çirkin, kahramanlık, erdem, ahlak; cennetlik, cehennemlik tanımları insanın kişiliğine zorla sindirilmektedir.

Aslında bunların içinde gerçekten çok iyi, çok güzel, çok erdemli, çok ahlaklı sunuşlar olduğu gibi, yaptığı yalan, yanlış tanımlamalar ile toplumun değerini bile tartışılır hale getiren nice yanlışlar da vardır.

Burada önemli olan, bireyin kendi olgunluğu içinde akıl ve mantık süzgecinden geçirerek tüm bu gerçek ya da sözde doğruları kendi **düşünce** dünyasının süzgecinde ve özbenliğinde eleme şansına ve alışkanlığına erebilmesidir.

Zaten insanoğlunun en büyük zaafı, kendi **düşündüğünün** her zaman en doğrusu olduğu saplantısına kapılmasıdır. Bu durum da o birey zavallı ve bencil bir insan görüntüsü sergilemekten ileri gitmez.

Şunu asla unutmamamız gerekir ki;

İnsanın en zayıf tarafı, kendi düşüncelerini, başkalarından söz olarak duymak istemesidir...

Burada önemli olan yaratılan «***Düşüncenin Olumsuzlukları***» nın yerine, “***Düşüncenin Huzurunu***” yerleştirme üstünlüğüne erme noktasına gelebilmektir.

Örneğin, ısrarla mal, mülk edinmenin, ne pahasına olursa olsun zenginliğin ön koşul olduğuna; gücün, egemen olmanın ne denli üstün nitelik sayıldığına koşullandırılmış ve inandırılmış bir insanın, bu yolda elde etmek isteyeceği başarısını, en kısa yoldan ve gerekiyorsa kim ve ne olduğunu önemsemeden; adeta üstüne basarak bir üstünlük ve varlık edinmenin doğallığı, bu noktadan sonra artık bir sıradan gereklilik, bir **düşünce** ve bir mantık ürünü değil, bir yaşam felsefesi olur çıkar.

Bu noktadan sonra bol sıfırlı rakamlar, şişkin cüzdanlar, göz alıcı yaşam tarzları, herkese ısrarla hissettirilmeye çalışılan üstünlük ve güçlülük artık günlük yaşantı ölçütleri olarak benimsenecektir.

Yine bu noktadan sonra ister aile bireylerinin, ister toplumun koşullandırdığı, eğittiği ve yönlendirdiği bireyler, artık ulaştıkları göz boyayıcı düzeyin hazzı ile «***Yanlış/Doğru***» yorumlarına bile girmezler.

Ancak, tüm bunlara karşılık dengeli bir koşullanmaya tabi tutulmuş ve kendi özgür düşüncelerinin bir bileşkesi halinde hareket eden insanlar, bu kategorinin dışındadırlar.

Bu ayrıcalıklı insanlar, gerek aile ve gerekse çevre koşullandırılmalarında algıladıkları dengeli **düşüncelerle** çok daha gerçekçi olma üstünlüğünde bir görüntü sergilerler.

Bu tip insanlar ürettikleri sonuçları bakımından gerçeklere çok daha yakın, yaşamı daha geniş pencerelerinden görme ve daha anlamlı bir yaşamı sürdürme gücünde olan insanlardır.

Şunu asla unutmamak gerekir ki, gerçek manada ayrıcalıklı bir **“İnsan”** ve güzel bir ahlak sahibi olmanın temeli, **düşünceye** olumluluklar paralelinde hükmetmesini bilmekten geçer.

Unutmamak gerekir ki;

Bir düşüncenin üzerinde ısrarla durmak, insanı o düşüncenin tutsağı yapar...

Bilgi, kişiye her zaman sorumluluk yükler. Eğer herhangi bir konuda bir bilgiye sahipseniz, o konunun sorumluluğunu da taşımak durumunda kalırsınız.

Kuşkusuz, o konuda bilgi arttıkça, sorumluluğu da bir o kadar artacaktır.

Çünkü bir bilgiyi insanın tükenmek bilmeyen hazinesi olarak görürsek, böyle bir bilgiyi **düşüncelerimiz** yoluyla uygulama safhasına sokmak ve olumlu sonuçlar üretmek de o hazineden gereği gibi ve toplum çıkarına yararlanma manasına gelecektir.

Burada önemli olan, bu bilgileri size sunanların doğrularını taşıması değil, gerçeklerle donanmış olmasıdır. Aslında, gerçek bilgi ile donanmış birey her zaman alçak gönüllüdür. Aynı zamanda kibirden uzak ve toplumla bütünleşmiş bir görüntü sunar.

Bilgi haznesindekilerin yalnız kendisine ait olmadığını ve bunda tüm insanların payının olduğunu **düşünür**.

Çünkü bu dünya bir yığın yalan, yanlış bilgilerin ya da bireysel sözde doğruların yarattığı birçok felaketlerle sürekli bir şekilde karşılaşmış durmuştur.

Böyle durumlarda **düşüncenin** ürettikleri, huzurlu ortamdan çok, cehennem tabloları olur.

Şunu asla unutmamamız gerekir ki;

Bilgisiz insan tehlikeli olabilir. Ancak, bilgisini kötüye kullanan insan facia yaratır...

Gerçeklerle donanmış bilgiler **düşüncede** doğru eylemler, davranışlar ve dolayısıyla olumlu sonuçlar oluşturur. Gerçeklerle dolu bilgilere sahip bireylerin üretecekleri **düşünceler**, güzel örneklikleri yaratır.

Gerçekleri **düşünce** potasında eritmek, bireye **düşünce-sinde** ve uygulamalarında bir yığın sorumlulukları da yükler.

Bu bir yerde insan olmanın da devrimidir. Ancak bundan sonra **düşünceler** hep doğru görüntüler ve kararlar üretir.

Bilmek durumundayız ki,

Gerçek bilgilerle donanmış bir insan hayatında yenilgi nedir bilmez...

O halde bir insana ne kadar genç yaşında gerçeklerle dolu bilgilendirmeler yaparsak, o bireyden toplumun alacağı nema o kadar çok artacaktır. Zaten, gerçek bilgilerle donatılmış bir insan için, yenilgi diye bir şey yoktur.

Şunu unutmamak gerekir ki;

Bilgi ile donatılmış, vicdan ile huzurunu bulmuş akıl, yaşamın en büyük rehberidir...

Kulaktan dolma yalan yanlış bilgiler ile donanmış bireyler, hep bunlara bağımlı kalacaklarından kendi özgün **düşünce** akışlarından uzak, gelişme ve ilerleme fırsatlarından yoksun kuklalar olur çıkarlar.

Eğer zamanla perde aralanır da gerçeklerle karşılaştıklarında, hatalı kabullenmelerinden ve onların getirdikleri sorumluluklardan kaçmazlarsa, o güne kadar koşullandıkları güdümlü «**Düşüncenin Uyumsuzluğu**»ndan sıyrılıp gerçek kimliklerine ulaşırlar.

Aslında insanın, iç dünyasında düştüğü tutsaklığının en önemli sebebi bilgisizliğidir.

Lord Chesterfield'in çok güzel bir sözü vardır.

Der ki:

Gençken bilgi ağacını dikelim ki, yaşlandığımız zaman gölgesinde barınacak bir yerimiz olsun...

Bilgi, insana kendine özgü bir anlayış ve o anlayışta bir derinlik ve enginlik hali getirir. Bu noktanın sonrasında bu kavramlar, insanı; “**Kendini bilmesi**” düzeyine ulaştırır.

Bu, insan **düşüncesinin** gelişmesi ve daha büyük, olgun insan portresi çizmesi halidir. Bunlar olmadıkça, insanın **düşüncesi** ile varacağı doğal gelişimler, insanın yaşamın tüm güzelliklerini ve onu yaratan “**Yüce Güç**”ün farkındalığına ermesine yetmeyecektir.

Bu konuda özellikle **Socrates**'in çok güzel bir sözü vardır.

Der ki:

Bir şeyi gerçekten bilmek, onu anlamaktan geçer...

Tam manası ile bilgili olarak vasıflandırdığımız insan; elinde diplomasını etrafına caka ile gösteren ve olur olmaz ahkamlar kesen değil, istediklerini, bildiklerini, algıladıklarını bir başkasının hakkına tecavüz etmeden, insanlık ve toplum yararına gönüllüce sunabilen insandır.

Tüm bunlar **düşünce** dediğimiz olgunun insanın yaşamında kesin yerini alması demektir. Asla inkar edilemeyecek olan şudur; insan, bilgilendirildiği ve bu bilgileri uyumlu bir **düşünce** silsilesi ile yorumlayabildiği oranda her türlü «**Düşüncenin Olumsuzluğu**»ndan sıyrılabilir.

Ancak şunu da hatırdan asla çıkarmamak gerekir ki; bir insan ne kadar bilgi sahibi olursa olsun, yaşam tarzı, insani ilişkileri, toplumdaki yeri sahip olduğu bilgisine yaraşır bir biçimde değilse, tavır ve hareketlerini buna göre ayarlamazsa, sıradan bir cahil bireyden hiçbir farkı kalmaz.

Böyle bir insanın, sırtına bir yığın kitap yüklenmiş, okuma, yazma bilmeyen bir hamaldan farkı kalmaz.

Bu konuda **Sadi**'nin bir sözü vardır.

Der ki;

Kötülüklerden kaçmayan bilgin, etrafına ıstık tutan bir amaya benzer. Herkesi doğru yolu gösterir, ancak kendisi göremez...

Bilgi sahibi insan; sahip olduğu bu bilgisi paralelinde **düşünen** ve **düşünebilen** insan, ne yaşamdan, ne de ölümden korkar. Çünkü korkunun hamurunda bilgisizlik ve onun getirdiği dengeli bir **düşünceye** sahip olmama hali yatar.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

Korkunun olduğu yerde mantık barınamaz...

Bir insan dünyadaki tüm kitapları okumuş olabilir. Dünyanın en iyi eğitimcilerinden dersler de almış olabilir. Doğaldır ki, tüm bunlar, bilgilenme yolunda ve **düşünceye** geçişte çok büyük bir birikimdir.

Ancak, tüm bu bilgiler, yaşam boyu geçirilen deneyimlerle güçlendirilip pekiştirilmedikçe üretecekleri **düşünsel** yapıtlar hep boz bulanık bir ortam içinde kalacaklardır.

Bilmek durumundayız ki;

Düşünce tomurcuklanmış tohumdur; uygun bilgi ve yaşam kültürü ile beslenmezse çürür gider...

Düşüncelerimizin sınırsızlığı, o bilgilerin deneyim potansiyelimizde eritilmelerinden sonra göstereceğimiz uyumlarda yerlerini alır. Dolayısıyla alacağımız bilgiler o kadar gerçekçi ve güçlü olmalıdır ki, yaşamın temelini oluşturabilsinler.

İşte o zaman bu temelin üzerine inancınızı kurabilirsiniz. Çünkü burada inanç; artık mantıksız, kuşkucu ve zorla kabul ettirilmiş bir inanç değil, güçlü ve kişilikli bir inanç görüntü çizer.

Yalnız bir şeyi unutmamak durumundayız ki;

İnanç, olabilirliğin gerçekliğini benimsemektir...

İnsanların en büyük gereksinimi, gerçeklere dayalı bilgilere dönük bir inanca sahip olmasıdır.

Düşünce, bir eylem içinde akıp geçendir. Asıl önemsenmesi gereken de **düşüncenin** kendi doğruları paralelinde yorumlarını getirmesi değil, gerçekler yönünde sonuçlar çıkarmasıdır.

Çünkü;

Gerçek güçlülük, inançla sağlanır...

Dünya şu anda geçmişini bilmeyen, geleceğe saygısı olmayan; yıktıklarının ve yok ettiklerinin ne olduğunu bile anlamayan bir yığın sözde «**Güç**»lü bireylerle doludur.

Herkes hep «**Daha**»ların peşindedir.

Daha fazla güç...

Daha fazla saygınlık...

Daha fazla zenginlik...

Bu durum, artık bir amaç olmaktan çıkmış ve bir tutku halini almıştır.

Şunu asla unutmamamız gerekmektedir ki;

Güç, akıl, düşünce ve sevgi ile yönlendirilmedikçe başarıya ulaşamaz...

Çevremizi göremiyoruz; insanlığımızı yaşayamıyoruz, çocuğumuzun yüzündeki gülümsemeyi fark etmiyoruz, komşumuzun aç yavrusunun haykırıışlarını işitmiyoruz ya da işitmek istemiyoruz.

Bilmiyorum, o toz kondurmadığımız aklımız, **düşünce-miz** hep bunları mı üretmek durumunda kalacak?

Diğer yüzümüz bu kadar mı karanlık, gözlerimiz bu kadar mı kör bakıyor?

Unutmayalım ki;

Moral değerlerden yoksun sevgisiz bir dünya, yapay ve değersiz bir dünyadır...

Bilgi ve bilim «**Güç Arama**» ve bu güçle bir «**Baskı Ortamı Yaratma**» için kullanılmadıkça, idealler dünyasının kurulmasına yardımcı olur.

Şunu asla unutmamamız gerekir ki;

Madde ve güç doyum için aranır. Ancak doyumlu birey-seniz madde de, güç de size hükmedemez...

Bilimsel gelişme; hiçbir zaman yeni «**Güç**»ler edinip «**Güçlülük**» gösterileri yapmak için değil; gerçeklerin varlığını kanıtlanmak ve doğa ile uyumlarının eşdeğer kanıtlanması içindir.

Oysa, hepimiz hep «**Daha**»ların ısrarları peşinde koşuşturup duruyoruz. Çoğu zaman da bu «**Daha**»lar fiziksel gereksinimden çok, bir tutkuya, bir hırsa ve hatta bir yerde de bir hınca dönüşmüştür.

Çevre ise, bu tutkuyu güç olarak kullanmaya zaten her zaman hazırdır. Sağımızda, solumuzda «**Daha**» çok “**Dalkavuk**”, «**Daha**» çok «**Aman Efendim**»ci.

Ardından da bunları izleyen «**Daha**» kalın banka cüzdanları, «**Daha**» gösterişli evler, «**Daha**» lüks giyimler, en son model arabalar sanki sıraya girmiş bekliyorlardır. Bedeli ikiyüzlülük dolu bir göstermelikten, bir aşağılık duygusunun tatmininden ileri gitmeyen bu tutkunun yaldızı o kadar çabuk dökülür ki...

Yani **düşüncelerimiz** istesek de istemesek de egomuz paralelinde sonuçlar üretmekten asla geri kalmazlar.

Unutmamak gerekir ki;

Alkışlardan kendilerine payeler çıkaranlar egolarının esaretini yaşayanlardır.

“DÜŞÜNMEK, NE OLDUĞUNUBİLME VE BULMA SÜRECİDİR...”

İnsanın **düşüncesi** kimi zaman bilmedikleri, öğrenmedikleri ve hatta bilimin de çözemediği şeyler üzerine kendini odaklar.

Nerede insanı ilgilendiren bir şey varsa, **düşünce**; bilinsin, ya da bilinmesin, çözümlenmiş olsun, ya da olmasın; kesinlikle o yöne kayacak ve o paralelde yorumlarını üretmekten geri kalmayacaktır. Burada dikkati çeken en önemli nokta, **düşüncenin** sınırsızlığıdır.

Bu konuda **Alain**’in çok güzel bir sözü vardır.

Der ki:

Dünyanın en zor şeylerinden biri, herkesin düşünmeden söylediklerini, düşünerek söylemektir...

Yalnız kısıtlı bilgilerle, yalnız belirli öğretilerle sınırlı bir **düşünce** biçimi varoluş gerekçemize ters düşer.

Zaman zaman bilgilerimizi, öğretilerimizi aşan şeyler için, varsayım yolu ve hatta düş gücü başlı başına bir **düşünce** üretim türüdür. Bu, bir yerde insanın bildiğini zannettiği şeyleri bilmediğini anlama noktasına gelişidir de.

Bugünkü bilimi güçlü kılan, bireyin sınır tanımaz **düşünce** ataklığıdır. Varsayımlar, teoriler, hayaller gün gelmiş gerçek bilime geçişte **düşünce** yolu ile en önemli köprüleri oluşturmuşlardır.

İnsan, tarih boyu **düşünce** ve araştırma yoluyla, kendisinin de bir parçası olduğu, içinden geldiği doğaya ve dünyaya sahip olmada yararlanacağı bilgileri bulmak, onları hayata geçirmek ve en önemlisi güç edinme peşinde koştu.

Unutmayalım ki;

En iyi görme, en iyi işitme ve hatta en iyi algılama, düşünce yolu ile yapılandır...

Ancak insan, bir noktadan sonra bulduklarının da etkisi sonucu, ele geçirdiği bu güçle maddeye ve tekniğe koyduğu ağırlık sayesinde de, bu kez de kendi yaşamını adeta ipotek altına koydu.

Derin ve huzur veren duyguları algılama yeteneğini ve bunların getirdiği sevinç, sevgi, mutluluk, huzur ve moral; yaşamın tüm vazgeçilmezlerinin hepsini bir bir yok etti.

Kendi eliyle yarattığı makine ve oluşturduğu güç, neredeyse **düşünme** biçimini bile saptayan tek gerçek haline geldi. Yani, insanın kendi eliyle yarattığı put gün geldi, kendi cezalandırıcısı oldu.

Artık her geçen gün, giderek artan ölçüde, hep başkaları tarafından yönlendirilen ve yönetilen bir kitle uygarlığı haline geliyoruz. Belki farklı yönlerde, fakat hep aynı düzenlilikte...

Ama gönüllü, ama korku içinde... Durmadan hep sürüklenip duruyoruz.

İşin en acı yanı da, çoğumuzun bunların hiç mi hiç farkında bile olmadığımızdır. Her nedense bu olduğubiliğin kabullenilmesinin ve kolaylığının önümüze serdiği rahatlıkta yuvarlanıp gidiyoruz.

Evet, iyi ve rahat bir yaşam türü herkesin en doğal hakkıdır. Ancak, hep ayaklar altında ezilen, ufalanan, çelmelenen bir kişilik görüntüsü altında değil.

Zaten, bu gidişle, toplumu biçimlendiren hep rahatlık, hep güç, hep zenginlik, hep üstünlük oldukça, bu tutku peşinde kendimizi tutsaklaştırmak bile, bize doğal gelecektir.

Neredeyse dünya kurulalı beri, toplum, hep gücün ve gücünün denetimindedir. Bu tip insanlar, bireyleri hep kendi görüş ve istekleri paralelinde yeni baştan yaratmak ve öldürmek iddiası ile ortaya çıkarlar ve durmadan zayıfı, yoksulu, güçsüzü ezerek yola devam ederler.

Şunu unutmamak gerekir ki;

Akıl yollarını açmanın en gerçekçi yolu, düşüncayı saplantılarından kurtarıp, çeşitlendirmektir...

Rahatlık, insanın ona kavuşmak için önüne çıkan tüm engelleri ortadan kaldırmak için giriştiğimiz bir hedeftir.

Ama ne yazık ki, kimi zaman kavuştuğumuz bu rahatlığın rutinliği ve donukluğu karşısında da huzursuz oluruz.

Çağımızın makine köleliğine karşı duygularımızın tepkisi, bireyin **düşüncesini** hep ıstıraba, olumsuzluğa yönlendirir.

Bu **düşüncenin** ıstırap ve olumsuzluk üretişi, en ileri aşamasında savaşın da bir hedef olarak karşımıza çıkması ile, bir yerde sonucu bakımından bize her türlü kabullenirliğini ve sözde haklılığını sunar.

Zaten insanoğlu, varoluşundan bugüne dek hep savaş üretilip durdu. Ardından da barışı aramanın sözde derdine düştü.

Üstelik savaşların en ilkellerinden, bugünün en modernlerine kadar hiçbir ayırım yapmaksızın...

Her gün yeni baştan daha korkunç, daha yok edici icatlar ve üretimler peşinde olumsuzluklarla sarmalanmış yeni yeni **düşünceler** üretirken, hiç kimse bunu aşma gerek ve heyecanını duymuyor bile.

Gerçi, yaşam süresince, bir insanların hırslardan uzak bir süreç geçirmesi pek olası değildir.

Ancak önemli olan o bireyin hırsından arınmış biri olması değil, bir türlü kendisinden uzak tutamadığı hırsına egemen olabilme üstünlüğüne erişmiş olmasıdır.

Zaten bir yerde hırs, bir insanın **düşünce** noktasında kendisine biçtiği beğeni tartısıdır. Bu sebeptendir ki, pek rakip istemezler ve eğer varsa bu konuda bu rakipleri ortadan silme savaşına da girerler.

Evet, her geçen gün daha güçlü bir şekilde, maddeye karşı duyulan aşırı istek, insan doğasının adeta ayrılmaz bir parçası olmaya devam ediyor.

Bu saplantılı istek, her yarışmanın özünde olduğu gibi, ancak yarıştığımız bireyi ve hatta tüm bireyleri aştıkça, bir yapay sözde mutluluğun yaratıcısı olma noktasına ulaşacaktır.

Unutmamak gerekir ki;

Makine, düşüncenin karşıtıdır. Yoksa mutluluğun alternatifi değil...

Olsa olsa yalnız rahatlığın geçici bir nedeni olabilir. Rahatlık da hiçbir zaman mutluluk değildir.

Unutmamak gerekir ki;

Mutluluğun özünde olumlu düşünce yatar. Hem de olumlu türde düşünce...

Ama ne yazık ki her birimiz, **düşüncelerimiz** kendimize dönük denemelere, tutkularımıza, beklentilerimize, isteklerimize, duygularımıza dönük yorumlarında hep değişik değişik sonuçlar üretiriz.

Düşünce hareketliliğini her zaman kuşku ve meraktan alır. Gerek kuşku, gerekse merak; araştırmalar için ve yaşamın katlanırlığı kolaylaştırmak bakımından kullanıldıkça sorun yoktur.

Aksi halde herkeste bir kusur, herkesi yalancı bulma, herkesle uzlaşmaz bir tavır içinde olmak, olumsuzluğu yaşam felsefesi haline getirmek, sonuç olarak **düşünce** biçiminin tam manasıyla bir ıstıraba yönelmesinden başka bir şey üretmez.

Hepimiz kabul ederiz ki, biz insanlar, bir başkasının kusurlarını aramakta, bulmakta çok ustayızdır.

Ancak;

Gerçek insan, bir başkasının kusurunu bulurken, terazinin diğer kefesine de kendi kusurlarını koyup tartabilen insandır...

Çünkü, insanın kendi kusurunu bilmesi ve onu en azından gözlemlemekten kaçınmaması bireysel bir cesaret işidir.

Böyle bir **düşünce** yapısı içinde olmak, elbette zaman geçtikçe de tüm bu kuşkuculuk ve merak yerini onarılamaz bir inançsızlığa bırakır. Bu da yaşamdan, insan ilişkilerinden kopuşun başlangıç noktasıdır.

Halbuki, kuşkular insanları her türlü hazdan yoksun bırakırlar. Hem de karşılığında en küçük bir olumlu katkıyı o bireye sunma gereği dahi duymadan.

Kuşkulu insanın hareketlerinde, sahip olabileceği, yaşayabileceği hazlardan yoksun kalma korkusu yatar. Bu ise kendine göre varoluş nedenine ters düşen en önemli olgudur.

Çünkü, hazzsız bir dünyanın varlığını bir türlü kabul etmek istemez..

Her şeye rağmen akıl, öncelikle kaba kuvvetten çok inandırıcılığa yatkındır. Kuşkusuz, bu inandırıcılığı bir yerde inatlaşma ile eşanlamda almamak koşulu ile.

Unutmamak gerekir ki;

İnsanoğlu her şeyden şikayet eder, ama aklından asla...

Oysa **düşünce**, genellikle kendince bulduğu ve ürettiği kanıtları ön plana sürme peşindedir. Hatta bu konularda diletici olurken, gözlemlerini ve biçimini bir takım katılıklarla sarmalayıp sunar.

Bu noktada duygulara ve sezgilere önem vermeyerek adeta özel bir olumsuzluklar ve ıstıraplar üreticisi haline gelir.

İnsan bedeni, doğası gereği her türlü tanım ve ölçümde bir kısıtlılığa tabidir. Hiçbir değeri, ya da ölçüsü sınırsız değildir.

Ancak, tüm güzellikler, zenginlikler, gizler, soyluluklar, yücelikler; gerek ruhun, gerekse **düşüncenin** sınırsız hedefleridir.

Kendi kendimize **düşüncelerimize** bazı kısıtlamalar ve sınırlamalar koymadığımız sürece de, **düşünce**, tüm bu ve buna benzer değerlerin sonsuzluğunun akışına açıktır. O kadar ki, zamanla bu sınırsızlık, saf ve pürüzsüz bir imana ve inanca bile dönüşebilir.

Fakat insanın gelişimi, **düşüncelerine** sahiplenme durumunda bulunduğu sonsuz bilgilerle hep daha ileri hedeflere yönelir.

İman ise **“Stabil”** dir ve ancak bu bilgilerin temelinde oturur.

Ancak **düşünce** yolu ile varılan, ya da varılacak olan nokta, bu durağan ve değişmez durumda bulunan imandan çok hareketli, gelişmeci ve çoğu zaman da bir yığın acı, ıstırap, buhran ve zorluklardan elde edilen **«Düşüncenin İstirabından ve Olumsuzluğu»**ndan geçer.

Bediüzzaman Said-i Nursi’nin çok güzel bir sözü vardır.

Şöyle der:

Güzel bakan güzel görür, güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır...

İnsanlar başlangıçta, hep gökteki yıldızların gizemli pırıltısına, kuşların ötüşlerindeki uyuma, esen rüzgarların fısıltılarına, coşkulu suların seslerine bakıp günlerini hazların en büyüğü içinde yaşayıp gidiyorlardı.

Hatta, tüm bu oluşumları o kadar çok sevip, benimsediler ki; **düşüncelerini** bile artık hep bu konulara bağımlamışlardı.

Eninde, sonunda **düşünce**, kendi akışı içinde devreye tek başına girmeye başlayınca, artık algılanma ve duygular bir yana atılıp araştırma ve anlama isteği ön plana çıkmaya başladı.

Öncelerde anlama isteği olarak bir masum görüntü ile başlayan bu atılım; **düşüncenin** araştırıp anladıkça güç edinme ve bu gücü kullanma, kullanıp baskıya dönüştürme duygularına yenik düştü.

Artık bundan sonra o güzelim renkler, o yankılanan sesler, o duygu dolu ışıklar, haz yüklü seslenişler; hepsi, ama hepsi yerlerini fizik kanunlarına ve madde dünyasının acımasızlığına boyun eğip kayboldular.

Rengarenk tablolar, bu sefer kapkara tablolara dönüştü.

Doğanın gürül gürül canlılığı, yerini bir ölüm sessizliğine bıraktı.

Doğaya, doğanın güzelliklerine aşk şarkıları söyleyen insanoğlu, o sözüm ona üstünlüğünü belgeleyen düşüncesi ile başlarda bir türlü toz konduramadığı doğanın zorbalığına soyundu.

Artık öyle bir noktaya geldik ki;

Gerçekten de önceleri böyle bir dünya var mıydı, yoksa o yine düşüncemizin yarattığı bir hayal midir?

Diye **düşünüyoruzdur**.

Halbuki bu konuda **Lord Byron**'un çok güzel bir sözü vardır.

Der ki:

Düşüncenin gücü, zekanın gücüdür...

Hazlar yerini önce bilgiye, ardından da bilgi, yerini güce terk etmek gibi bir açmaza düştü.

Kaynağını arayayım derken doğasını yok eden, bilgiye varayım derken gücü, ardından da onun verdiği sözde üstünlük ile güçsüzü ezmeyi tercih eden, acımasız ve bencil bir prototip ortaya çıkardı.

Oysa, salt bilim, bilmediklerimizden ve hatta inanmadıklarımızdan kaynaklanır. Onları öğrenme ve araştırma ise gerçek bilimin sınırsızlığını yaratır.

Yani, gördüklerimizden ve bildiklerimizden kuşkulanicak ve böylece bilimi yaratacağız.

Fakat, ne yazık ki, biz insanların bütün bunlara karşılık, biçtiğimiz bedel, sevgiye, doğaya, hazza, huzura sırt çevirmek olmuştur.

Bir yerde **düşüncenin** peşine düştüğü bilim, araştırma, geliştirme düzeni, anlam dünyamızdaki tüm değerleri dinamitlemekle meşgul.

Aslında buradaki tehlike bilgi değildir. Bilgi kendi başına hep iyiliktir, bilgisizlik ise hep kötülük... Asıl tehlikeli olan, bilimin iyilik uğrunda değil, daha fazla güç yolunda kullanılmasıdır.

Ancak, şunu da unutmamak gerekir ki, insanoğlu ısrarla bir bilgi potansiyeline, bir bilgi hazinesine sahip olacağım diye çıktığı yolda, yaşamın bir türlü yüz yüze gelemediği olumsuzlukları, açmazları ve tehlikeleri ile de karşılaşma olasılıklarını arttırmaktadır.

Bu nedenledir ki, daha çok bilgi, daha çok bilim peşinde koşanlar bir uygarlık kisvesi altında dünyayı ellerine geçirme ve herkese hükmetme peşinde koşmaktalar.

Hele hele bu gücü başkalarından daha önce elde edemedilerse, sarhoşlukları bir kat daha artırıyor.

Bu insanlar gücü, kötü **düşünce** tohumlarına ve akışlarına hep amaç olarak kullanmaktadırlar. Oysa güç, iyi bir **düşünce** zincirinde olası bir araçtır.

İki şeyi asla unutmamak gerekir;

Allah'ı ve ölümü...

İki şeyi de asla hatırlamamak gerekir;

Yaptığın iyiliği ve gördüğün kötülüğü...

Bence iyi **düşünce**, bilimin ve aklın gelişmesinde daha fazla öncülük yapan **düşüncedir**.

Ancak, bu noktada hedefin kesinlikle güç elde etme olmaması kaydı ile.

Halbuki bizler, her **düşündüğümüzün**, en doğru olduğu savı ile hareket eder, bu **düşüncelerimize** karşı görüş bildiren herkese karşı tepkili olmaktan asla geri kalmayız.

Unutmamak gerekir ki; despotluğun, kinin, yalanın, haksızlığın, sevgisizliğin, tedirginliğin üzerine kurulacak bir **düşünce** tarzının oluşturacağı dünya; ne yönlendirene ne de yönlendirilene güzel bir yaşam sunamaz.

Hepimiz kabul ederiz ki;

Olumlu düşünceler üretmek, sonucunda olumlu sonuçlar sunacaktır...

Bilmek durumundayız ki; bizim daha fazla yaşama sevgisine, daha güzel bir dünyaya, daha az bozulmuş bir doğaya, daha mutlu yarınlara hazırlanan bir yaşama gereksinimimiz vardır.

Eğer **düşüncelerimiz** bizi daha sevecen, mutlu, yürekli, verici, iyi ve paylaşımcı yapıyorsa; cennetimizi oluşturuyor demektir.

Eğer **düşüncelerimiz**, hep gücü ve bu gücün getirdiği baskıyı, yasakları, çirkinlikleri, kinleri, nefretleri, hınçları, sömürmeleri getiriyorsa üreteceği ıstıraplarını da, olumsuzluklarını da çekmek de bize düşer.

Ben diyorum ki;

Her güçlüğü yenmenin anahtarı inanmaktır...

Kendinize inanın...

Geleceğe inanın...

Yapabileceğinize inanın...

İnsanlara inanın...

İnanın ve inanmaya devam edin...

Aslında, **düşüncenin** önemi bizlerce tam algılanamamıştır. Oysa, bireyi bir kalıba sokan da o, hazır kalıplara girmeye karşı çıkan da **düşünce**dir.

Doğru yönlendirilen **düşünce** bireyde cennetini yaratabildiği gibi, iyiye yönlendirilemeyen **düşünce** yaşam boyu çekecek olan ıstırapların ve olumsuzlukların kaynağı olur.

Dışarıdan sunulan **düşünce** tarzlarını ve «*Ekol*»lerini kabule zorlanmış ve belirli bir ön koşullama ile **düşünmeye**

alıştırılmış bireylerde, tüm **düşüncelerinde** belirli olarak niteliklere bağımlı bir süreç yaşanır.

Burada aradıkları duygudan ve algılamaktan çok sözde irade ve güçten üstünlük sergilemektir.

Dışsal güçlerin güdümlerinin etkisi altında kalarak **düşünce** üretenler için, güç mutluluktan, kaba kuvvet kanıtı, savaş barıştan, propaganda bilimsel tarafsızlıktan, koşullandırılmış ilkeleri demokrasiden; erdem, özgüven disiplini egemenlikten önce gelir.

Bunların getirdiği katılık da, zaman içinde *“Üstün Irk, Üstün İnsan”* ve bunların safsatalarından kaynaklanan, grupların, milletlerin ve ırkların çatışmalarına kadar giden cehennem portreleri çizer.

Bu tip insanlara göre; şan, şeref bilgiden üstündür. Hoşgörü, anlayış, merhamet ancak kendisi gibi düşünenler için vardır. Aksi halde bu duygular bir insan güçsüzlüğü görüntüsünden ileri gidemez.

Halbuki,

İnsanın bir üstünlük iddiası ile yola çıkması, diğer insanların özgürlüğüne açık bir saldırıdır...

Şunu peşinen kabul etmek durumundayız ki, toplumun peşin bir yargıyla ortaya attığı bir yığın fikirler, dogmalar toplumsal ahlakın oluşmasında ve yaşam tarzlarının belirlenmesinde çok büyük rol oynarlar.

Böyle güdümler, zaman zaman felsefe okulları ve **Dinsel** çerçeveler şeklinde de çok büyük topluluklara bir yaşam tarzı olarak verildiği görülmektedir.

Hatta tüm bu oluşumlar, bireylerin toplum içinde birbirleriyle uyuşmaları ve anlaşmaları yönüyle de bir yerde bütünleme görevi de yapmıştır.

Ancak, ne zaman ki akıl ve özgür irade ön plana çıkar, işte o zaman fikir çatışmaları, farklılıklar ve anlaşmazlıklar da su yüzüne çıkmaya başlar. Bu, bir yerde bir yığın anlaşmazlıklar olarak görünse bile insanın gelişmesinin de başlangıç noktası olmuştur.

Gerçekte bu noktaya gelinceye kadar yaşamın tanımı ve bunda insanın insiyatifinin rolü hiç dikkate alınmamıştır.

Nedense kuşaklar boyunca hep; törelere, gelenek ve göreneklere uyum sağlayan bir eğitim tarzları benimsenmiştir.

Unutmamak gerekir ki;

Bir insanı diktatör değil de, bir lider yapan, almış olduğu eğitim düzeyinden kaynaklanır.

“DÜNYA DÜŞÜNCELERİMİZİN ETRAFINDA DEĞİL, GÜNEŞİN ETRAFINDA DÖNER...”

*P*eki;

İyi yönde düşünmek nedir?...

Kötü yönde düşünmek nedir?...

Bunların değerlendirilmesi soyut mudur, somut mudur?...

Kimilerine göre, «*Efendice*» hareket eden, bir yanlıştın karşılığının sonuçta ceza olduğunu bilen; toplumu yönetenlerin ve kendinden daha deneyimli olanların **düşünce** tarzlarını benimseyen ve bunların doğruluğu üzerinde hiçbir tereddüdü bulunmayan, kendine zaman ayırmaksızın başkalarının yönlendirdiği şekilde hareket eden ve bunların yarattığı ahlak çerçevesi dışına çıkmayan tarz; en iyi **düşünce** tarzıdır.

Kimine göre de, doğaya tutkun çevresi ile bütünleşmiş, kendini onlara adayan; herkesi ve her şeyi ayırimsız seven, kısıtlamalara ve yönlendirmelere başkaldıracı, ancak barışa, sevgiye, iyiliğe, doğruluğa ve güzelliğe kendini adanmış birey doğru **düşüncededir**.

Birincide güç elde etmek ve ardından o güce baştan bağımlı olmak ön plandayken, diğerinde insancıl bir görüntü ve doğa değerleri öncelik alır.

Oysa, toplumda iyi **düşünce** sahibi insan, davranışları ile, kararları ile onu yönetenlerin ve yönlendirenlerin hoşuna giden insandır.

Unutmamak gerekir ki;

Düşüncelerimizin olumluluğu, ya da olumsuzluğu, yaşamımızın kalitesini belirler...

Yalnız geleneklere dayanan ahlak, kusursuz demek değildir. Hele hele **düşüncesini** özgürce kullanan birey eleştiriye her zaman açık olmak durumundadır.

Eğer, eleştiriler, o anın oluşuveren isteklerine göre değil de olumlu, yapıcı ve araştırmacı bir **düşünsel** temele dayanırsa kesinlikle yıkıcı olmazlar.

Aslında eleştiri, ileriye doğru atılan bir adımdır. Gerçek amacı, eleştirme durumunda kaldığı bireyi, topluma ulaştırmaktır. Doğaldır ki, anlayana...

İyice gözlemleyecek olursak, aslında eleştiri diye bir şeyin pek olmadığını açıkça görürüz.

Çünkü bizler toplum yaşamımızda hoşlanmamızı, ya da hoşlanmamamızı eleştiri deyimi altında saklıyor ve sözde bir yumuşatma ile karşımızdakinin sözde hoşgörüsüne sunuyoruz.

Voltaire şöyle der;

Hoşgörü nedir? Hoşgörü insanlığın bir parçasıdır. Hepimizin hataları ve eksikleri var; gelin karşılıklı olarak birbirimizin hata ve eksiklerini bağışlayalım, çünkü, hoşgörü doğanın ilk yasasıdır...

Yoksulu savunurken, zenginlerin düşmanlığını üzerine çekebilirsiniz. Ezilen, horlanan insanları korumaya kalkışınca, belki de bazı yönetenlerin yıldırımlarını kendinize odaklayabilirsiniz.

Doğruların peşinden koşarken, yalan üzerine yaşamlarını kuranlar size saldırabilirler. Burada hep bizi yöneten ya da yönlendiren bireylerin baskı ve yalana dayalı bir ahlak anlayışı söz konusudur.

Herkes kendi gerçeği içinde **düşüncesini**, inancını ve fikirlerini kısacası kendi kendisini iyice irdelemek durumundadır.

Unutmayalım ki;

İnanç, en zor koşullarda bile etkilidir. Çünkü, inanç sonuç üretir...

Bundan kaçanlar, maddenin ve maddeciliğin ezici baskısı altında hep olumsuzlukları yaşama, çile ve ıstırap çekmek durumunda kalırlar.

İnsanın bedenine gösterdiği dikkat ve özen kadar, **düşünsel** ve duygusal yönlerine de duyarlık göstermesi gerekmektedir. Çünkü, gün gelmekte, insanoğlu kaybettiği değerleri, ulaşamadığı, bulamadığı kendisini nerede ve nasıl arayacağını ve bulacağını bilmeden boşu boşuna dolanıp durmak durumunda kalmaktadır.

Her bireyin, bir yaşam «**Okul**»una, bir yaşam eğitimi verecek bir eğitimciye, **düşüncemizi** nasıl kullanmamız gerektiğini öğretecek, eğitecek bir öğreticiye gereksinimi vardır.

Mahatma Gandhi der ki;

Şiddet göstermeme, inancımın birinci maddesidir. Aynı zamanda o, benim inancımın da son maddesidir...

Bugünün aydın, kendini arayan, kendini bilen, kendini benimseyen ve **düşünebilen** insanı, önüne ısmarlama olarak sürülen kararlara, hatta önyargılı inançlara karşı tepkilidir.

Doğaldır ki, hepimiz değişik yapılarda ve farklı zeka düzeylerinde olduğumuzdan karşımıza birbirleriyle çakışmayan ayrı ayrı yollar, başka başka doğrular ve birden fazla çözümler hep çıkacaktır.

Burada önemli olan; bireyin sınırsız, zengin **düşünce** ve karar olasılıklarına sahip olduğunun bilincinde olmasıdır.

Yine her nedense çoğumuz, kendimizi basit, yararsız ve değersiz olarak görür, **düşüncelerimizden** kaynaklanan bir şeyi etrafımızdakilere anlatamayacağız, söyleyemeyeceğimiz önyargısıyla hareket ederiz.

Kısacası, yönlendirici olmaktansa, izleyici olmayı daha kolaycı bir yol olarak benimseriz.

Halbuki, bizim kim olduğumuz, bize yansıtılan kabullenmeler, içimize kapattığımız duygularımız değil; **düşüncelerimiz**in ürünü olan eylemlerimizdeki yansımalarımızdır.

Zaten kimi şeyler içinde biz ve **düşüncelerimiz** ne kadar varsak; o şeyler ve o eylemler çok daha değerli ve önemli olurlar. Ters bir olgu, bireyin yaşama karşı kendisini savunma eksikliğidir.

Unutmayalım ki;

Aslında hiç bir şey iyi ya da kötü değildir. Her şey bizim onlar hakkında ne düşündüğümüze ve nasıl yorumladığımıza bağlıdır...

Düşünmek, olumlu kararlar üretebilmek, seçebilmek, yapabilmek, anlayabilmek ve duyumsayabilmek bir **“Makine/İnsan”** değerlendirmesi içinde olmanın çok ötesindedir.

Gerçeklerin, yalanlar ve beyin yıkamalarla bireylerden sıkı sıkıya saklandığı bir dünyayı yaşıyoruz. Yalan, dolan, hırsızlık, düzenbazlık bir özenirlilik olarak önümüze sunulmaktadır.

Politika ve diplomasi adına her türlü iğrençlik günlük yaşamımızın adeta bir parçası olmuş.

Dinler bile bir yığın kendini bilmezlerin elinde gerçek **Kutsal** görüntüsünden uzaklaştırılarak her türlü bağınazlığa, fanatizme kaymakta.

Neredeyse gün gelmekte, **Allah** adına **Allah**’a hakaret etmekten bile çekinilmemektedir.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

Göklere ve yıldızlara baka baka yürüyen, eninde sonunda önündeki çukura düşecektir...

Aslında kendi başına bir amaç olan insan, sıradan bir araç olarak adeta kullanılmaktadır. Herkes etkileyen değil, koşullandırılmış güdümlü bir toplum yaratma peşinde koşmaktadır.

Bu yönlendirmeler peşinde koşan sözde önderler; etraflarını bir küçümseme, bir kendini beğenmişlik ve hatta haddini aşan küstahlıkla adeta bizi çiğneyip geçmekteler.

Yapay olarak oluşmuş bu kişiliksiz bireylerin tek bir amacı vardır, o da:

Önlerindeki pastadan daha fazla pay kapmak için toplumu tam bir uydu haline getirmek...

Onların gözü ile görecek...

Onlar gibi düşünecek...

Onların yaptıklarını alkışlayacaksınız...

İşte kendini bilen, kendini özümsemiş insanın bu tür bireylerle uyum sağlama çabasındaki «*Düşüncenin İstirapları ve Uyumsuzlukları*»...

Unutmayalım ki;

İnsan ve hatta evren düşüncelerden yayılan enerjiden kaynaklanıp oluşur...

Tüm çözümler ya da sorunlar, cevaplar ya da sorular, iyilikler ya da kötülükler; her türlü yaratıcılık ya da yıkıcılık, her türlü sevgi ya da nefret tümüyle birer **düşünce** ürünüdür.

Bilmek durumundayız ki;

İnsan kendini, karıncalar gibi kaynaşan bir kalabalığı yarıp geçtiği zamanki kadar yalnız hissedemez...

Biz insanlar, kendi **düşüncelerimizden** çok, toplumun bize biçtiği değer, hakkımızda sahip olduğu kanılarla bir değerlendirilmeye tabi tutuluruz. Her zaman için öncelik **düşüncelerimiz** değil, hakkımızdaki yorumlar ön plana çıkarlar.

Evet;

Biz insanlar, bildiklerimizin esiri, bilmediklerin efendisiyiz...

Düşünce ise bildiklerini yorumlamaktan, yargılamaktan ve kendisini yaşamın ürküntülükleri içine atmaktan başka bir şey üretmez.

Halbuki insanoğlu ömrünü bir ikilem içinde geçirir.

Şöyle ki;

Hep bildiğini söylemek mi, yoksa söylediğini bilmek mi doğru olur?...

Bizler içimizde ne kadar kusur, zayıflık algılayacak olursak olalım, **düşünce** yolu ile onların nedenlerini ve işleyiş biçimlerini anlamaya, onları gizlendikleri bilinç altından, bilinç üstüne çıkarmaya çalışmazsak, bir olumlu düşünce yorumlaması içinde değerlendirmezsek onları yenmemiz asla olası değildir.

Ancak bunların bilinç üstüne taşınması **düşünceyi** ürettiği her türlü ıstıraplardan ve olumsuzluklardan noktasından, bu başarısının ardındaki huzur ile sakinleşme noktasına gelebilir.

Şunu unutmamak gerekir ki;

Yerinde çakılan olumlu bir düşünce kıvılcımı, en güçlü ışıktan çok daha aydınlatıcı olabilir...

Herkesin **düşüncesi** ve **düşünce** tarzı yalnız kendi dünyasını oluşturur. Yoksa karşısındaki insanların değil. Dolayısıyla her bireyin dünyası, diğer bir birey için bir yabancı dünyadır.

Ancak toplum belirli bir olgunluk seviyesine gelirse, kendi bireysel doğrularından sıyrılıp, bütünsel gerçeklere yönelirse, o zaman bir müşterek dünya ütopyasına, bir derecede de müşterek bir dünya kurgusuna doğru yol alır.

Çoğu insanın dünyası, hayal ürünü, ütöpik **düşünceli** ve kurgusal bir dünyadır ve kendisi içinde mutlu bir şekilde yerini de alır.

Aynı zamanda bu dünya o birey için bireysel, çok özel, mahrem, bölüşülmez ve paylaşılamaz bir dünyadır. Dışarıdan bir bireyin ısrarla bu dünyaya girmeğe kalkması ise asla mümkün değildir.

Çünkü hiçbir insan, kendine has olan bu dünyayı kendisi gibi göremez, duyumsayamaz, algılayamaz, tadımsayamaz.

Bunun başlıca sebebi de, hiçbir insanın bizim gibi ve bize tıpa tıp uyacak bir **düşünce** sistematığı içinde olmayacağıdır.

Orada her birey kendi bireysel düşleri, bireysel beklentileri, bireysel yaşam anlayışı ile aşılmaz bir çerçeve oluşturmuştur.

Bilmek durumundayız ki;

İnsan yaşamayı ve yaşamamayı aynı şey diye kabul ettiği zaman özgürlüğüne kavuşur...

İnsanın ürettiği **düşünce**, bedeni ile uyumlu ve doğru olursa, mutluluk ve haz doğar. Mutluluk aranılarak bulunan değil, varoluşun bir uyum görüntüsüdür.

Mutsuzluğun karşıtını, ısrarla mutluluklarda aramak değil; mutsuzluk nedeninin, kısacası içsel uyumsuzluğu bulup araştırmak ve su yüzüne çıkarmaktır.

Eğer, yanlı hareket eder ve mutluluğu hazzlarda arayacak olursanız, bu hazzlar eninde sonunda ıstırap getirecektir.

Unutmayalım ki;

İstirapsız haz, Tarnısalıktır...

Belki hazlar zaman zaman ıstırapların yerine geçerek onları erteleme ya da geçici olarak uzaklaştırma gibi bir durumları olsa da, bireyi kendine yabancılaştırdıkça, eninde sonunda kendi koyu ıstırabına yeniden bürünecektir.

Bu, bir insan olmanın, bir **düşünce** akışına sahip olmanın, hiçbir zaman değiştirilemeyen sonucudur.

Bu durum bireyin;

Ne Olduğunu Bilme ve Bulma Sürecidir...

Istırap, insan olmanın, **düşünce** üretebilmenin verdiği kendine özgü sınırlılıkta yatmaktadır.

Asıl kaynağında ise «**Ben**» bağımlılığı ve «**Bencil**»lik olgusu bulunmaktadır.

Birey, yapısı gereği kendini olumsuzluklara güdümlene alışkanlığındadır. Bu olumsuzluklar **düşünce**de ıstırapı, ıstırap da, tedirginliği ve mutsuzluğu üretmektedir.

Her nedense hep;

Beni beğenmiyorlar, eleştiriyorlar, yetersizim...

Beni dinleyen yok...

Ben bir hiçim...

Şuram ağrıyor... Buram kasılıyor...

Çirkinim... Param yetersiz... Gücüm yok...

Hiçbir şeyi beceremiyorum...

Kimse beni sevmiyor...

Ne yapmak istediğimi bilmiyorum...

Herkes beni sömürüyor...

Çok da yeteneksizim... Korkuyorum...

Her şey ters gidiyor... Çok şanssızım...

Gibi bu ve buna benzer bir yığın olumsuzluklar ve saplantıların ardında kendimizi tüketmekle uğraşıyoruz.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

Tüm olumsuz duyguların temelinde korkularımız yatar...

Eğri oturup doğru konuşalım; söyleyin bakalım, bu kadar olumsuzluklar içinde birey hangi **düşüncesi** ile olumluluklar üretebilme noktasına geçilebilir?

Hadi, biraz bir şey üretebildiğini varsaysak da, toplumdan kopuk kendini sevmeyen, herkese ve her şeye daha baştan tepkili durumdaki bu insanlar; bu noktadan sonra, olsa olsa kendilerini aşmak için, yine kendilerini sorgulamayı seçerler.

Bu sorgulamalar zaman içinde insanı yeniden bir yığın koşullanmalara sürükler ve bu sefer de;

Yapmaktan, daha doğrusu yapamamaktan korkuyorum...

Mükemmel olmalıyım... Ailem böyle olmamı istiyor...

Herkes beden çok daha iyisini yapıyor...

Galiba tembelim...

Acaba çok mu zayıf bir kişiliğim var?...

Kendime niçin egemen olamıyorum?...

Acaba ne derler?...

Yapabilir miyim bilmiyorum?...

Gibi bu ve buna benzer yeniden şekillenen bir yığın açmaz!...

Yalnız, dikkat edecek olursak, tüm bu **düşünceler**, tereddütler, yakınmalar ve eleştiriler; bireyin kendisine ait olma-yan ve başkalarının koşullandırdığı olasılıklara dayanıyor.

Doğaldır ki, bunlar, ya yeterince olumlu bir düşünce yapısına sahip olmamanın ya da başkalarının yaptığı tanımlamalarla «***Ya yaparsın, ya da yapamazsın***» diye koşullandırmalarından oluşmakta.

Aslında bu gerçeği kavradığımız anda kurtuluş kapıları ardına kadar açılmaya başladı demektir.

Hepimiz biliyoruz ki; «***Sen doktor, mühendis, subay, polis, memur, politikacı olacaksın***» diye önümüze konulan bir yığın koşullanmalar, hiçbiri kendi “***Düşünce Süzgeci***”ne uğramadan benimsetilmeye çalışılmakta ve neredeyse bir yaşam tarzı haline gelmektedir.

Belki, biz denizci olmak istiyoruz, belki de ziraatçı... Bilinmez ki!... Araştırmayız, ***düşünmeyiz***, yalnız kabullenir ve sonra da bir yaşam boyu acısını çekeriz.

Hep;

Çok zeki olduğumuz, üstün niteliklere sahip olduğumuz; yaratıcı olduğumuz, çok çalışkan olduğumuz...

Koşullandırılmalarımız karşısında olduğubiliğimizin farkına bile varmayız.

Bir gün gelip de, kuşkusuz bize yakıştırılan tüm bu niteliklerin bizde olmadığı, bizim sıradan biri olduğumuz gerçeğinin yarattığı çöküntü de cabası.

Burada bizden başkaları, her nedense, hep bizim yerimize ***düşünüp***, kendisinde yargılayıp ve karar verebilme hakkını buluyor.

Asla unutmamamız gerekir ki;

Geçmişin oluşturduğu korkular, düşüncenin gücü ile gelecek hakkındaki ümitsizlikleri körükler...

Tüm bu açmazlardan kurtulmak için, öncelikle kendi içimize dönmek, özbenliğimizi araştırıp bulmak, ondan sonra

da, kendimizi sevmemiz oranında her zaman ve her şeyi **düşünmek**, incelemek, yorumlama ve karara bağlama özgürlüğüne kavuşmamız gerekmektedir.

Evet, ister kuşku, ister merak ile olsun; her şeyi **düşünmek**, yorumlamak, yargılamak ve hatta karara bağlamak durumundayız.

Hatta bunlar, bugüne kadar önyargılarla, güdümlmelerle önümüze serilen bir yığın inançlarımız da olsalar.

Tüm bunlardan korkmamak ve kendimizi asla suçlamak; **düşünen** ve varolduğunu bilen bir insan olmanın ön koşuludur.

Öyle ya da böyle, arı ve pürüzsüz **düşüncelerimizin** üreteceği fikirler, yapacağımız yorumlar, varacağımız sonuçlar, **düşünmeksizin** düşeceğimiz kararsızlıklardan çok daha değerli ve **“Bizim”** kalacaktır.

Ta ki, kendimizi hep özgür ve olumlu **düşünce** üretme yolunda eğitelim.

Bunun için de insan, öncelikle bir **düşünsel** arıtma dönemine girmeyi birincil konu olarak ele almalı.

Aslında;

“İnsanın kendini bilmesi, tüm düşünsel ıstıraplarının sona ermesidir...”

Yaşamında bencilliğine öncelik veren insan için söylenecek tek söz:

“Her Şey Benim İçin” diye ısrar eden sorumsuz ve bencil insana verilebilecek tek bir cevap vardır: “Cehennemin Gazabı da.”

“DÜŞÜNMEK, İÇİMİZDEKİ BEN İLE SOHBETE BAŞLAMAKTIR...”

*K*imimiz **düşünceyi** akıl ile doğrudan bağlantılı görür; kimimiz de onu zekanın sınırları içinde bir tanımlamaya tabi tutarız.

Düşünmek; bir yerde görmek, bir yerde işitmek, bir yerde duyumsamaktır.

Hatta tüm bunların üzerinde yorumlamalara gitmek, **düşüncenin** en iyi tanımımızdır da diyebiliriz.

Burada özellikle dikkat edilmesi gereken nokta, **düşüncenin** olsa olsa bir yorum olduğu ve hiçbir zaman inanç ya da iman olmadığı gerçeğidir.

Şunu peşinen kabul etmek gerekir ki, insanın inancı ve imanı ne kadar yüksek olursa olsun, onların; yapıları gereği ortaya koydukları kısıtlılığı ve sınırlılığı, **düşüncenin** özgür yorumu içinde kaybolur gider.

Kendimizi bildiğimizden beri bize belletilen, ister doğru, ister yanlış olsun; her türlü dogmadan, her türlü koşullanmadan, bir sıralama içinde, kendi **düşünce** özgürlüğümüzü öne de çıkararak değersiz ve anlamsız kılan; bizi yanıtlamayan, bizi yansıtmayan ne varsa hepsini atmak ve yaşamımıza yön vermeden ayırıp çıkarmak verilecek en büyük karar, yapılacak en büyük atılımdır..

Kendimizi kanıtlamak ya da en azından araştırıp bulmak, artık bu an ve bu anı izleyecek **düşünce** akışında şekillenecektir. Günü geçmiş, belki de çağımızın gerçekleriyle hiçbir uyumu olmayan, hep başkalarını çağıştıran bu saçma sapan ipoteklerden kendimizi iyice arındırmalıyız.

Bunlar, bir zamanlar inandıklarımız ya da doğrularımız bile olsalar.

Değil mi ki, bugünü yansıtmıyorlar, şekillendirmiyorlar; o halde bir zamanlar doğrularımızı yansıtmış olsalar da, artık gerçek olmadıkları anlamına geldiğinin bilinci içinde olmayız.

O durumda da hepsini derinliklerimizden söküp atmalıyız.

Ama unutmayalım ki,

İnsanın kendini bilme savaşı ile başlayan süreç ne yazık ki, hep kendini kanıtlama ısrarı ile sürer...

Hiçbirimiz herhangi bir bireyi ısrarla kendi dünyamızın kendimizce geniş, ama karşımızdakince kısıtlı ortamına çekme gibi bir hayal peşinde koşturmağa çalışmalıyım.

Bizler, böyle bir çaba içine girmekle ancak hem bireysel, hem de toplumsal ıstıraplar üretebilir ve ardından da, olsa olsa bir takım güdümlü insanlar ve köleler yetiştirebiliriz.

Bu konuda, ancak müşterek yaşanabilir, uyumlanabilir, açık, örneklendirilebilir, ortak paydalı, katılımcı, sevgi, hoş-görü ve gerçeklerle donatılmış bir dünya, her insan için kendi **düşünce** hudutlarını zorlayan, egosal baskılarından arınmış bir müşterek duyumsama ortamı olmaktan da öte bir değer taşır.

Burada çoğulluktan “**Bir**”e geçiş, bireysellikten “**Tüm**”e varış gibi bir **Kutsal** hedef de ortaya çıkmış olur.

Düşünce kendi yapısı gereği belirgenliği ve devamlılığı olmayan bir süreci yaşar. Bu sebeptendir ki, yine devamlı ve değişken bir üretim safhası geçirir. Durum böyle olunca da kalıcı ve istikrarlı bir tutum içinde olması mümkün değildir.

Bir konudan, diğer bir konuya dolaşıp durmak, devamlı olarak değişkenlikler sergilemek ve olumsuzluklara, özellikle geçmişe dair anılara dayalı tuzaklar kurmak sanki **düşünce-nin** ana hedefi gibi bir görüntü sergiler.

Unutmamak gerekir ki;

İster tatlı, ister acı olsun, geçmişin anılara bağımlı bir düşünce tarzı insana ıstırap verir...

İnsan hayatı kalıcılığın, devamlılığın sınırları içinde tutulamaz. Ne beden, ne de **düşünce** kalıcı bir devamlılığa sahip değildir.

Yaşamınızı tercih noktasına getirdiğiniz bir konumu, devamlılığına ve kalıcılığına bağlamak isteginde iseniz, bunu rutin bir **düşünce** akış süreci içinde sağlamanız mümkün değildir ve asla olamaz.

Bunu sağlamak için beden ötesi, **düşünce** ötesi bir ortam yaratmanız ve özellikle **düşüncelerinizi** dünün anılarının ona

adeta yükümlendiği tüm olumsuzluklardan öte ortamlara taşımanız gerekecektir.

Unutmamak gerekir ki;

Tek kalıcılığımız varoluşumuzun gerçeğidir...

Bu sebeptendir ki, varoluşumuzdan hareketle ve onu merkez alan her tavır, her yorum, her eylem, eninde sonunda **düşünceyi** kontrol altına almada en geçerli ve fakat en zorlu yoldur.

Düşüncelerimiz yolu ile bizleri huzursuz kılan her şeyden, her olaydan, her yorumdan kendimizi uzak tutmak, onlardan kaçınmak, bağımlılıklarımızdan kurtulmak ve adeta tutkusuz bir hale gelme aşaması içine girmek, kalıcılığın ve devamlılığın sağlanmasında en büyük faktördür.

Bu da, bir dışsal eğitimle sağlanması mümkün olmayan, insanın kendisini tarafsız bir gözlem altına alıp, şartlandırılmış doğrularından, takıntıya dönüşen anılarından, yalan yanlış bildiği sözde doğrularından sıyrılması ile mümkün olur.

Çünkü insanın cehaletinden, bilir bilmez saplantılarından ve yaşamın kendisine sunduğu ve hemen gönüllüce kendini bağımladığı tutsaklıklarından kaynaklanan duygusal tepkilerden ve onların sunduğu geçici hazlardan kendimizi sıyırmasını bilmedikçe, kendimize kalıcı ve huzur dolu bir ortam yaratmamız mümkün olmayacaktır.

Unutmamak gerekir ki;

Berrak bir düşünce tarzı, temiz bir yürek varoluşun huzuruna giden tek yoldur...

Bütün dertler, bütün ıstıraplar hep **düşüncenin** eseridir.

Aslında, onlara son verebilme gücü doğumla beraber insana verilmiş en büyük ayrıcalıktır.

Bunları aşma noktasında olmak, insanın kendi dışsal dünyanın etkilerinden, şartlandırmalarından, güdümlenmelerinden, tutsaklığından kendini sıyırması ile mümkün olacaktır.

Yani bir yerde insanın kişiliğini oluşturan tüm kalıpların, tüm maskelerin güdümünden sıyrılıp, kimliğinin esas kaynağına dönmesi ile aşılabilecek ya da varılabilecek bir hedef olarak hep önümüzde durmaktadır.

Aslında dertler, kendini bilen bir insan için, gelişmesi yönünde geçirmesi gereken deneyimin, olumluluklarda yer alan bir sebebi olabildikleri gibi, kendini bilmeyen, yaşamını etrafının yorumunda bir akışa geçişe bırakan için de, bir ömür boyu aşılamaz engel görevi üstlenebilir.

Arzular, beklentiler, umutlar, hayaller; açık seçik ve güçlü olmadıkları sürece şekillenmeleri ve hayata geçirilmeleri olası değildir.

Hele hele tüm bunlar yalnız bireysel bazda iseler, kendi hazlarınız ve heveslerinizin tatmini içinseler, onların oluşması için kendi içinizden yansıtabileceğiniz kaynak, egosal dürtülerin tatmini yönüyle çok kısıtlı bir yaptırım ve oluşum gücüne sahip olacaklardır.

Ancak bunların birer toplumsal hedefi olması halinde bireysel tepkileşimin getirdiği kısıtlılık, toplumsal arenada gücünü artıracak ve sonuç elde etme şansı, çoğalışı oranında artacaktır.

Şunu unutmamak gerekir ki;

Dünyadaki tek değişmeyen kural, değişmez bir kuralın olmayacağıdır...

Kimi **düşünceler** dünya düzenini korumak ve geliştirmek için kullanılır. Kimi **düşünceler** de dünya düzenini beğenmemek ve ne pahasına olursa olsun değiştirmek içindirler.

Bu tür **düşünceler** üretmek, bir çeşit ıstırap ve olumsuzluk yaratma olayıdır.

Bizler de, bir türlü **“Biz”** olamayışımızın acısı ile ve bir önyargıyla bu konular üzerinde **düşünmeyi** bile kendimize yasaklarız.

Ondan sonra da peşinen kabullendiğimiz, fakat benimseyemediğimiz bu durum karşısında hep yetersizlik ve yeteneksizlik yargıları ile kendimizi en başından mahkum ederiz.

Bu arada da;

Yapmakta olduğumuz şeylerin aslında çoğunu yapmak istemediğimiz şeyler olduğunu...

Ve daha çok;

Bizi yönlendiren bireyleri ve toplumu memnun etme peşinde koşan zavallı bir robot haline geldiğimizi...

Görürüz.

Tüm bunlar yetmez;

Falanca ne der?...

Filanca ne der?...

Benim için ne düşünürler?...

Diye diye, korkularımızı, endişelerimizi ve hatta yetersizliğimizi bir şalla örtmeye çalışırız.

Her insan **düşünce** yolu ile, bireysellik sınırlarını, toplumsallık noktasına eriştirebildiği sürece isteyip de olduramayacağı, varamayacağı bir hedef kalmaz.

Çünkü bir takım arzular, beklentiler, umutlar ve hayaller vardır ki, onları besleyen birey için doğru ve haz doludurlar.

Aynı zamanda doğaldır ki tüm, bunlar her zaman tüm toplum için, tüm insanlar için aynı değerleri taşıyor demek değildir.

Burada önemli olan tüm bunları diğer insanların gözü ile görmek ve bir değerlendirmeye tabi tutmak, ardından da yine onların haz, dinginlik, ıstırap, olumluluk, mutluluk ve huzur verici yönlerini aynı terazinin diğer kefesine koymaktan geçer.

Unutmayalım ki, hiçbirimiz yaratılışımızdan ötürü bir diğerimizden farklı bir yaratılıştadır. Bu durumu çok basit bir gözlemlene ile her zaman anlamak olasıdır.

Bu sebeptendir ki, **düşüncemizi** her zaman için berrak, derin ve tarafsız bir şekilde yönlendirmek durumundayız.

Yine şunu unutmamamız gerekir ki;

Akıllı adam aklını kullanır... Ancak, daha akıllı adam başkalarının da akıllarını kullanır...

Tüm arzularımızın, beklentilerimizin, umutlarımızın ve hatta hayallerimizin yapısal niteliklerini ve etrafa olabilecek etkilerini en küçük detayına kadar tam ve tarafsız bir **düşünce** sistematigi içinde değerlendirmek durumundayız.

Onlar bireysel de olsa, toplumsal da olsa, bizlerin **düşünsel** ve duygusal yapımızın yapı taşlarıdır.

Burada her birimiz kendimiz aşmak ve sonucunda kendimizi bilmek durumunda kalacak olan birer sorumlu birey durumundayızdır.

Dünyada hiçbir zorluk ve açmaz, bizim onu yenmemiz, sonunda **düşünsel** ve ruhsal düzeyimizden güçlenerek çıkamamız için oluşturacağımız ortamdan daha etkili değildir.

Hepimiz, ama hepimiz küçük yaşlarımızdan beri bir takım önyargılarla koşullandırıldıklarımızdan sıyrılıp gerçek **düşünce** evimize sığınmak durumundayız.

Zaten bizi **Yaradan**; bizi bir akıl ve onun ürettiği bir **düşünce** ile donatıp, sahiplendirdiyse, tüm bunlar, var oluşumuzun en doğal gereğidir.

Kim bize ne söylemişse söylemiş olsun; neyi koşullandırmışsa koşullandırsın, her zaman kendi görkemimizin, yüceliğimizin bilincinde bir **düşünceye** sahip olmanın üstünlüğünü yaşamalıyız.

Biz insanlar gerçekten garip yaratıklarız. Herkesin **düşüncelerini** bize söylemelerinde bir sakınca görmez ve hatta bunun gerekliliğine inanırız da, aynı zamanda bu **düşüncele-
rinin** bizim **düşüncelerimizle** uyumlu olmaları konusunda da ısrarlı oluruz.

Hepimizin, her an için aşmak durumunda olduğumuz bir yığın olumsuz kabullenmelerimiz ve saplantı halindeki inançlarımız vardır. Bu durum herkes için geçerlidir.

Evet, hepimiz, kendi geçmişimizi, bizi bugüne getiren bir süreç olarak görelim; ancak tüm bunları, bundan sonraki yaşamımızı koşullayan ve hatta yetinmeyip karartan olarak değil...

Asla unutulmaması gereken şey;

Düşünce, kendi başına insanı insan yapan en büyük birikimdir...

Ve;

Akıl ve zeka, insanoğluna verilmiş en büyük kutsal veridir...

Yaşam, bize verilen akıl, zeka ve **düşünsel** yorumlarla her olumsuzluğu, her zorluğu alt etme, eritme ve yok etme üstünlüğüne sahiptir. Yeter ki, biz onu kullanmasını bilelim ve bu çabanın alışkanlığına erelim.

Eğer tüm bunların olabileceğinden en küçük bir kuşkumuz varsa, şöyle bir geri dönüp bakalım:

Acaba;

Bugünümüze gelirken hangi engelleri aşarak geldik?...

Onları çözen ve çözüm üreten düşüncemizden niye kuşkuluyoruz?...

Dünden bugüne bizi taşıyan, yarınlarımıza daha güvenli bakmamızın en büyük güvencesi düşüncemiz değil midir?...

Ve şöyle diyelim:

Aklınızın, duygularınızın ve coşkularınızın oluşturduğu dünyada yerinizi tereddütsüz alınız...

İçinde yaşadığı dünyayı adeta yok etmeye çalışan, onu zehirleyen, acıları, dertleri ve uyumsuzlukları, karmaşayı yaratan yine aynı **düşüncenin** sahibi olan bizlerizdir.

Unutmayalım ki;

Yıkıcı insan, bir yerde öldürücü, yok edici insandır....

Tüm bunlar, istesek de, istemesek de bireyin **düşüncesinin** dışı dönük ıstırabından, olumsuzluğundan adeta haz alışıcıdır.

Hiçbir kimse özgür iradesinin, **düşüncesinin** mükemmelliğinden söz edemez.

Hepimiz kabul ederiz ki; her şeye rağmen **düşünceleri-mizin** zaman zaman bizim dışımızdaki bireyler ve güçler tarafından ve hep onların doğruları paralelinde yönlendirilebilmektedir.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bizler, bu **düşünceleri** insana özgü zayıflıklarımız ve acımasızlıklarımızla da devamlı olarak besleriz.

Bu noktada da **düşünce**, «*Huzur*»un değil, ıstırapın, olumsuzluğun kaynağına doğru yönelir.

Zaten;

Istıraplar, hazların olumsuz sonuçları ve dikkatsizliklerin ceza kesimidir...

Gerçek **düşünce**; dünyayı ne kabullenmek, ne de değiştirmeye kalkmaktır. Önemli olan, dünyayı tüm gerçekliği ile anlamak ve sorunlarına yansız bir gözle bakabilmektir.

İnsanlar «*Yaptıkları*» işin, takındıkları tavrın doğruluğundan kesinlikle emin olmadıkları zaman **düşünce** tarzları daha da güçlenir.

Aslında hiç kimse, hiçbir şeyden kesinlikle emin olamaz. Aksi bir görüşe sahip olmak, mutlaka düş kırıklığıdır.

Bu nedenle, her insan öğrendiklerini ve hatta inançlarını bile kuşkuyla karşılamalı ev tüm bunlara karşı güçlü bir **düşünce** üretme yoluna girmelidir.

Burada, **düşünce**, bireye kesinliğe dayanmayan güçlü bir davranışına nasıl geçeceğini öğretir.

Gerçi insanların bildikleri, inandıkları üzerinde **düşünce** yolu ile de olsa; kuşkuya düşmeleri başlı başına bir tedirginlik nedeni de olsa, **düşüncenin** yarattığı tüm ıstıraplar ve olumsuzluklar zamanla bir öğretiye dönüşebilir.

Unutmayalım ki;

Akıl ve ihtiras ruha rehberlik ederler. Ama öyle, ama böyle...

Her hareket, her davranış, her eylem için önce **düşünce** yolu ile beyni uyarır. Ardından da bu uyarı bir davranışa dönüşür.

Düşüncenin bu çalışma tarzı bizim insiyatifimizin dışındadır ve kesinlikle engellenemez.

Birey, davranışları ile ve kararları ile tümünden bağımsızdır. Hele **düşüncelerini** olumlu yönde kullanabilen insan bu özgürlüğünün doruğuna erişir.

Bu da çok uzun süreli bir eğitim ve kültür olayıdır.

Oysa, toplum kendi yarattığı “**Düş Şatoları**” ile, koşullandırılmış kabullenmeleriyle ya yumruk gücü, ya da zorbalığın gölgesinde bireyi hep avucunun içine alma peşindedir.

İyinin, güzelin, kötünün, çirkinin; kahramanlığın, korkaklığın, erdemin, ahlakın ve hatta inancın tanımları da, hep komprimeler halinde bizlere yutturulmaya çalışılmaktadır.

İçlerinde gerçekten iyi, güzel ve olumluları da bulunsa, çoğu kendi **düşünce** zincirimizin ürünleri olmadıklarından savundukları doğrulukları her zaman tartışmaya açıktır.

Önemli olan, böyle bir koşullandırmaya dayanan tüm bu değerleri kendi akıl süzgecimizden geçirerek gerçek bir öz değerlendirmeye tabi tutma üstünlüğüne ermemizdir.

Yaşamımızda şunu asla unutmayalım ki;

Akıl, bir takım kör inançların ya da kalıplaşmış geleneklerin değil, yaşanan deneyimlerin değerlendirmecisidir...

Aksi halde mal, mülk ve zenginliğe tek ve en özenilen hedef olarak koşullandırılmış insanoğlu bu noktada **düşüncesi-nin** doğruları peşinde değil, bu yönlendirmeler ile kazanılan, gösteriş ve hoşnutlukla koşullanmış bir açmaza düşecektir.

Kendilerini bu tutkulara esir etmiş bireyler, artık bu durumlarından çok hoşnut olduklarından, değişmek ya da doğrularının yanlışlarını anlayabilme şanslarını tümüyle yitirirler.

Ancak tüm bunlara rağmen, toplumda hem özgür **düşüncenin**, hem de bizi koşullandıran etkilerin bir bileşkesi doğrultusunda dengeli bir ortam oluşturanlar da vardır.

Unutmayalım ki;

Akıl, bütün yaratıcı ve yayılmacı gücüne rağmen, bu koşullandırmaların getirdiği kabullenmeler bakımından bùyük bir sınırlayıcıdır da.

Gücün, zenginliğin, varlık sahibi olmanın ahlak bozduğu iddia olunur.

Oysa, aslında;

Ahlak bozan; ne pahasına olursa olsun güce ve paraya sahip olma tutkusudur...

Çoğu insan kendi varoluşunun farkındalığından çok duygularının, duyularının ve **düşüncelerinin** bilincinde bir hayat sürdürmektedir. Bu insanın alışkanlık haline getirdiği bir bağımlılık görüntüsüdür. Bu bağımlılıkları aşmadıkça, gerçek kimliğine erişmesi imkansızdır.

Dünyayı bize şekillendiren ve bir formasyon içine sokan **düşüncelerimiz** ve **düşünce** tarzımızdır. Bu dünya kimine göre renkli, hareketli ve sevecen, kimine göre de puslu, gri ve silik bir dünyadır.

Bu sebeptendir ki, her birey kendi dünyasının şekillenmesinde baş rolü oynar. Bu dünyanın aynısının bir başka bireyde oluşması asla mümkün değildir.

İnsanın yaşamında ne kadar duyu ve duygu varsa ve bunlar ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar kendi başlarına ıstırapın kaynağı olamazlar.

Ancak yanlış **düşüncelerle** adeta şaşkına çevirilmiş, kendini saplantılı ve abartmalı güdümlerle bir **düşünce** tarzının bağımlısı haline gelmesi de kaçınılmazdır.

Böyle bir hale gelmiş olması insanı, her zaman, her yerde ve her olayda bir kaybetme duygusu içine sokar. Bu kaybetme duygusu dahi, kendi başına bir ıstıraptır.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

Gönülden gönüle, yürekten yüreğe giden yol tarafsız ve olumlu bir düşünce sistematiğinden geçer...

“HAYAL ETMEK DÜŞÜNCEYE HAREKETLİLİK KAZANDIRMAKTIR...”

*D*üşüncemizin bize gösterdiği ile özbenliğimizin ve duygularımızın istekleri arasında zaman zaman seçimler ve hatta çatışmalar olur. Bu noktada **düşüncenin** yarattığı ıstıraba, uyumsuzluğa rağmen, bizler özbenliğimizi ve duygularımızı kayırmak durumunda kalırız.

Aslında olumlu ve özgür açıda yönlendirilen bir **düşünce** tarzı ile bilgi ve deneyimin ışığında kusursuz ve çatışmasız sonuçlar almamız her zaman mümkündür.

Koşullandırılmış **düşünce**, insanın gelişmesini yavaşlatır. Özgür **düşünce** ve onun sonucu olarak oluşan özgür bilinç, özgür vicdan, bireyin gelişmesinde öncülük görevi üstlenir.

Zaten, deli ya da zihinsel özürlü olmamak kaydı ile, her insan, kendi **düşünce** ve davranışlarını yönlendiren güvenilir bir rehberle sahiptir.

Bunun adı da “*Vicdan*”dır.

“*Vicdan*”, dünyanın en yoksulunu, en zenginini, en güçsüzünü, en güçlüsünü bir eşitlik kefesi içinde tam anlamı ile özgür kılabilen duygularımızın tartışmasız en güçlüsüdür.

Unutmamak gerekir ki;

Vicdan, insanın bu dünyada bilenen sıradan yargılamaların dışında kalabilen bir yargılama türünün yerine göre acımasız, yerine göre huzur verici savcısıdır...

“*Vicdan*”; insanın **düşündüğü**, söylediği, yaptığı her şey için acımasız bir yönlendiricidir.

Herhangi bir kararda, ya da olayda anlayışımız, ya da şaşkınlığımız ne olursa olsun, “*Vicdan*”, haklı olup olmadığını adeta haykırır. Bizler sesini boğmaya kalkmazsak, tabii.

“*Vicdan*”; bir yerde kendi kendimizi suçlayabilmek, kendimize savaş açmak, kendimizi yargılamak, kendimizi kendimize tanık ettirip kendi kendimizi ele vermek üstünlüğüdür.

Bilmek durumundayız ki;;

Dünyada en güzel esaret, insanın vicdanına olan esarettir...

Zaten her birey *vicdanın* sesini zorla kısımaya kalkmasa ve görevini tam yapacak olsa, mahkemelere iş kalmaz.

İnsanın üstünlüğü *vicdanından* kaynaklanıyorsa, bu tam anlamı ile olumlu bir güçlülük ifadesidir.

Unutmamak gerekir ki;

Vicdan, kendi kendimizi suçlayabilme, sorgulayabilme, kendimize savaş açabilme, yine kendimizi kendimize tanık edip kendi kendimize ceza kesme üstünlüğüdür...

Oysa etrafımıza şöyle bir göz atacak olursak, bugünkü insanlar birbirlerinin boğazına sarılmakta ve çukura düştüklerini gördüklerinde üstlerine basarak daha fazla gömme peşinde ve tutkusundadırlar.

Ne yazık ki, tüm bunlar, bugünün insanların perişanlık manzaralarıdır.

Öyle bir noktaya erin ki, kendi gönlünüze, kendi yüreğinize baktığınızda, tüm insanların yansımına onların içinde bulasınız ve tüm beklentilerinizi o çerçeve içinde değerlendirebilirsiniz.

İşte bir **düşüncenin** bir bireye sunabileceği en üst değer...

Çoğu insan bir takım arzular, korkular, çekişmeler ve mücadelelerle dolu anlamsız, sevinçsiz, mutsuz, huzursuz, yalnız saplantıya dönüşmüş doğruları ve egosal saplantıları peşinde bir hayat sürdürmekte ve buna kendi kısıtlı anlayışıyla “**Yaşamak**” demektedir.

Halbuki;

Birçoğumuz bu dünyada, hep başkalarının yazdığı yüzeysel bir masalın okuyucuları, dinleyicileri ve hatta kahramanlarıyız...

Doğaldır ki böyle bir anlayış sonuçta insana duyguları tarafından devamlı bir şekilde hırpalanan, düşünceleri tarafından adeta işkence görüntüsü çizen bir yaşam çizgisine çekecektir.

Evet, her insanın olanlara karşı iyi, kötü, tam ya da eksikli bir takım tepkiler verebilir. Bu tepkiler bir **düşünce** ürünü olarak ortaya çıkmıyorsa, bunları aşma konusunda **düşünce-mizi** ön plana almak ve onun tarafsız bir gözlemlerle sonuç üretmesine yardımcı olmamız en doğru tercih olacaktır.

Bunun sonucu insan, hem varoluşunun gerçeğine erecek, hem kendi farkındalığına erişip, onu aşma şansını bulacaktır.

Burada **düşünce** bir içsel rehber olarak görev yapmak noktasına ermekte ve tüm tarafsızlığı ile sonuçlar üretebilme imkanına kavuşmaktadır.

Gibbon'un bir sözü vardır.

Şöyle der:

Düşünmeden konuşmanın cezası, sonradan düşünmeye mahkum olmaktır...

Her kayıp duygusu ardından bir kazanım çabası getirir ki, böyle ısrarlı bir kazanım çabası da düş kırıklıkları ile sarmalanmış sonuçlar üretir ve bu sonuçlar da ıstırap üretmekten başka bir şey yapamaz.

Her insanın bir başkalarına yabancı gelen bir dünyası vardır. Ancak, o bireyle kurulan yakınlaşmalar, müşterek duygular ve birbirlerinize yapacağınız yansımalar bu dünyaların en azından **düşünce** bazında birbirlerine yakınlaşmalarını ve bazı ortak paydalarda buluşmalarını sağlar.

Bu sebeptendir ki, karşımızdaki birey ve onun dünyası için verilen kararlar bireysel **düşüncelerimizin** ürünleridir.

İnsanın yaşamı süresince karşılaştığı her türlü zorluklar kimi zaman bedensel, kimi zaman duygusal, kimi zaman duyusal ve çoğu zaman da **düşünsel** sonuçlardan kaynaklanır.

Ancak nereden kaynaklanırsa kaynaklansın ortaya çıkan her zorluk sonucu itibarıyla bireyseldir.

Onu aşmak, yenmek de öncelikle **düşüncenin** çok iyi yönlendirilmesi ile mümkün olur.

Dünya üzerinde adeta her gün büyük çapta felaketlerle karşılaşmaktayız. Fakat emin olun ki, bu büyük felaketler sayısız bireysel olumsuzlukların bir toplamı, bir yansımasıdır.

Sayıda çok olmaları, onları aşmak için her bireyin kendi bireyselliği içinde **düşünsel** bir çözüm bulması gerektiği gerçeğini değiştirmez.

Ancak şunu unutmamak gerekir ki, büyük adamların, önderlerin ortaya çıkış anları, oluşan bir felaketin ardından görüntü verir. Yani felaketler çoğu zaman, bir kurtuluşun kıvılcımı olur çıkarlar.

Zaten;

Felaketin büyüklüğünün ölçütü, bizim düşüncemizde ona biçtiğimiz değerdir...

Her insan başarısını zekasına, başarısızlığını kaderine bağlar. Hiç kimse başarısızlığındaki yanlış kararlarının ve **düşüncenin** payını kabul etmek istemez.

Halbuki, gerek başarılar, gerekçe başarısızlıklar hepsi kendi **düşüncelerimizin** ürettikleridir.

Ancak onları kişiliğimizin dışına taşıyıp genelleştirecek olursak, o zaman **düşüncenin** ıstırap ve olumsuzluklar yaratma yönü olağan seyrine dönüşür.

Zaten, her nedense;

Bizler başarısızlıklarımıza bir yığın sebep buluruz da, ancak kendimizde tek bir kusur bulmayız...

Hep kendi yaptığımızın iyiliğine, doğruluğuna, kendi yapmadığımızın da kötülüğüne ve yanlışlığına peşinen koşullanan bir akışa programlanmışızdır.

Bu sebeple;

Dünyayı melek görüntüsündeki şeytanlarla dolu olarak görürüz...

Oysa, her insan, kendi **düşüncesi** ile en doğruya ve en tarafsız aramak, bulmak, yaratmak ve şekillendirmek durumundadır.

Yapmak güç işidir; güç ise bilgi işi, bilgi de **düşünce** işidir. Gerçeğe varabilmek için burada önemli olan olumlu ve açık bir **düşünce** tarzına sahip olmaktır.

Bizler her nedense;

İşimize geleni hep “Gerçek” kabul ederiz. Halbuki, “Gerçek”; işimize gelmelidir...

İnsanları kaygı içinde bırakan en önemli sorun, dünyanın nereye gittiği hakkındaki **düşünce** ve ürküntülükleridir. Aslında bu ürküntülükler bireyin kendine uyguladığı işkencelerdir.

Halbuki, bizler, olumlu **düşünce** üretme yoluyla, doğayla birlikte olumlu ve uyumlu insanı hayata geçirmek durumundayız.

Çünkü;

Doğa, görmesini bilen göz, düşünebilen kafa, algılayabilen yürek için en büyük eğitmendir...

Doğa, aslında küçücük bir esintisi ile toprak altında çatlayan tohumu ile yeşiller donanmış dalları ile, masmavi göğü ile, pırıl pırıl çağlayanları ile, yemyeşil çayırlarıyla biz insanlara neleri öğretmek ısrarındadır?

Acaba bir bileniniz var mı? Onun vermek istediklerini algılayabilecek bir akıl, bir yürek biz insanlara verilmedi mi, sanıyorsunuz...

İnsan, bir taraftan da, hep dünyanın sırlarını çözme peşindedir. Sanki çözebilsek, yepyeni bir dünya yaratacakmışız gibi.

Oysa, insan **düşüncesi** önce kendi iç dünyasını sorgulayıp çözümlemeye kalksa, inanın daha gerçekçi bir dünya ile karşılaşacaktır.

İnsan yapısı nedeni ile, çok bencildir ve dünyanın adeta kendi **düşüncesi** etrafında dönmesini ister.

Aksi halde, dünyanın dönüşünü bile kendine ıstırap nedeni yapar.

Ama, unutmamak gerekir ki;

Bencil insan, kendine bir yemek pişirmek için, bir ormanın yanmasını umursamayan insandır...

İnsanlar temelde bilebildikleri kadar **düşünür**. Bilmediği, öğrenmediği şeyleri ancak hayal eder, ya da mantığının olasılıkları içinde yorumlar.

Deneyim de, bilginin gerçek kaynağı ve birikimidir.

Düşünmek ise, en kısa ve basit tanımı ile akıllı çalıştırmak demektir. Oysa, aklın çalışması için ve onu izleyen o ilginin üzerinde **düşünce** ve araştırmaları gündeme getirmek gerekir.

Hiçbir şey, hiçbir önyargı, hiçbir dogma aklın yerine geçemez. Bir başkası söylüyor, bir başkası koşullandırıyor diye bir şey **düşünmeden**, yargılamadan benimsemek durumunda da değilizdir.

Akıl yaradılışımızın, varoluşumuzun, kendimizi arayış ve buluşumuzun anahtarıdır. Bireyi yücelten de, küçülten de; vezir eden de, rezil eden de, olumlu ya da olumsuz olarak kullandığımız **düşüncelerimizdir**.

Cato'nun çok güzel bir sözü vardır.

Der ki;

Aptallar, akıllılardan pek az şey öğrenirler. Ama, akıllılar aptallardan çok şey öğrenebilirler...

O halde, bir insanın gerçek değer ölçüsü, kendisindeki birikim halindeki bilgilerinin **düşünce** yolu ile olumlu ya da olumsuz bir şekilde değerlendirmesinden geçer.

Bunun en güzel anlatımı **Socrates**'tendir.

Der ki:

Bir insanın akıllı olmasına bir şey dediğimiz yok. Yeter ki, aklını başkalarına kabul ettirmeye çalışmasın...

Aslında, insan bu dünyaya tertemiz, pırıl pırıl, önyargısız ve saf duygularla gelir; ancak **düşüncesinin** huzurunda ya da ıstıرابında olumsuzluklar içinde şekillenip geçer.

Tüm canlılar içinde bireyi benzersiz kılan, onun **düşünme-bilme** gücüne sahip olmasıdır.

Çevremizde oluşan olayları, bilgileri değerlendirmek, yorumlamak, bir sıraya koymak, biriktirmek ve gerektiğinde hatırlamak ya da unutabilmek hep **düşüncenin** görev alanı içindedir.

Daha ileri aşamada ise duyularımızla, deneyimlerimizle gelişen **düşünce**, bu kez bireysel bir dünya çerçevesi çizer. Etrafımızdan bilinçli bir şekilde farkında olduğumuz sürece, yaşamımızı da şekillendirmiş oluruz.

Bu, başlı başına bir süreçtir, bir etkinliktir.

Hayal etmek de bir yerde **düşüncelerimizin** canlandığı sahneler değil midir? Madem bunları yaratan bireyin kendi **düşünceleridir** ve bu **düşünceler** sahip olduğumuz bilgilerle oluşuyor.

O halde çok bilenlerin daha yaratıcı oluşları, bilginlerin daha fazla keşfi ve icatlara açık olması bir yerde kaçınılmaz olmaktadır.

Bu bilgiler, yaşam içinde edinilen bilgiler olabildiği gibi, bazen nedenini, yorumunu ve değerlendirmesini sağlıklı bir şekilde yapamadığımız, belki de genlerimizle akagelen bilgiler, ya da kaynağını net olarak açıklayamadığımız; belki de adına «*İlham*» dediğimiz ve sarıldığımız birikimler, ya da onların yansımalarından akıp gelmektedir.

İnsan, hayal etme gücüne sahip olmasa hayatını cehennemine çevirir. Hayal etmek; hem bilgileri tazelemek, hem de **düşünceye** aktivite vermektir. Tüm bunlar, hayatı renklendirmenin nedenidir de.

Şunu kesinlikle bilmek durumundayız ki;

Hayal etmek, hem bilgileri tazelemek, hem de düşünceye hareketlilik kazandırmaktır...

Hayal etme ile, insan sahip olduğu gizem dünyasının sınırlarını aşma gücünü elde eder.

Bu, bir yerde bağımlılığını sürdürdüğümüz beş duyumuza karşı üstünlüğümüzdür.

Hayal etmek; hem **düşüncenin** akışı, hem de normal hayatta ulaşma gücünde olmadığımız kısıtlı imkanlardan, yaşama haz, doyum ve renk veren güzelliklere geçiştir.

Unutmayalım; tüm “**İlham**”lar bile bu renkli hayal güçle-
rinden kaynaklanırlar.

Ama şunu asla unutmayalım ki;

***Çoğu insan, yarının hayaline öyle bir dalar ki; yarının
geçtiğinin farkına bile varmaz...***

İnsan hayal gücünü ne kadar kayıtsız ve şartsız bir özgür-
lük içinde kullanırsa, o oranda anlam dünyasındaki gelişme-
sini de sağlar. Bireyin ruhsal ve **düşünsel** gelişmesine göre de
güç kazanır.

Şu gerçeği de asla göz ardı etmeyelim:

Umut, hayaller içinde doğar, gerçekler içinde son bulur.

İnsanın mutluluğu; belki de onu huzura erdiren bir takım
nesnelere kavuşmak ve sahiplenmek olarak tanımlanabilir.

Ancak, burada şöyle bir açmaz ile karşı karşıya kalınıyor.

***Bir insan gereksinimi olan bir şeyin iki üç katına sahip
olursa, aynı oranda mutluluğu da artacak mıdır? Kısacası,
mutluluk; kavuşulan ya da sahiplenilen şeylerin katları ile
mi doğru orantılıdır?...***

Doğaldır ki, bu da bir **düşünce** tarzıdır.

Halbuki;

***Sizler, küçük şeylerden haz almayı öğrenirseniz, o za-
man, göreceksiniz ki; mutluluk yolunda tükenmeyen bir
servete sahip olacaksınız...***

İnsan, **düşüncesinin** dengeli şekli ile, hırslı şekli arasında
huzurunu da, ıstırabını da, olumsuzluklarını da, bilsin bilme-
sin yaşar. Belki de bunlar da ayrıcalıklı olarak inanç adına,
ahlak adına bir fazlalık o an için mantığa uygun gelebilir.

Ancak, bunların fazlası da bir yerde bağnazlıkla eş değerdedir. En iyisi; getirisi ile, sahipliliği ile dengeli bir mutluluktur. Bu konuda **düşüncemizi** olumlu yönde geliştirme bile bir başka **düşünce** eğitimidir.

İnsanların daha fazla mutluluk istemeleri için birçok nedenleri vardır.

Ancak, başkalarının daha fazla ve daha güzel şeylerinin olduğu **düşüncesi** karşısında kendi varoluşlarının gerçeğine rağmen, asıl mutluluklarına ereceklerine, kıskançlıklarından doğan «*Düşüncenin İstirabı ve Olumsuzlukları*» ile perişan olurlar.

Biz insanlar için;

Mutluluğu kaybettiren, sahip olmadıklarımızı ısrarla isteme uğraşısıdır...

Çoğu zaman bu ıstırabı, bu olumsuzluğu yaratan, karşımızdaki her zaman var olan bir şeyi **düşünmekten** çok, «*Ya Varsa?*» diye **düşünmüş** olmaktan geçer.

İnsan, bir yaşam boyu geçireceklerini önceden bilseydi yaşamın büyüğü bozulurdu. **Düşünebilen** ve duyarlı bireyler için bu «*Acaba*»lar, beklentiler ve kuşkular birer kamçı görevi yaparlar.

Hatta dengeli olmaları halinde, **düşünce** yolu aracılığında varılacak gelişmenin de en büyük kaynağını da oluştururlar.

Yaşamı renklendiren, bireyi araştırıcı ve atak yapan bu bilinmeyenler yumağı halindeki kuşkular ve beklentilerdir.

Oysa, sorunlar her zaman kaygı nedeni değildir.

İnsan **düşüncesinin** etkinliği oranında sorumludur. Herkes kendi **düşüncesinin** yorumlarında atılımlarını yapar.

Yaptığı iyi, ya da kötü işler, **düşüncesinin** birer yansıyası olarak, yerine göre cennetini de, cehennemini de oluşturur.

Bazı insanlar düşünce tarzlarının açmazlarında, bilgisizliklerinden kaynaklanan ıstıraplardan ve ürettikleri olumsuzluklardan kurtulmak telaşı içinde daha da büyük kötülöklere, açmazlara, ıstıraplara ve olumsuzluklara yönelirler.

Hata üstüne hata, kusur üstüne kusur işleyerek ıstıraplarını, olumsuzluk yansımalarını daha da pekiştirirler. Bu bir kısır döngüdür ve insanın kendi cehaletinden doğan «**Düşüncenin çektiirdiğı ıstırap**»tır.

Unutmayalım ki;

Sonucunda hiçbir öğreti, bir deneyim sunmayan ıstırap, insana hep cehennem azabı yaşatır...

Bir insanın **düşünsel** yoldan kendisini dış nedenler ve etkenlerle özdeşleştirmesi ıstırapın kaynağını oluşturur. Bunun altında genellikle bireyin deneyim noksanlığı sebebiyle kendisini dış etkenlerin yansımada araması yatmaktadır.

Böyle insanlar, hayatta karşılaştığı her türlü sorunda, her türlü açmazda kendi içine dönüp gerçeğini arayacağına işin kolayına kaçıp **düşünsel** yolla dışsal yansımada kendisini avutma noktasına gelmektedir ki, en büyük ıstırap kaynağı burada oluşmaktadır.

Ancak, unutmamak gerekir ki;

Istırapı katlanılır kılan, geçirdiğimiz deneyimler ve ulaştığımız olgunluğumuzdur...

Olumlu **düşünmek**, iyiyi kötüye üstün tutmak, sevgiye yaşamımızı yönettirmek ve bilgi dolu olmak, gerçek bir iba-

dettir. Tüm bunlar insanları ezen, sömüren, yok sayan, üstüne basanlara karşı boynumuzu uzatmak değildir.

Olsa olsa, bu, ancak o insanların eksikliklerini kabul ederek, düzeltilebilecekleri **düşüncesi** ile bir çeşit yardım eli uzatmaktır.

Hepimiz, **düşüncelerimizin** sonucunda oluşan yaşam deneyimlerimizin birer özetiyiz. **Düşüncelerimiz** ise sürekli olarak geleceğimizi oluşturma çabasıdadır.

İnsanın duyduğu tüm arzular, umutlar, hayaller hep **düşünsel** dalgaların oluşturduğu girdaplardır. Bu arzuları doyurmak için bir dürtü içine girmek de, bu konuda eyleme geçmek de **düşüncelerinizin** ürünüdür.

Ancak, onlara beklediğiniz oranda ulaşamamak, kavuşamamak, oluşturmamak da aynı şekilde **düşünce** bazında ıstıraplarını da, açmazlarını da, olumsuzluklarını da üretecektir.

“DÜŞÜNMEK, HEM GÖRMEK, HEM DUYMAK VE HEM DE ANLAMAKTIR...”

*A*rzuların, beklentilerin, hayallerin kökeninde genellikle bedenli bir varlık olmanın ve bu bedene, haz kaynaklı bir şeyler sunma gereksinimleri yatar.

Bu durum bir de anıların **düşünsel** yansımalarını da algılayacak olurlarsa hem vazgeçilemez olurlar ve hem de her vazgeçilemezin ürettiği hayal kırıklıkları ile ıstıraba dönüşür.

Arzular istesek de, istemesek de insanı bir takım deneyimlerin, sorgulamaların içine sokar.

Eğer uygulanırsa her deneyim de farklılıkları, olurları, olmazları ve bir yerde bağımlılıklarla, tutsaklıklarla yüz yüze gelmemizi sağlar.

Bu da bir uyanışın, bir kendini bilişin, bir özümüzden yansıyan kimliğimizin bir zaferi olacaktır.

Bu noktada en büyük görev **düşünceye** düşmektedir. Tüm bu olanları, bir olurluluk, olabilirlik potası içinde görecektir ve

değerlendirecek olursa insana vereceği huzur ve mutluluk olacaktır.

Yoksa bunları koyu bir ısrarcılık ve vazgeçilmezlik gibi katılıklarla sergileyecekse sonuç mutlaka ıstırap olacak ve insanın cehennemini oluşturacaktır.

İnsan yaşamının her anında neyi yaşarsa, hangi olayı, hangi düşünceyi, hangi yorumu yaşamının içinde, ya da dışında tutmaya kalkarsa kalsın sonunda her şey **düşünce** boyutu içinde kendi deneyimlerini üretir.

Her **düşünülen** şey, her duyumsanan şey, her yapılan şey, hatta her algılanan şey ardından kendi deneyimlerini mutlaka üretecektir.

Düşüncelerimizin, olumsuzluklara kapılarak ya da o anda kendisine takınılan tavır nedeniyle oluşan kin, nefret ve suçluluk duyguları yüzünden daha fazla ıstırap çekmesi kaçınılmazdır.

Bu bizim tarafımızdan «**Düşüncenin Yansıttığı İstırapları ve Olumsuzlukları**» olarak da tanımlanmaktadır.

İnsanın bu durumda en azından **düşüncenin**;

Ben yeterince iyi değilim...

Ben yeterli değilim...

Ben yetenekli değilim...

Diye bir sonuca varması en büyük mutsuzluğu ve ıstırapı yaratır.

Unutmamak gerekir ki;

İstırap, her zaman için iyiliğin ve anlayışın anası olmağa namzettir...

Her türlü olumsuz eleştiri, dargınlık, suçluluk iddiaları **düşünceyi** sürekli olumsuzluklara ve sonucunda ıstıraba sürükler.

Bu duyguların üstesinden gelebilmek ve ne pahasına olursa olsun olumlu **düşünce** zincirini kurabilmek; bir yetenek ve eğitim olayıdır. Bu da, kendini bilmek, kendine güvenmekten geçer.

Kin ve nefret başlı başına bir «**Düşüncenin Oluşturduğu İstiraplar ve onların Olumsuzlukları**»dır.

Birçok insan bilinçli ya da bilinçsiz, birçok insana kin bağlar. İşin tuhafı da, bu kinin kendisine özgü bir yığın idealden kaynaklandığını zanneder.

Oysa, kin ve nefret, **düşüncenin** kendi içindeki, kendisi ile yaptığı bir çatışmanın dışa vuran ret şeklidir.

Unutmamak gerekir ki;

İnsan kendine olan güvensizliğini devamlı bir şekilde kontrol altına alamazsa, tüm duyuları zaman içinde herkese ve her şeye kin ve nefret duyma duygusuna dönüşür...

Hayatta insanı **düşünmeye** yönlendiren bir yığın teknik yaptırımlar ve yöntemler vardır.

Aslında hepsinde amaç, bedensel ve fiziksel ortamı susturmak ve **düşünsel** bir huzuru sağlamaktır. Ancak bu yolla iç dünyamızın huzuruna erebiliriz.

Bu, madde dünyasından, anlam dünyasına koşar adım geçiştir. Ancak bu geçiş, herkesin kendisi için, oluşturacağı yine kendine has yol ve yöntemini arayıp bulması ile mümkün olur.

Aslında;

Cesaret, bir yerde maddeden arınıp, saflaşmanın bir görünüştür...

Umut, çoğu zaman daha büyük bir canlılık, daha büyük bir duyarlılık ve daha büyük **düşüncelerle** varılabilen değişim arzusudur.

Zaten;

Umut, ne dilek ve ne de istektir...

Zaten daha fazla istek ve dilek hırsın anasıdır...

Umut, gelecek demektir...

Dün ve bugün ile ilintili değildir...

Unutmamak gerekir ki;

İnsan anıları ile geçmiş, umutları ile geleceği kucaklar...

Umut, çoğu zaman inanç içinde yatar. Aksi bir olgu beklentilerin umutsuzluğa dönüşmesi, belki de umudun ölüm ötesine taşınmasıdır.

Bir insanın geçmişinden bugüne sarkan anıları ne kadar güzel olursa olsun, insanın varoluş mayasında yer alan umutları, bu anılarından çok daha güzel olmağa namzettir.

Unutmamak gerekir ki;

Umut düşüncenin kaynağında yuvasını kurar...

İnsanın **düşüncesinden** umudu söküp atarsanız, direnme güçlerini ve inancını kaybeder.

Bu durumda, birey, ister istemez güdümlenmelere hazır, köleliğe ve bağımlılıklara sarılma kolaylığı içine girer. Boynunu esarete, ya da kulun köleliğine gönüllü olarak uzatır.

Ardından gelsin yıkıcılık, şiddet, kin ve nefret.

Asla unutmamak gerekir ki;

İnsanın geçmişi kayıplarla, geleceği umutlarla doludur...

Ve en önemlisi;

Yaşanan gün nasıl olursa olsun, beklenen gün her zaman umutla dolu ve daha güzeldir...

Yaşamda **düşünce** her zaman eylemden önce gelir. Yani bireyin bir eylem yapabilmesi için, önce o eylemi yaptıran **düşüncenin** belirli bir olgunluğuna erişmesi gerekir.

Bir bireyin yaptığı eylemlere bakarak, aldığı kararları irdeleyerek, o bireyin **düşüncesinin** akış şeklini ve formasyonunu anlamamız her zaman mümkündür.

İnsanın **düşünceleri** ve dolayısıyla davranışları diğer insanların **düşünce** ve sözlerinden etkileniyorsa, bu noktada bu insanlar tarafından yönlendiriliyor ve programlanıyoruz demektir.

Bu **düşüncemizi** biraz daha açacak olursak; bir insan, yaşamı boyunca ailesi, arkadaşları, çevresi ve hatta bir yığın kısıtlayıcı ideolojiler tarafından koşullandırılıyor ve hele hele bu koşullandırma olumsuz yönde oluyorsa, **düşüncenin** üretebileceği de yalnız ıstırap ve bir yığın olumsuzluklar olagelecektir.

Hatta, gün gelecek, bu ıstırap insanın fiziksel bedenini de aynı olumsuzlukla etkisi alanı içine alacaktır.

Aynı zamanda unutmamak gerekir ki;

İstırap, insanın dikkatini dış dünyadan çekip, iç dünyasına yönelmesi gerektiğini gösteren en büyük etkendir de...

Bunu anlama ve aşma gücüne varmadıkça da, birey de hep psikolojik ve fiziksel sorunlar yumağı bir yaşam olgusuna gelecektir.

Burada insana düşen; kendi iç benliğine dönerek, olabilecekleri görerek ve kendi iç dünyasının özgür ortamında mantık süzgecinden geçireceği gerçeklerle yeni bir **düşünce** yapısına ve akışına kavuşmasıdır.

Buna, insan özdirencinin görüntü vermesi de diyebiliriz. Ancak, yalnız irade gücü, bir yaşam boyu olumsuz yönde programlanmış **düşünce** için yeterli değildir.

Çünkü, **düşünce** o kadar hareketli ve o kadar ele avuca sığmayan bir güçtür ki, odaklayacağımız özdirencimiz bile, ne kadar iyi niyetle hareket etse de sürekli aksayacaktır.

Aynı zamanda, ne kadar güçlü olursak olalım, **düşüncenin** akışına set çekmek olgusuna ermek mümkün değildir. Bizim ısrarımız, **düşüncenin** sağa sola, olumluya olumsuzaya kaymasına engel değildir.

Unutmamak gerekir ki;

Düşünceye hükmedebilme gücüne erme; yıllarca süren, çok büyük bir ısrar ve sabır isteyen bir kendini aşma olayıdır...

Düşünce, tüm çatışan güçlerin, tüm olumlu ve olumsuzlukların birbirleriyle karşı karşıya geldikleri ve sürekli savaştıkları bir arenadır.

Bir taraftan olumlu **düşünceler** olumsuzları alt edip huzurlu bir yaşam sunma çabasındayken, diğer taraftan olumsuz **düşünceler** olumluları yenip, insanın cehennemini yaratma çabasındadır.

Hatta bu tutum ve ısrarıyla adeta böyle cehennem senaryolarından haz alma peşinde koşar ve yine zaman zaman bunun alışkanlığına bile girer.

O kadar ki, insan; «**Kazaya uğrayacağım**» diye diye bir arabanın altında kalmaya en büyük aday olabilir. Hatta «**Kanser miyim?**» diye diye olmayan tümörleri bile oluşturabilir.

Bu da **düşüncenin** ısrara ve saplantıya dayanan gücünün bireyde öldürdüğü ıstırabının ve olumsuzluklarının en can alıcı örneğidir.

Olumsuz ve ısrarlı **düşünce** hali, olayların ve hastalıkların oluşması için en büyük ortamıdır.

Korktuğum başıma geldi...

Ben böyle olacağını biliyordum...

Gibi söylenegelen sözler hep bu tarz olumsuz **düşünce** şeklinin ürettiği olumsuzluk sonuçlarıdır.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

Olumsuz düşünceler düş kırıklığına uğramış doyurulmamış isteklerden, tutkulardan ve korkulardan kaynaklanır...

Başlangıçta, olumsuz **düşünce** üretme alışkanlığı buruk bir tat ve haz alma ile başlar. Tüm olumsuz etkisini insan üzerinde odaklarken kendisini de ıstırap olarak gösterir.

Ancak zaman içinde bunların sürekliliği, vermeye başladığı etkilerin bedende görülmeye başlayan tepkileri, ardından sağlıklı bir yaşamın görüntüsünü çizmeye başlar.

Bunlar, genellikle solunum hızlanması, kas kasılması, tedirginlik ve her şeye tepkili olma gibi öncü yansıyışlardır.

Elbette bedenın bunlara sağlıklı bir şekilde ve uzun sürede dayanabilmesi mümkün değildir.

İşin tuhafı, bu olumsuz **düşünceler**, hayaller, tedirginlikler ve korkular bireyin üzerinde bıraktıkları etkiler yüzünden sonuçta, olumsuz bedensel görüntüler yanında, bir takım olumsuz duyguların da birikimine yol açarlar.

İnsanın en büyük çabası özdirenci ile bu olumsuz **düşünceleri** daha işin başındayken, bir **düşünce** tarzı ve bir **düşünce** tortusu haline gelmeden önlem alma yoluna girmesidir.

Ancak o zaman gerek bedeni koruma ve gerekse bu olumsuz duyguları önleme gücüne ereriz.

Bu da sağlıklı bir beden kadar, moral değerlerimizin ve olumlu **düşünce** alışkanlığımızın hareket noktası olur.

Zaman içinde korku üreten **düşünceler**, tedirginlikler hoş beklentilere; nefret dolu **düşünceler**, sevgi dolu gösterilere ve tepki dolu **düşünceler** de, huzur dolu tavırlara yerlerini bırakma alışkanlığına da girmiş olurlar.

Kabul etmek durumundayız ki;

İnsan, istesin, ya da istemesin düşünce tüm yaşamını kapsar...

İnsan beyni bir an bile durmaksızın hep **düşünce** üretir. İster çocuk, ister yetişkin, ister sağlıklı, ister hasta, ister uyanık, ister uykuda olunsun, durup dinlenmeden hep bir **düşünce** akışı içinde olunur.

Bilmem, belki de bu dünyaya gelmeden önce de **düşünüyorduk**: Belki de bu dünyadan göçtükten sonra da **düşünmeye** devam edeceğiz.

Hani, neredeyse insanın, **düşüncenin** verdiği görüntülerin, bir fiziksel beden sahibi olma üstünlüğünden kaynaklanmıyor diyesi geliyor.

Belki de, bizler doğmadan önce sahip olduğumuzu varsaydığımız tüm **düşünce** ve bilgilerimiz genlerimize sinip bugün bizi yönlendirmeye devam ediyorlar.

Bilmem, belki de bu dünyadan göçerken tüm **düşüncele-
rimiz**, bilgilerimiz ve deneyimlerimiz, bir bilgisayar ekranına yansıyor bizden sonra da ekranlardaki yerini alacak.

Tüm ıstıraplar, **düşüncenin** ürettiği olur olmaz arzular üzerinde yapılan değerlendirmeler, yorumlar ve uygulamalardan kaynaklanır.

Bu ıstırabı dindirmek, ancak **düşünce** yolu ile arzuların önüne set kurmayı bilmekle bir çözüme ulaşabilir.

Emin olun ki;

Olur olmaz arzularına set çekmesini beceren insan, her zaman ıstıraplardan arınmış bir ortamın mutlu insanı olur çıkar...

Doğası gereği tüm hazlar **düşünce** denen kötü bir yönlendirici ve hatta yöneticinin yargıları, hükümleri ile sınırlı ve geçicidirler. **Düşünsel** bir üretim olan her ıstıraptan, mutlaka bir arzu doğar.

Arzular ve beklentiler ise, bu **düşünsel** ıstırap içinde kendine doyum arama peşinde koşar.

Ancak, bu akış içinde elde edilenler hep hayal kırıklıkları ve çaresizliklerdir. Tüm hazlar **düşünsel** bir ıstırapın içinde kök salar, ancak yine de o ıstırap içinde yok olur gider.

Etrafınıza şöyle bir göz atın. Olanların neredeyse hiçbirisinin oluş kaynağı ve sebebi biz değildir.

Oluyorlar, sonuçlarını üretiyorlar ve sonunda geçip gidiyorlar.

Bu olayları biz insanların ister bedensel, ister **düşünsel**, ister duygusal bazda değiştirebilmemiz, hatta değiştirmeye kalkmamız neredeyse olanaksızdır.

Bizim yapabileceğimiz şey, bu olayların gerek kendileri, gerek yorumları ve gerekse eyleme dönüşen sonuçları üzerinde kendi tutumumuzu değiştirmek ve hatta geliştirmektir.

Yoksa olayları ısrarla değiştirme saplantısı içine girmek değil.

Üzerinde yaşadığımız dünya her türlü **düşünsel** arzuların, hazların ve korkuların barınağıdır. Hiçbir insan bu ortam içinde ne rahatına, ne huzuruna ve ne de dinginliğine erişemez.

Gerçek huzur ve dinginlik için bu şartlandırılmış ve yönlendirilmiş dünyanın dışına taşmak gerekir.

Asla aklımızdan çıkarmamalıyız ki;

Bu dünya egolarına tutsak düşmüş insanların dünyasıdır...

Bu sebeptendir ki kendi çıkarlarımız peşinde koşar, her olayı ve **düşünceyi** kendi haklılığımızın paralelinde üretmeye çalışırız.

Bizler hazzı arar, acıdan, ıstıraptan kaçma meyli içinde yaşarız. Bedel olarak ödediklerimiz de hep gözyaşlarıdır.

Ancak hele böyle bir ego tutsaklığının yerine, karşısına kendi öz kimliğinizi koymayı bir deneyin, tüm olumsuz manzaraların, tüm açmazların, tüm korkuların, tüm ıstırapların yerine, ıslıl ıslıl ıslıldayan bir dünya hemen görüntü verecektir.

Siz siz olun, **düşüncelerinizde** egolarınıza, tutkularınıza karşı tarafsız kalın. Bu konuda duygularınıza öncelik tanımayın.

Çünkü **düşünceleriniz**, eninde sonunda size bir hoşlaşma, bir sempati ile karşılayacağınız tuzaklarını mutlaka kuracaktır.

Düşünce, insan olma gereğinin bir karmaşasıdır. Dikkat edecek olursak hiçbirimiz bu karmaşayı aşmak için, hiçbir şey yapmayız da.

Yalnız, onun sonuç olarak ürettiği ıstırapların ve olumsuzlukların isyanlarını oynarız.

Oysa iyi bir **düşünsel** eğitim, **düşünsel** öğrenim bu karmaşayı denetim altına almak için gösterilecek çabada yatar.

Çünkü sonucunda, ya o ıstırap oluşmayacak, ya da oluşsa bile denetimimiz altında ve kabullenir halde olabilecektir.

Bunun için de çok iyi bir gözlemleyici, sorgulayıcı, araştırmacı ve kararlı olmak yeterlidir.

İşte ancak ondan sonra **düşüncenin** yarattığı ıstırapın ve olumsuzluğun tedirginliğinden kendimizi rahatlıkla azat edebilir, bağımlılığından kurtulabiliriz. Böylece özgür, tutkusuz ve gerçek kimliğimizle sarmalanmış bir **düşünce** yapısına kavuşabiliriz.

İnsan **düşüncesindeki** ıstıraplarının kaynağı, hep “**Ben**”le özdeşleşmiş yanlışlardır. Onları giderebilenler, yerine koyabilecekimiz doğrular ve hatta gerçekler olma durumundadır.

Unutmamamız gerekir ki;

Rüyalara ve hayallere sarılmamız ve onları beklentilerimizin süsleri haline getirmemiz, kendi gerçekliğimizi algılamaktan korktuğumuzun ve kendimize olan güven duygusunu kaybettiğimizin işaretidir...

İnsanın sahip olduğu **düşünce** tarzını değiştirebilmesi, geçmişinin derinliklerinde adeta gömülü bulunan; eski, köhnemiş ve peşin yargılı **düşünce** ve alışkanlık putlarından kendisini sıyırma çabasına girmesi ile mümkündür.

Bu da her şeyden önce bireysel farkındalığımızı yakalamaktır.

Bu, bir tür dürtü, bir iğne ucunun batış farkındalığıdır.

Bu, bizi bize kazandırması, başkalarının tarz ve dayatmaları ile alışageldiğimiz **düşünce** kalıplarımızı parçalamamızıdır.

Zaten;

İnsanlar kendilerini hep anılar ve alışkanlıklar içinde tüketme peşinde koşar...

Bu, bazen “*Olmaz, Olamaz*” dediğimiz bir karşı **düşünce**, ya da eylemin ardından, ya da bir başka **düşünce** sahibinin oluşturduğu eyleminin kendi eski ve baskıcılığı kararlılığına rağmen asıl gerçeğimizi hissetmemizle mümkün olur.

Gerek **düşünce**, gerekse beden doğası gereği sınırlıdır.

Bu sınırlılık hep korkuların oluşmasına neden olur.

Kendimizi gerçek anlamı ile onlarla özdeşleştirmedikçe, bu gerçeklere varmadıkça, bir yerde kendi bencilliğimizi aşip özenliğimize kavuşmadıkça ömür boyu ıstırap çekmeye mahkûm kalırız.

O halde ben diyorum ki;

Düşüncenizle, dünün korkularını, yarının kuşkularına yem yapıp, bugünü öldürmeyin. Olsa olsa mutsuzluk dersiniz...

“HAYALLER, DÜŞÜNCELERİMİZİN CANLANDIRDIĞI YAPAYLIK SAHNELERİDİR...”

*Y*ıllardır kullandığımız elektriğin, her türlü nimetinden yararlandığımız, her türlü fizik kanunları ile çerçevelediğimiz halde hala somut bir şekilde ne olduğu bilinmiyor ve anlatılamıyorsa, **düşünce** de tıpkı bir elektrik akımı gibi durmadan üreten ve akış içinde olan, ancak sırrını vermeyen enerji kaynağı gibi bir şeydir.

İnsan, hep anne/babasının, büyüklerinin ve çevresindekilerin **düşündüğünün** benzeri **düşünceleri** seçerek yetişir.

Burada önemli olan, bir alışkanlık ve hatta yaşam tarzı olarak bellenen bu zinciri bir defa olsun kırmak noktasına gelebilmektir.

Gerçeklerin ve buna benzer peşin kabullenmelerin, yapay doğrular dışında şekillendiğini görebilmek, insanın kendi kişiliğine, oluşumuna atabileceği en büyük adımdır.

Bu insanın **düşünce** kalıbını değiştirmesi ve bireysel bir formasyon oluşturması demektir.

Ama, öyle bir ortamda yaşıyoruz ki;

Ne yazık ki, çoğu zaman bir kese altın, bir ömürlük gerçeğe galip gelmekte...

Aslında iyi, ya da kötü **düşünce** diye bir şey pek yoktur.

Olan, bu **düşüncelerimiz** ortaya koyduğumuz tavırlarımız, yorumlarımız ve bireysel tepkilerimizdir.

Gerçekten, iyi bir yaşam istiyorsak, olumlu ve güzel **düşünceler** üretmesini öğrenmeliyiz. Sevgi dolu bir yaşam istiyorsak, sevecen **düşüncelere** sahip olmasını bilmeliyiz.

Düşüncelerimiz yolu ile üreteceğimiz ve dolayısıyla vereceğimiz her türlü mesaj; oluşturacağımız her türlü eylem, yorum, bize eşdeğer sonuç olarak yeni baştan yansıyacaktır.

Kısacası, bir yerde oluşan tüm sonuçlar **düşüncelerin** başlangıcının kaynağında yatar.

Şunu unutmamak gerekir ki;

Bir insanı düşünmekten alıkoymak imkansızdır. Ancak, o insanın düşünmeye başlamasını sağlamak her zaman olasıdır...

Gayet iyi biliyoruz ki; geçmişimizin **düşünce**, inanç ve alışkanlıkları bugünkü bizi yaratmıştır.

Sonuçları bu yaş takvimimizin yapraklarında olduğu gibi yansımaktadır. Kısacası, **düşüncelerimiz** “*Bizi Biz Yapan*” mimarımız olmuşlardır.

Bu, şu demektir ki; şu andan başlayarak **düşündüklerimiz** ve onun ardından sebep olduğumuz olaylar ile yaptığımız

yorumlar bundan sonra yaşayacaklarımızın bir yansıması ve yaratıcısı olacaktır.

Eğer, yarın umudumuz sönmedi ve halen sürüyorsa, gelecek size hala bir şeyler ifade ediyorsa, ya da şu anda bulunduğumuz noktadaki eksikliklerimizin ve hatalarımızın farkında isek; daha farklı bir **düşünce** ve eylem tarzına geçme imkanlarının var olduğunu bilmemiz gerekmektedir.

Aynı zamanda, bugünkü bulunduğumuz nokta, samimi olarak bize gerçekten büyük bir haz, memnunluk ve doygunluk veriyorsa, aynı şekilde devam etmekte hiçbir sakınca yoktur demektir.

Ancak, şunu bilmek durumundayız ki, bir yetersizlik, bir olumsuzluk, bir kusurluluk bugünümüze yansımış, bize sürekli ıstırap ve olumsuzluk üretiyorsa; kendimize bir çekidüzen vermenin, dünün **düşünce**, eylem zincirini kırmanın ve yeniden **düşüncelerimizle** şekillenme zamanımızın geldiğini kabullenmenin zamanı geldi ve geçiyor demektir.

Unutmayalım ki, insan kendi dünyasının merkezidir.

Neyi, ne zaman ve nasıl **düşünmeyi** seçerse, o **düşüncele-
rin** ürettiği cennetini de, cehennemini de yaşar.

Bundan kaçabilmenin seçeneği, artık eyleme geçiş nede-
niyle pek kalmaz.

Bir direnç göstermekle başlayan ve zaman zaman inatlaşmaya da dönüşen bu dürtü, zaman içinde köhnemiş eski **düşünce** tarzımızın yerini almaya başlar.

Bu, aslında içimizde var olan seçenek üreten **düşünce** gücümüzün su yüzüne çıkışının müjdesidir.

Unutmayalım ki;

Düşünce asla yaşanmaz...

Aklımızın yaşamımızı yönlendirdiği konusunda hemen hemen önyargılıyızdır. Çünkü aklımızın bunun böyle olduğunu **düşünmesi** için eğitilmişizdir.

Oysa, aklımız onu, her zaman istediğimiz gibi kullanabileceğimiz işlevsel bir ana aracımızdır.

Yalnız şunu hatırimızdan çıkarmamak durumundayız ki, biz insanlar için akıl, bir insanın bir varoluş gerçeği olması yanında, aynı zamanda bilgisizliğimizi de bize hatırlatır.

Böylece var olan aklımız üzerinde kurduğumuz yaşam felsefemiz, olgunluğa geçişimizin aracılığını da yüklenir.

Yalnız şunu da unutmamak gerekir ki, akıl; beş duyunun herhangi biri ile değil yalnız ve yalnız algılama ve gönül gözü ile sezinlenebilir.

Ancak dikkatli bir gözlem, aklımızın; hali hazır durumu ile bir alışkanlıklar ve tutkular birikimi olduğunu göstermektedir.

Ama, eğer istenirse, alışkanlıklar değiştirilebilir, tutkuların putları kırılabilir.

Yani, kısacası; aklımız istediğimiz şekilde **düşünce** üretebileceğimiz en önemli varoluş aracımızdır.

Ama ne yazıktır ki;

Alışkanlıklar umursamazlıkla başlar, zamanla tutkulara dönüşür...

İnsan **düşünmeye** başladığı anda ürettiği **düşünceler**, çoğunlukla bundan önce ki yaşam deneyimlerini yansıtır.

Bunun olduğubiliğini kabullenmek, **düşünceye** geçmişin tutsaklığını bedel biçmektir.

Ancak, bu tarz **düşünüşe** tavır koymak; araştırmacı, yargılayıcı ve hatta infaz edici olmak, «**Düşüncenin İstirabını ve Olumsuzlukları**»nı aşabilmek için en büyük eylemdir.

Bilinçli **düşünce** tercihlerimizle, **düşüncemizi** denetim altına almak bireyi, eylemlerine yanıt veren zekası ile uyumlu bir hale getirir.

Ama ne yazıktır ki ki;

Pek az insan başkalarının deneylerinden yararlanmayı bilecek kadar akıllıdır...

Nedense çoğumuz **düşüncelerimizi** bizim denetlediğimizi yönlendirdiğimizi ve yönettiğimizi kabulleniriz.

Oysa, biz yalnız aklımızın egemeni ve **düşüncelerimizin** üreticisiyiz.

İstersek **düşüncelerimizi** akışa geldikleri gibi bütün olumsuzlukları ile değil, kendi ısrarlı denetimlerimizle, yönlendireceğimiz yolda üretken hale getirebiliriz.

Evet, eski **düşündüklerimize** artık hükmedemeyeceğimiz doğrudur. Ancak, onlar, o anlarında ürettikleri sonuçları ve oluşturdıkları eylemleri ile işlevlerini gereği gibi tamamlamışlardır.

İyi ya da kötü iz bırakmış, belki de bağınazlığa dönüşüp bir alışkanlık haline de gelmişlerdir.

Ama ne olursa olsun hepsi geçmişte kalmıştır. Onları artık değiştirme gücünde de değildir.

Ancak tüm bunlar onları yorumlamamıza, yargılamamıza ve hatta infaza geçmemize engel değildir. Yine de bir şeyi unutmalıyım; tüm bunları ancak bugünün **düşüncesinde** sekillendirebiliriz.

Yoksa geçmiş, dünde kalmıştır. Artık önemli olan, şu anda sağlıklı, mantıklı ve olumlu bir **düşünce** tarzına sahip olmamızdır.

Gelecekteki **düşüncelerimiz** de daha çok ileridedir ve asla bugünün **düşüncelerini** yargılama gücünde değillerdir.

Denetim altına alabilme gücünde olduğumuz tek **düşünce**, olsa olsa bugün üretmek durumunda olduğumuz **düşüncelerdir**.

Ancak, elinizden geliyorsa,

Düşüncelerinizin esaretine son verin, onların efendisi olun. O size değil, siz ona hükmedin...

Ama ne yazıktır ki, insan, hep istediği şeyleri **düşüneceğim** diye başlar ve hep istemediği şeyleri **düşüne düşünce** «***Düşüncenin her türlü ıstırabına ve olumsuzluğu***»na kendini tutsak eder.

Oysa, istemediğimiz şeyleri **düşünerek**, ancak istemediğimiz şeylerin üreticisi oluruz.

Bu da, zaman içinde, öyle bir alışkanlık haline gelir ki; hayatımız hep istemediğimiz, benimsemediğimiz olumsuz **düşünceler**, olaylar ve eylemler tarafından adeta parsellenir.

Gün geçtikçe, insan dikkatini ve **düşüncesini** neye, ne kadar çok yoğunlaştırırsa hepsi de daha kalıcı hale gelir.

Gün gelir, insan istemediği, olumsuzluklarla donanmış bulduğu bu **düşüncelerin** tiplmesi içinde bir yansımaya dönüşür.

Olumlu yönde **düşünme** alışkanlığı edinme; bir eğitim olayı, başlı başına bir yaşam felsefesidir.

Çünkü insanoglu hep, olumsuz anlatımlar, korkular ve yorumlar içinde **düşünmeye** alışmıştır.

Bu durumda sonuçları da hep olumsuzlukları kapsar.

Akıl, bütün yaratıcı, yayılmacı ve gelişmeci gücüne rağmen aynı zamanda çok büyük bir sınırlayıcıdır da. Bu sınırlayıcılık, doğuşumuzdan başlayarak kendisine kabul ettirilen önyargılar ve inançlardan kaynaklanır.

Bu arada edine geldiği bilgilerin kısıtlanmış kuralları da **düşüncelerine** koyduğu ikinci bir ambargoyu oluşturur.

Çünkü, insanın **düşünebildikleri** ancak bilebildikleri kadardır. Bilmediği, öğrenmediği, görmediği şeyleri düşünebilmesi mümkün değildir.

Ancak akıllı, insana hayallerinin etrafında dolaşmasına öncülük eder. Fakat bu hayal dünyamızda güzel ve huzur verici bir şeylerin olabilmesi için insanın biraz da iç dünyasına iyice dönebilmesi gerekmektedir.

Belki de kurduğumuz bu hayaller, görüp öğrendiğimiz şeylerin akıl yolu ile oluşturduğumuz seçenek yaratıcılığın-
dan çok, belki de kaynağını net olarak algılayamadığımız çok çok eski, derinliklerimizdeki, hatta doğum öncesi öğretilerimizden gelmektedir.

Unutmayalım ki;

Hayaller, düşüncelerimizin canlandığı yapaylıkla donanmış sahnelerdir...

İnsanın algılamaları, **düşüncenin** zaman zaman oluşturduğu saplantıların cenderesinden kurtulmada öncülük eder.

Ancak, algılama (*idrak*) gücü, insanın belirli bir olgunluk seviyesine geldikten sonra edinebildiği bir içgörü olayıdır.

Bu da, şu gerçeği ortaya çıkarmaktadır; her ne kadar bilgi ve öğreti **düşünceyi** sınırlıyorsa da, idrak (*algılama*) **düşünceye** yepyeni bir boyut veren en büyük aşamadır.

Unutmamak gerekir ki;

İnsan, aklın sınırlarını zorladıkça sonuca ulaşır...

İnsanın hayatta karşılaştığı tüm ıstıraplar hep düşünsel bazlı arzulardan, beklentilerden ve olur olmaz hayal birikimlerinden kaynaklanır.

Ancak, **düşüncenin** bir sevgi boyutu ile sarmalanması halinde düş kırıklıklarına uğrama ihtimali sıfırlanır.

Bu arada, yalnız **düşünceyi** kendine rehber edinip, onun ürettiklerinin peşinde sürüklenen bir insanın düş kırıklıkları ve ıstırap içinde yaşaması kadar doğal bir şey de yoktur.

Sizi **düşüncenizin** ve hayal gücünüzün dışında hiçbir şeyin üzüntü, sıkıntı ve ıstırap vermeyeceğini bilmeniz ve yaşamınızı bu hendikapları aşacak bir yöne doğru yönlendirmeniz gerekir.

Her başarı bir çabanın ardından gelir ve o başarının değerine değer katar. Ancak, cehalet, anlayışsızlık, katı kuralcılık, tutsaklıklar inatçı ve vazgeçilmez hale gelince, insanın karakteri her geçen gün daha da yozlaşır.

Bu yozlaşma da, **düşüncenin** sultanı altında olsa olsa ıstıraplar ve olumsuzluklar üretir.

Unutmamak gerekir ki;

Bir insanın canının her istediğini, düşüncesinin her ürettiğini yapmanın sözde özgürlüğü de, kendi başına bir bağımlılık, bir tutsaklıktır...

Halbuki, insanın, insan olmaktan, toplumun bir üyesi olmaktan yana mutlaka yerine getirmesi gerekenler, toplumsal ve ahlaksal doğruları yapma özgürlüğü, gerçek özgürlüktür.

Böyle bir özgürlüğün herhangi bir **düşünce** hegemonyası altında kalması bahis konusu değildir ve olamaz.

Böylece **düşüncenin** her türlü baskısından kurtulmuş, toplumsal değerlerle donatılmış bir uyumun, bundan sonra ıstırap üretmesi mümkün olamaz.

Huzuru bozan, ıstırap kaynağı olan her türlü **düşünce** üretimini ve akışını reddetme noktasına gelmek durumundayız.

Tedirginlik, her şeyden önce **düşüncelerimize** sinen arzu ve beklentilerimize tutsak olmaktan geçer. Bu da ancak bireyin kendi gerçek doğasına, kimliğine giden yolda, iyi bir araştırmacı olması ile önlenir.

Ancak şunu unutmayalım ki;

İnsanın tedirginliği, var oluşunun düşüncesinde verdiği görüntüdür...

Dikkat edilirse; tüm dertler, hüznler, ıstıraplar, olumsuzluklar hep insan **düşüncesinin** ürettiği sonuçlardır.

Ancak, insan yaratılışı bakımından kendi eylem ve sonuçlarının getirdikleri ile her zaman yüzleşmek ve dengelerini ona göre kurmak gibi bir yolla eğitilmeye yatkın olmalıdır.

Çoğu zaman arzular ve korkular, oluşturdıkları koşullarına göre doğru ya da yanlış olabilirler. Bu durum, bizlerin bunlar onları nasıl yorumladığımıza göre yeni baştan şekillenirler.

Ancak bu doğrular ve yanlışlar her birimizin kendisine göredir ve o birey için geçerli olan **düşüncelerin** sonucudur.

Ancak;

Eksikler, hatalar, yanlışlar hep düzeltilmek içindir. Ancak, başkaları tarafından değil, kendimiz tarafından...

İnsanın **düşünce** ve duyguları adeta bir manyetik enerjiye sahiptir.

Bu nedenle benzeri **düşünce** ve duyguları kendilerine çekerler. Benzemeyenleri ise reddederler, iterler.

Kuşkusuz, ürettiğimiz **düşünceler** olumlu ve duygular uyumlu olursa, kendimize doğru bir çekim alanı oluştururken, aynı paraleldeki **düşünce** ve duygulara sahip bireylerle de çevreleniriz.

Bireyin yaratıcılığı **düşüncesinden** geçer. Önce **düşünce** oluşur, ardından de eylem şekillenir.

Düşünce, kendi başına son derece hızlı ve değişken olmasına rağmen, ardından oluşan olaylar ve eylemler ona göre daha ağır seyreder.

Tıpkı bir sanatçının eserini yaratmadan önce bir “*İlham*”a açık olması gibi...

Ancak, şunu da unutmamak gerekir ki;

Yaratıcılık, duyguların coştuğu, duyuların olgunlaştığı bir ortamda kendiliğinden oluşuveren bir akışa geçiştir...

Ama ne yazıktır ki, aynı zamanda;

Çoğu yaratıcılıklar, bireyin içine düştüğü olumsuzluklarında, yalnızlıklarından ve terk edilmişliklerinden kaynaklanır...

Bir **düşünceyi** yalnız bilincimizde tutmak ve bir eyleme dönüştürmemek bile, o **düşüncenin** enerjisini hapsedmek demektir.

Bu da gerçekte, oluşabilecek eyleme bir yerde büyük bir kısıtlama koymaktır ve bir yerde de bu, büyük bir enerji birikimi halinde eylem açılığının ortaya çıkması demektir.

Bu durum biz istesek de, istemesek de yaşamımız boyunca en çok **düşündüğümüz**, en çok inandığımız ve en çok beklenti halinde olduğumuz şeylere paratonerlik görevi yapmak gibi bir şeydir.

Hep onları kendimize çeker ve sonunda, istesek de istemesek de eyleme dönüştüklerini görürüz.

İşin kökeninde, **düşüncelerimizle**, hayallerimizle, umutlarımızla inançlarımızla ve beklentilerimizle olumlu tohumları ekmesini becerebiliyorsak, bu **düşünce** ve yorumlarımız yaşamı daha yaşanır; daha pembe, daha doyurucu kılar.

Doğaldır ki, böyle beklentilerin ve sonuçlarının aynen böyle olacağı gerçeği işin özünde yatar.

Yoksa, hep olumsuz, hep kuşkuyu, hep tedirginliği, hep korkuyu, hep nefreti, hep güvensizliği kapsarsa sonunda yaratacağımız da cehennem azabı dolu bir yansıma olacaktır.

Ancak,

İyi bulup, doğruyu yapanlar, korkuya karşı yapılan savanın tek galibidir...

Burada önemli olan, üstün bir çaba sonucu tüm **düşünce** olasılıklarının olumluluk ve anlayış içinde ıstıraplarından, olumsuzluklarından kurtulup, huzuruna ermesi alışkanlığına güdümlenme becerisindedir.

Ne yaparsak yapalım, **düşüncelerimiz** kesintisiz bir akış içindedir. Sürekli üretmekte, konudan konuya, geçmişin izlerinden, geleceklerin umutlarına, olmuşların tortularından, olabileceklerin ürküntülerine dörtlüye koşturup dururlar.

Ne dizgin tanır, ne fren. Bitmez tükenmez ve çoğunlukla olumsuz yorumlarla durmadan ıstırap ve olumsuzluklar üretirler.

Çoğu zaman bu akışın bilinçli bir farkındalığını bile yaşamayız. Ancak bu akışın getirebildiği etkilerle, yorumların getirdiği ürettiklerimizle, kendi moral ve fiziksel yapımızı da oluştururuz.

Bazen farkında olmadan canımız sıkılır, içimiz kararır, adeta ağlamaklı oluruz. Nedenlerini araştırırken hep başımıza gelmiş ya da olmuş bir olay aradığımızdan bir sonuca da varamayız.

Oysa, bu durumu yaratan, o anda olmakta ya da daha öncesi olmuş bir olay da, hatta bir yorum da değildir.

İnsanlar **düşünceleri** ile hayatlarını şekillendirirler.

Eğer **düşünceleri** ile ürettikleri; hep kırgınlık, kin, nefret, hınç, intikam, kavgı, kırgınlık, hoşgörüsüzlük ve korku ise

yaşamının şekillenmesinde bu etkenler hep ön planda olacaktır.

Hayatın en büyük açmazını aşmamız için öncelikle; sorun yaratan, ıstıraplar ve olumsuzluklar üreten **düşüncelerimizden** mümkün olduğunca uzak kalmasını bilmemiz, ya da en azından onları aşabilme gücü ve alışkanlığına sahip olamamamız gerekir.

“DÜŞÜNCE İSTIRABI, İSTIRAP HAZZI HEDEFLER...”

*D*üşüncenin kendi akışı içinde, kendi kendine ve alışkanlıkları ile olumsuz yorumladıklarının ve hatta o anda bizim bile farkında olmadığımız olumsuz **düşüncelerin**, ya da diğer bir deyiş ile, bir nevi **düşüncenin** yarattığı ıstırap tortularıdır.

Bunları önlemek **düşünceyi** disipline etmekten geçer. Belki başlarda **düşünceyi** durduramayabiliriz, belki de yönlendiremeyebiliriz.

Ancak **düşüncenin** akışını, işleyip ürettiği sonuçları bu defa mantık süzgecinden geçirme aydınlığına erebiliriz.

Doğaldır ki, bu kolay bir şey değildir. Çünkü o andaki durum, bugüne dek bir yığın takvim yıllarını devirerek gelip kronikleşmiştir. Bunları bir defada değiştirmek, o kadar kolay ve olası değildir.

Ama ne istediğimizi bilmek, olayı doğru biçimde algılamak ve bundan sonra ortaya koyacağımız **düşüncelerimizin**

sonucu ve tortusu eylemler daha sevecen ve sevgi dolu olacaktır.

Bunun için en önemli şey, bu gerçekten hareketle eyleme geçişte arzulu ve inançlı olmaktır.

Aslında dünyadaki her insan için gördüğümüzden, algıladığımızdan daha fazla olanak ve fırsat vardır. Burada önemli olan **düşüncelerimizi** kısıtlı kalıplar içinde ve genellikle olumsuzluklarla eylem alanında kapalı kalmasını önlemektir.

Çoğumuz, gerek koşullanmalarımız, gerekse bilgisizliğimiz nedeniyle hep eksikli, yoksunlu bir **düşünce** tarzına ve onların getirdiği eylemlere bağımlı kalmaktayız.

Bir an önce bunun böyle olmadığını bilincine varmamız, yarattığımız ıstıraplar dünyasından, olumsuzluklardan huzur dünyasına açılışın müjdecisi olur.

Bu dünya ile ilgili olarak gerçek şudur ki; ister eylem, ister duygu, ister **düşünce** yolu ile olsun, yaşanacak, varılacak sonsuz derecede güzel, huzurlu, sevgi dolu bir seçenekler yumağı vardır.

Ancak kendimize yaptığımız en büyük kötülük, bu gerçeği görmezlikten gelmek ve kendi dar kalıplarımızın içinde kederimize peşinen boynumuzu uzatmaktır.

Halbuki insanın en büyük açmazı şudur ki;

İnsan düşüncesi yoluyla ihtiraslarına esir olup hüsrana uğrayınca, hemen kolaya kaçıp suçu “Kader”e yükler...

Bilgisizlik, anlayışsızlık, kabullenicilik karanlıktır, ışıktan yoksunluktur. Onlarla savaşmak ancak onlara ışık tutmakla mümkün olur.

Bu ışık da olumlu yolda **düşünce** üretmek ve ardından eyleme dökmektir. Bunun altında da mutlaka aydınlık bir kararlılık bulunmalıdır.

Bu çaba insanı huzurlu, yarınlarına güvenli, doyumlu ve başarılı kılar. Bireyi çevresine açık, iyiliklere, güzelliklere, bolluklara akar hale getirir. Bu, bir yerde herkesin huzurlu ve refah halinde yaşadığı bir dünyaya açılan kapının **düşünce** platformudur.

İyisi mi, siz gelin hep iyilikler, güzellikler **düşünün** ve bu dünyayı cennete çevirin...

Bugün üzerinde yaşadığımız dünyanın neredeyse tüm insanları, adeta bunun için görevlendirilmiş mangalar gibi **düşünceleri** ve onların getirdiği açmazları ile devamlı bir şekilde ıstırap üretmekle meşgul.

Bu; istesek de, istemesek de bir toplumsal ıstırapın kaçınılmazlığını ortaya çıkarmakta. Ancak bunun çözümü hiçbir zaman toplumsal bir eğitimle, kararlılıkla ve ısrarlı bir güdüleme ile önlenemez.

Bireysel olarak her insanın kendisi, **düşüncesine** vereceği olumlu sinyaller ve yönlendirmelerle ıstırapların, olumsuzlukların köklerini kurutma ve böylece insanı daha mutlu ve umutlu yollara yönlendirme şansına erdirir.

Bunun dışındaki tüm yollar zaman zaman kısmen de olsa ıstırapları azaltır görüntüler sergilese de, gerçek neden ortadan kaldırılmadıkça, eninde sonunda, her insan kendi açmazları ve ıstırapları ile yaşamak durumunda mutlaka kalacaktır.

Bu da insanın yoğun, sınırsız ve bir türlü anlaşılmak istenmeyen gafleti ve cehaletidir. Bilmemek, gerçekçi bir **düşünce** tarzına sahip olmamak en büyük ıstırap kaynağıdır.

Unutmayalım ki,

Düşüncenin yol açtığı hastalığın ve ürettiği ıstırapın nedenlerini bulmak, açıklamak ve tanımlamak aslında onun ilacını bulmak gibi bir şeydir...

Varoluşumuzda yaşadığımız her şey **düşüncelerimizin** bir üretimi, bir oyunudur.

Bu **düşünce** üretimini kontrol altına almayı becermek, saplantıya dönüşmüş uygulamalardan kurtulmaya çalışmak, gerçek kimliğimize doğru ilk adımı atmaktır.

Her insan dünyayı kendi **düşüncesinin** kendisi hakkında ürettiği olumluluk, ya da çoğunlukla olumsuzluk penceresinden bakarak, tüm olanları, yorumlar ve değerlendirir.

Kısacası, bir insan kendisi hakkında sahip olduğu **düşünceleri** paralelinde dünyayı görür, değerlendirir ve algılar.

Gerçek dünyayı örmek ve algılamak için **düşüncenin** bu sultasından kurtulmak, ya da kendimizi dünya ile kendimizle özdeşleştirmek gerekecektir.

Unutmamak gerekir ki, insanlığın sorunu, her bireyin **düşüncesini** iyi kullanamamasından ve devamlı bir şekilde olumsuzluklar ve ıstıraplar üretmesinden kaynaklanmaktadır.

Halbuki **düşüncesini** doğru bir şekilde yönlendiren ve kullanan her insan için doğanın ve içsel dünyasının tüm hazineleri emrindedir.

Bir insanın **düşüncesi** hiçbir dikkat çekme gerektirmeden ve hatta özel taleplerde bulunmaksızın çalışır. Ancak, burada önemli olan **düşüncenin** kusursuz ve olumlu bir şekilde çalışma alışkanlığına girmesidir.

Biz insanlar genellikle gerek **düşüncelerimizin** ve gerekse fiziksel yapımızın bilincinde olan varlıklarız.

Çünkü onlar devamlı bir şekilde talep edenlerdir.

Zaten acı ve ıstırap, fiziksel yapımızın ve **düşüncemizin** ilgi ve dikkat isteyen adeta haykırılarıdır.

Hiçbir kimse ardında acılar, ıstıraplar ve kargaşalar bırakarak ilerleyemez. Böyle olduğu takdirde tüm bu açmazların içinde boğulur kalır.

Unutmayalım ki;

Düşünce ıstırapı, ıstırap hazzı hedefler...

Ancak her haz eninde sonunda bir acı ile, bir ıstırapla son bulur, hem de tüm acımasızlığı ile... Çünkü bizler **düşüncenin** ürete geldiği ıstıraptan bir anlık kurtuluşa, haz gözü ile bakıyor, değerlendiriyor, ardından da bir yığın mutluluk ve kurtuluş senaryoları oluşturuyoruz.

Her arzunun kökeninde mutlaka **düşünceye** dayalı bir ıstırap vardır. Bu ıstırap ise **düşüncemizdeki** kendimizle ilgili yetersizliğimiz, bilgisizliğimiz, doyumsuzluğumuz ve geçmişe olan özlemlerimiz ve bağımlılığımız yatmaktadır.

Arzuların kökeninde de insanın kendini bulma, kanıtlama ve üstün kılma dürtüsü yatar. Bunlar maalesef bir kısır döngü içinde ve sonucunda da korkular üretip, insanın cehennemini oluşturarak sürer gider.

Aslında;

Bir şeyi arzulamak, arzuladığınız şeye kendi potansiyelinizle yeni değerler katmaktır...

Unutmamak gerekir ki her ıstırap ister hazzını, ister korkularını yaratsın, sonuçta kalıcı değil geçicidir.

Ancak kalıcı olan bireyin kendisidir. Ancak, **düşünce** ıstırap ürettiği sürece sorun yaratır. Aksi varoluşun inkar edilemeyen ve yalnızca insanlara verilen bir ayrıcalığıdır.

Her ıstırap insanın kendisine uyguladığı bir sorgulama çağrısıdır. Burada oluşan tüm acıların, tepkilerin incelenmesinin gerektiğinin dikkat çekiciliğidir.

Bunlar her ne kadar bir **düşünce** ürünü de olsa, **düşünceyi** saf dışı etmenin yolu değil, **düşünceyi** olumlulaştırmak, olgunlaştırmak, iyiye, doğru, güzele yönlendirmek daha doğru bir uygulama içine almak uygulamamızdaki ön şart olmalıdır.

Bilmek durumundayız ki;

Söz düşüncenin hizmetkârı olmalıdır...

Bir insanı mutsuz, huzursuz ve güvensiz kılan kendi **düşünce** yapısıdır. İnsanı en çok beklentiler, hayaller ve düne dönük anılar **düşüncenin** prangalarından geçerken mutsuz kılarlar.

Eğer elinizden geliyorsa **düşüncelerinizin** olumsuzluklar çıkaran düzenine çomak sokun, onu engelleyin. Eğer becerebilirseniz, işte o zaman her şey sizin için görüntüsünü değiştirecek, açmazlar yerlerini olumluğa, ıstıraplar da huzura bırakacaktır.

Gerek egolarınızdan kaynaklanan ve gerekse anıların tutsaklığını sürdüren **düşüncelerinize** katı ve tavırlı bir şekilde karşı koymaya kalkmayınız.

Bu baskı onları daha da tutkulu ve kabullenilemez noktalara taşırır ve devamlı ıstırap üretirler.

Onlarla sıradan bir mücadele içine girmektense, daha önemli soruları ve sorunları **düşüncenin** dikkat alanı içine çekmeğe bakınız.

Bu konuda en etkin suallerin başında;

Ben Kimim?...

Evreni oluşturan gerçekler nelerdir?...

Gerçekler nelerdir?...

Geçici olanlar nelerdir?...

Bu dünyaya geliş sebebimiz nedir?...

Ve buna benzer bir takım sorular olabilir.

Belki bu suallerin ve sorunların sorgulanma isteğiniz başlarda **düşünce** tarafından eski alışkanlıklardan sıyrılabilmesi sebebiyle ilgi görmeyecek ve reddedilmeye kalkışılacaktır.

Ancak, bu konuda tatlı bir ısrarcılık, anlayışlı bir sunum zaman içinde kendi olumlu sonuçlarını mutlaka üretecektir.

Bağımlılık; bireylere olabildiği gibi, fikirlere maddeye ya da kendilerine prototip olarak sunulan programlara da yansıtılabilir.

Doğaldır ki, bu bağımlılık ardından tüm karşıtlarına direnişi ve direncini de beraberinde getirir.

Çünkü bağımlılık, yaşam felsefesi olarak, bilinç dışı bir güdümlenme, sahiplenme ve ardından da koruma içgüdüsünü, direnişini ortaya çıkarır. Bu da yer ve zamana göre insanı vahşet ve savaş noktasına garip bir mantık sonucu olarak getirir.

Bireyde oluşan bu körelmiş bağımlılık, bizi ve bağlandığımızın bir tutsaklığına ve yalnızlığına iter. Bir yerde bağım-

lılık, sahiplenme görüntüsü altında, çevremizi bizden uzak tutmak ve itelemek eylemidir.

Aynı zamanda yaşam koyu bir ilişkiler yumağıdır da... Bu ilişkiler çatışmayı, direnmeyi, üstünlük iddiasını, vahşeti, savışı, direnci ve egemenliği ile bir bütün oluşturan bir bağımsızlıktır.

Bağımlılıkta «**Ben**» kayıptır. Bağımlılıkta hep «**Bir Başkası**» ve «**Bir Başka Şey**» vardır. Bağımlılık içsel değil, dışsal kaynaklıdır.

Unutmayalım ki;

Her türlü bağımlılıklar evvela umursamazlıkla başlar, zamanla beklenmeyen tutkulara dönüşür...

Düşüncelerde genelde büyük bir bencillik yatar. Ürettiği kararlarında olumlu ya da olumsuz da olsa, hep kendisini kayırır.

Elbette tüm bunların nedeni küçüklükten beri bize verilen aile ve çevre koşullandırmalarından kaynaklanır.

Şunu hatırdı tutmak durumundayız ki;

Bencil insan, meyve vermeyen ağaca benzer. Kimseye hayrı dokunmaz. Yalnız kendi çıkarına dönük bir yaşamı vardır...

Ancak, bilinçli bir araştırma yapacak olursak, genellikle kararlarımızda örtülü bir takdir de olsa, onun ötesinde bizim dışımızdakilere karşı bir tavır koymak durumunda kaldığımızı görürüz.

Oysa, **düşüncelerimizi** tarafsız bir şekilde üretkenliğe koşullandırabilmiş olsak, bu ve buna benzer tüm açmazların oluşmasını önleriz.

Böylece, **düşüncemizde** gerektiğinde kendimizi mahkûm etme üstünlüğü yanında, bizden başkalarını da samimi bir şekilde takdir etme alışkanlığına da gelmiş oluruz.

Hatta o kadarla kalmayıp bu **düşünceleri** ve onların yarattığı duyguları önyargısız bir hayranlığa dönüştürmeye gönüllü olabiliriz.

Bu durum, bir yerde **düşüncenin** yarattığı bir ıstırap türü olan kıskançlığa karşı kazanılacak alçak gönüllükle dolu bir zafer de olacaktır.

İnsan, bedeni ile **düşünceleri** arasında sürekli bir iletişim içindedir. Beden bir taraftan fiziksel ortamı algılar ve bunlardan edindiği sonuçları mesajlar halinde bilincimize yollar.

Bilincimiz de bu algılamaları eski deneyimlerine, bulunduğu ortama ve sahip olduğu inançlarına göre yorumlayıp sonuçlar üretir. Bunu da bedene belirli tepkiler halinde ulaştırır.

Eğer insan, bu algılamalar sonucu kendinin huzursuz ya da hasta olabileceği önyargısında ise; beden de, hemen hasta ve olumsuz bir tavra bağimlanacaktır.

Yok **düşünce** bunları olumlu yönde yorumlar ve tavrını koyarsa, ıslak, terli saatlerce rüzgâr altında bile kalmış olsanız, yine de zinde ve enerji dolu bir fiziksel görüntü vermekte asla zorlanmayacaksınız.

Kısacası, sonuç **düşünceyi** değil, **düşünce** sonucu yaratacaktır. Bir olayı öncelikle **düşünce** ve duygu düzeyinde oluşturma, fiziksel düzeyde de rahatlık ve huzur getirecektir.

«**Düşüncenin ıstırabında ve olumsuzluğunda**» genellikle insanın kendisine olan inançsızlığı ve başkaldırısı yatar.

Böyle bir **düşünce** silsilesinde, genellikle, insanın kendisine karşı olan her türlü suçlamalarından kaçma ve bahane üretme vardır.

Bu noktada insan, kendini değersiz, hiçbir şeyi hak etmeyen biri olarak görür. Yaşamda hep yapa geldiği eksik ve kötü şeylerin kendisine acı ve ıstırapla ödetilmesi gerektiği önyargısındadır.

Kendisi dahil, çevresindeki herkes için kötü, bencil, acımasız, anlayışsız gibi önyargılara kapılmıştır. Ona göre dünya hep olumsuzluklarla doludur.

Değil bir lokma ekmek, bir yudum su, bir gülümseme için dahi savaşmak gerekmektedir.

Halbuki;

İnsanın hayatını tüm güçlükleri içinde yaşayabilmek için, en çok anlayışa gereksinimi vardır...

Bu insanlarda, umutsuzluk, yoksunluk yaşam felsefesidir. Yine, ona göre yaşamak hiç de öyle candan arzuladıkları bir olay değil, acı ve ıstıraplarla dolu bir katlantılar sürecidir.

Halbuki;

Asılmakta olan birinin dahi, ip kopacaktır diye bir ümidi vardır...

Yine bu insanlara göre, sevgi, bir huzur nedeni değil, karşılaşılabileceği incitici sonuçları bakımından tehlikeli ve uzak durulması gereken yapay bir duygudur. Bu dünya hep kötülükler ve olumsuzluk dünyasıdır. Düzelmesi bir yana her gün daha da kötüye gitmektedir.

Böyle bir saplantı ile;

Tüm bu düşünce ve duygular içinde ben bir hiçim...

Değil, dünyayı, değil çevremi, kendimi bile bu olumsuzluklar içinden çıkarmaya ne gücüm, ne de imkanım var...

Diye **düşünerek**, kötümserlik havası içinde kendine bir olumsuzluklar dünyası kurar.

Evet, samimi olalım ve içimize dönüp şöyle bir **düşünelim**.

Tüm bu fikirler oluşurken hepsinin birden ne kadar moral bozucu olduğunu, bireyi yaşamdan nasıl kopardığını, ya da yaşamın katı kalıpları içine nasıl hapsettiğini görebiliyor muyuz?

Ama, istesek de istemesek de, tümü için olmasa da, bazılarını bizim de sürekli duyumsayıp kendimize yaşattığımızı ve hatta tutsaklığına bile gönüllüğümüzü koyduğumuzu inkâr edemeyiz.

Hani edindiğimiz bazı olumlu inançlarımız da olmasa, bunlarla değil mücadelede, kabullenmede bile ne sıkıntılar çekebileceğimizi **düşünebiliyor** musunuz?

Bunları aşmak için yapabileceğimiz en güçlü eylem; varoluşumuzdan, **düşünce** tarzımızdan ve gerçeklerle ilgili inançlarımızdan kalanlarla olumluya doğru davranmayı öğrenmeye başlamaktır.

Sınırlı da olsalar, inançlarımızı tekrar gözden geçirip, gerekiyorsa onları da terk etme durumundayız. Onların kendi bağınazlıkları içinde bizlere olumsuzlukları yansıtmalarına izin vermemeliyiz.

Unutmayalım ki;

Düşüncelerimizle gerek kendimize, gerekse çevremize bağışlayıcı ve anlayışlı olma durumundayız...

Suçluluk duygularımızdan, kırgınlıklarımızdan, korkularımızdan, nefretlerimizden, kinlerimizden, kıskançlıklarımızdan ve düş kırıklıklarımızdan arınmak durumunda olan tam ve kusursuz **düşünsel** bir özgürlüğe kavuşmalıyız.

Şunu bilmemiz gerekir ki;

Genelde suçluluğu yaratan, insanın kendinden kaçma duygusudur...

Ben diyorum ki;

Kendinizi sevin...

Olduğugibiliğinizi kabullenin...

Madem şu anda «Siz» çevreniz içinde yalnız «Siz»siniz; o halde bu çerçeve içindeki tuale yansımış «Şahasere»inizi sevin...

Unutmayalım ki; dünya çok güzel, ama bu güzellik en azından bizi **Yaradanımızdan** ötürü kendi varlığımızla daha da güzelleşiyor. O halde, **düşüncelerimizle** kendimizi bu dünyanın gerçek bir **«Şahaseri»** yapma yarışına girmeliyiz.

İnsan yaşama bir ömür boyu adeta **düşüncesi** ile tutunarak yaşar. Yaşam acı ve ıstırap dediğimiz olumsuzluklardan, huzur dediğimiz olumluluklar arasında hep gidip gelir.

Düşüncelerimiz ne kadar çok olumlu şeylere meylederse, yaşamımız da o kadar katlanılır hale gelir.

Bundan anlaşılacağı gibi, **düşünce** hep bir değişkenlik içinde dalgalanır durur. Ancak, genellikle bu değişkenlik hep anlamsızlıklara, olumsuzluklara ve ıstıraplara dönüşmeye daha yatkındır.

Düşünce, sanki hep olumsuzluk «*Negatif*»lik üretmek için var gibidir. Hatta ıstırap dediğimiz olgu, bu akış içinde hep sürekliliği oynar ve insanın yaşamını adeta karartır.

Bizim huzur ve haz dediğimiz olaylar ise, süregelen ıstırapların iki aralığına sıkıştırmış küçücük beklenti pırıltılarıdır. Sanki olumlu arzularla, tüketen korkular arasında hapsedilmiş gibi bir şey.

Neredeyse huzura ıstırapın arada bir ürettiği sonuçlarından biridir de diyebiliriz.

İstıraplar kabul edilebilir, katlanılabilir oldukça, huzur ve haz kapıları aralanmaya başlar. Aslında arzuları doğuran, hazların, yaşanan mutlulukların bilincimizde bıraktığı anılardır. Korkular da çekilen acıların ve ıstırapların tortularıdır.

Ancak haz konusunda gerçeği algılamak için şu söze çok dikkat etmek gerekir:

En nadide yemekler, kuş sütleri ve havyarlarla donatılmış bir masanın kendisine mutluluk sebebi olacağına inanmış kişi, aç bir insanın suya banıp da yediği kuru ekmeğinin hazzını anlayamaz...

**“NE “EVET”LERİN, NE DE
“HAYIR”LARIN
TUTSAĞI OLMAYIN...”**

*D*üşünmesini bilen insan için her ikisi de huzursuzluk kaynağıdır. Bu insanı bir yaşam boyu hazların arzuladığı, acı ve ıstırapın beklentisi içinde olduğu bir tekdüzeliğe götürür.

Bunları aşmak, beklenmedik, umut edilmedik bazı olayların bizim **düşüncemiz** dışında gelişerek bizleri kendi akışlarına çekmeleri ile mümkün olur.

Arzulardan arınmış, korkulardan, kuşkulardan sıyrılmış bir ortamda birdenbire kendimizi bulmamız, bir yerde saplantılardan gerçeğe geçişi de simgeler.

İnsan, zaman zaman arzu ettiği şeyi **düşünür**, düşler, ister ve bu akış içinde bir süreci izleyerek sonuçta ya somut, ya da en azından kavranabilir bir görüntü verir.

Gerek çevremiz, gerek yaşadığımız dünyamız ve gerekse de bireysel dünyamız **düşüncelerimizde** böyle oluşmuştur.

Ancak gerçek dünya bu **düşünce** ve arzu akışımızın etkisinin dışındadır.

Bizler, belki bu dünyayı kendi **düşünce** ve arzularımızın çerçevesi içine oturtmaya çalışabiliriz.

Fakat kendimizi hep zıtlıklar ve karşıtlıklar açmazları içinde buluruz.

Unutmayalım ki;

Kendimize kurduğumuz bireysel dünyamız, bizim için çok özel, paylaşılmak istenmeyen ve hatta gizemimizin örtüsü ile kamufle edilmiş bir özelliğe sahiptir...

Ona bir başkasının girmesine kolay kolay izin vermek istemeyiz. Zaten kimsenin bu dünyamızı bizim gibi algılaması da mümkün değildir.

Çünkü bizim gördüğümüzü göremez, bizim duyduğumuzu duyamaz, bizim duyumsadığımızı duyumsayamaz. Kısacası, bizim akışa gelen **düşüncemizin** yorumlarını kavrayamaz.

Bizler, bu kendi yapay dünyamızda, yaşamak diye belleğimiz bir takvim sürecini durmadan değişken **düşünce** ve hayallerimizle bir karmaşayı yaşamak durumunda kalırız.

Peki, gerçek dünya **düşüncesi** öyle midir?

Gerçek dünya, bireyin dar kalıplı, güdümlü ve çoğunlukla bu dünyaya gözlerini açtığı andan başlayarak oluşturduğu yalan yanlış doğruları ile, **düşünme** gereksinimi, öğrenme gereği ve araştırma zorunluluğu edinmediği önyargılı inançları ve kabullenmeleriyle anımsayamayacağı bambaşka bir dünyadır.

Her şeye ve her **düşünceye** açık, herkesle paylaşımlı herkesin kendinden bir şeyler ekleyebileceği ya da en azından bulabileceği, anlayış, sevgi, sezgi ve duygu dolu bir dünya.

Zaman zaman **düşünüyorum** da; kendisi dahi uyumlu ve stabil olmayan bu **düşünce** eylemimizden, nasıl olur da kalıcı ve değişmeyen bir sonucu üretme ısrarında bulunabiliriz?

Bakıyor ve anlıyorum; dolanıp durmak, daldan dala, konudan konuya, mutluluktan hüzne, hazdan ıstıraba atlamak ve yaşamı törpülemek **düşüncenin** doğasında var.

Bunu aşmak mistik tanımıyla **“Düşüncenin Ötesine Geçmek”** çok büyük bir çaba istediği gibi, belki de oluşturulamayacak bir sonucun yaşam boyu sürececek didinmesi de olacaktır.

Bu, **düşünceyi** sabırla, dayatma ile, başkaldırıyla, red ile ve hatta terk etme üstünlüğü ile aşma anlamına gelir.

Bu, yine bir yerde bireyin iç sessizliğine çekilme kararlılığını ve gücünü göstermesi ile kendiliğinden oluşacak bir gerçek kendini bulma ve ardından aşma halidir ve her kendini bilen kula nasip olacağını sanmam.

Bir diğer yol da, yaşamı **düşüncede** isyansız ve olduğu gibi kabullenme alışkanlığına erme yoludur.

Yani her şeyin olduğu gibi olmasına izin vererek, her doğal olayı kabullenerek, yerine göre sevinilecek yerde huzur bularak, ıstırap çekilecek yerde katlantılı ve kabullenici olarak, sonuçlarını hak ediş felsefesi ile yaşamımıza yansıtma yöntemine geçiş yoludur.

Ancak önemli olan, tüm bunları başta bireysel olarak kendimizin, ardından da dünyanın, çevremizin genel uyumunu bozmadan ve mümkünse olumluluklar katarak yapabilmektir.

Unutmayalım ki;

Düşünen insan araştırır, aptal ise kabullenir...

İnsanın **düşüncesi** geçmişin anılar birikimine bürünerek bir taraftan hayaller kurmağa, bir taraftan olur olmaz arzular sergilemeye ve diğer bir taraftan da ıstıraplar üretmeye başladığında, etrafını bir takım olaylarla, bir takım eylemlerle, bir takım açmazlarla ve sonucunda bir takım egosal davranışlarla doldurmaya başlar.

Böyle bir durumun idrakinde olmak dahi, insanın girdaplardan kurtulması için bir umut ışığıdır.

Çoğu insan, doğrudan doğruya kendisinden kaynaklanmayan ve yine doğrudan doğruya haberdar olmadığı, yalnızca duyumlara ve kendi dışındaki insanların anlatımlarına dayanan bilgilere, söylentilere dayanarak ürettiği **düşüncelere** sahiptir.

Bu konularda insan neyi nasıl düşünür ve yorumlarsa, onu kendine gerçek ya da en azından doğru olarak enjekte eder. Burada hareket noktası insanın sahip olduğu bilgiler, deneyimler ve yaşamsal yansımalar değildir.

Ancak **düşünce** dıştan gelen her bilgiye, her yönlendirişe açık hali ile yeni yeni doğrular, beklentiler, hayaller, ıstıraplar üretmekten asla geri kalmamaktadır.

Eğer bireyin kaderinde **düşüncesinin** sürekli ürettiği ıstırapları yaşamak varsa, bu ıstırapları etrafına ve hatta topluma yansıtarak onları etkilemesi de kaçınılmaz olur.

Yani hepimiz, **düşüncelerinizle** ürettiğimiz ıstıraplarımızla tüm çevremize kendimizi yansıtmada durumunda kalıyoruz.

Bu, bir yerde bireyin varoluşunun kaçınılmaz bir sonucudur. Bu nedenle toplumsal ıstıraplar, gün geçtikçe had safhaya tırmanmaya devam edecektir demektir.

Unutmayalım ki;

Tüm insanların birlikte duyumsamaları, birlikte acı ve ıstırap çekmeleri, insanı insan yapan ve sevecen kılan en yüce paylaşımlardır...

İnsanın tedirginliği aslında varlığının bir yansıması değildir. Ancak, varlığının **düşüncesinde** verdiği görüntüdür.

Çünkü **düşüncenin** kendisi, tedirginliği yaratan ıstırapların ve olumsuzlukların kaynağıdır.

Hele hele içine tutku ve ısrarlı arzular da girdi mi; sonuç çoğunlukla ıstırap, tedirginlik ve olumsuzluk şeklinde görüntü verir.

Halbuki,

İnsanın arzuları, herkesin sahip olabileceklerinden fazla değilse, çok daha düzenli ve adil bir dünya doğar...

Eğer bizler, biraz kararlı ve biraz da şanslı, ya da dayatmacı biri gibi hareket edebilirsek, aralarına ufak tefek haz ve huzur anlarını serpiştirebiliriz.

Ancak, sonuçta arada bir gelen bu haz ve huzur kırpıntılarının yerini, yine de ıstıraba terk ettiklerini görürüz.

Zaten bir yerde **düşüncenin** ürettiği ıstıraplar, her türlü huzur ve hazların ortamını hazırladığı gibi, tüm huzur ve hazlar da, bir yerde tüm ıstırapların geliş geçiş istasyonları olurlar.

Ancak insanın tek başına, kararlı ve ısrarlı bir şekilde huzuru, mutluluğu ve dinginliği arama çabası, bir yerde başlı başına bir ıstırap ve olumsuzluk kaynağı olur çıkar.

Bizler, nedense hep kedere, ıstıraba, olumsuzluklara götüren arzuları yanlış, huzura götürenleri ise doğru kabul ederiz

de; bu kabullenmelerin başkalarının doğru ve yanlışları paralelindeki durumlarını hiç mi hiç **düşünmeyiz**?

Belki de onların **düşüncelerinin** doğruları ve yanlışları bizimkilerle tam bir zıtlık içindedir. O halde, mutlak doğru (*ki, biz ona gerçek diyoruz*) bireysel çıkar ve abartmalardan uzak bir genel çerçeve içinde algılanması gereken **düşünce** tarzıdır.

Çünkü,

Gerçekçilik, bir yerde gökteki pırıl pırıl yıldızları seyretmek, ama yerdeki çamuru da unutmamaktır...

Bunları göz ardı etmek, gerek **düşünsel**, gerekse duygusal yapımızın en belirgin özelliklerinden olup, eylemlerinizin de iç aynalarıdır.

Bunları denetlemek ve icabında terk edilmek ancak bireyin gerçek bilincine ermesi ile mümkündür.

Birey kendini aşmak için önce kendini bilmek ve ardından da bu dünya üzerinde yalnız kendi **düşünce** ve arzularının olmadığı özümsemek durumundadır.

Bu sebeptendir ki, **düşüncelerimizi**, duygularımızı, duyularımızı ve eylemlerimizi çok iyi gözlemlemek durumundayız.

Bir eylemi yapmak, **düşünceyi** onun bağımlılığından kurtarmak değildir. Bağımlılık eylemde değil, onu oluşturan **düşüncededir**. **Düşünceyi** yargılamadıkça bu bağımlılık bizi terk etmeyecek ve ıstırabını da, olumsuzluklarını da mutlaka yaratacaktır.

Bilmek durumundayız ki;

İnsanın tutkularını denetime almaya kalkması, aslında tutkularının dengesizliğinden kaynaklanır...

Birey, olur olmaz, nedenli nedensiz bir yığın arzular; korkular, çatışmalar, didişmeler, dayatmalar, önyargılar ve onların **düşüncelerinden** yansıyan bir yığın ıstıraplarının, olumsuzlukların bileşkesidir.

O kadar ki, bizler tüm bunları insan olmanın doğal bir sonucu olarak da görürüz.

Duyguların hırpaladığı, korkularının sindirdiği, ıstırapların kaynaştığı bu ortamı insan nasıl kabullenir, bilemem. Aslında gerek beden, gerekse **düşünce** çoğu zaman insanın farkındalığı dışında yaşayıp akıp geçerler.

Hatta arada bir duyduğumuz, ya da sezinlediğimiz acı ve ıstıraplar da olmasa, belki de varlıklarını bile pek sezinlemeyiz.

Her birey kendi farkındalığına erdiği oranda arzu ve **düşüncelerinin** efendisi olma yoluna girebilir. Aksi halde bilemediği, tanımadığı efendilerinin bir garip tutsağı olurlar.

Şunu hatırimızdan çıkarmamamız gerekir ki;

Nedense herkes dünyayı düzeltmek ve kurtarmak iddiasındadır. Acaba dünyanın kurtulmak için bizi beklediğini mi zannediyoruz?...

Herkesin içinde yaşadığı bu dünya ve etrafında oluşan çevresi için yapabileceği bir şeylerin olduğu gerçektir. Ancak bu yaptıklarının bir kurtarma, bir özgürleştirme ve bir düzeltme olacağı önyargısı içinde olmaması kaydı ile.

Zaten,

Üzerinde yaşadığımız bu dünya, hayata gözlerimizi açmamızla birlikte, sanki bizden kurtulmak, yaşamımızı sonlandırmak için adeta özel bir çaba içine girer...

Böyle yapma ısrarlarından önce, varoluşumuzun bilincine ermemiz ve **düşüncelerimizde** öncelikle kendimizi keşfetmemiz gerekir. Ancak bundan sonra, dışımızdaki bireylere ve dünyaya etki yapabiliriz.

Doğaldır ki, dünya o güne kadar bizi kendi ömür çarkı içinde un ufak etmezse. Aksi halde hep tedirginlik, korku, olumsuzluk ve ıstıraptır verebileceklerimiz...

Hepimiz kendi dünyamızın hapisanesinde, kendi vazgeçemediğimiz **düşünce** tarzlarımızla adeta tutsaklığımızı yaşıyoruz.

Böyle bir durumdan arda kalan arzular, beklentiler, tedirginlikler ve korkular **düşüncelerimizden** kaynaklanan ıstırapların tortularıdır.

Ben diyorum ki;

Kendinizi, ama esas kendinizi arayın ve olumlu düşünce etkinlikleri ile bu hapishanenin duvarlarını yıkın... Aksi halde elde edeceğiniz, tutsaklığınızın bir yaşam boyu tes-cili olacaktır.

Zaten insanın özgürlüğü, kendi kendine kabul ettirdiği yalan yanlış fikirlerin tutsaklığından sıyrılması ile elde edilir.

Aslında, bu işin en güzeli şudur ki, siz siz olun ve;

“Ne “Evet”lerin, ne de “Hayır”ların tutsağı olmayın.”

Her insanın gerek yaşamına yön vermesi, gerekse onu kazanması için, en azından, bir konu, ya da bir meslek üzerinde uzmanlık bilgisine sahip olması gerekir. Kuşkusuz olarak, bu bilgiler, genel anlamda, insan bilincini de geliştirir.

Ama tüm yaşamımızı bir bilgi edinme ve bu bilgi ile yönlendirme yarışmasına dönüştürürsek, çevremizle kendi aramıza, adeta birer duvarla örmüş gibi oluruz.

Oysa, bilgili ve bilinçli bir **düşünce** zinciri, iyiye yönlendirilmiş, iyi geliştirilmiş bir aktiviteye gerek gösterir. Bu da **düşüncenin** özgürlüğüne ermesi ve kendini aşması için en büyük adımdır.

Kendi kendimize karşı takındığımız tavır, verdiğimiz imaj her zaman dış etkenler ve olaylarla bir takım değişkenliklere uğrar.

Önemli olan, bu değişkenlik karşısında soğukkanlı olmak ve sağlıklı bir uyarlama devresi geçirmektir.

İşin en garip tarafı da;

Değişmeyen tek gerçek; her şeyin mutlaka değişebileceğidir...

İnsan, bir ıstıraplar, tutkular, hırslar ve arzular yumağıdır. Eğer gücünüz yetiyorsa, onların **düşüncelerimize** egemen olmalarını önlemeye mutlaka çalışın!

Çünkü bunları becerebilecek olursanız, **düşüncenin** sessizliğine ve rahatlığına kavuşmuş olursunuz.

Bu da bir yerde «**Sonsuz Huzur**»un tanımını da oluşturur.

Her şeyin, oldukları gibiliğini kabullenme alışkanlığına girin. Yoksa, hep düşündüğünüz gibi olmalarına değil.

İkisi arasındaki farkı, düşüncelerinizde dürüst ve samimi bir şekilde ayırt etme üstünlüğüne erin.

Bu ayırt edebilme gücünüzü bir yerde bir yetenek halinde geliştirin! Bu, bireyi hem özgür, hem de tutkusuz hale getirir. Bundan sonra yapacağınız eylemlerde doğruluk ve olurluluk payları tartışmasız hale gelecek, içtenliğinizi kanıtlayacaktır.

Ama aslında;

İnsan yaşamında bir şeyin doğruluğunu kanıtlanmadıkça, hiçbir şey yanlış değildir...

İşte bu noktadan sonra mutluluk bir hak olabilir. Ancak, ne bahasına olursa olsun, mutluluk aramak yalnızca ıstırap verir.

Aksi, mutluluğun ıstırapın kaynağı olabileceği gibi, ıstırapların da, tüm denetim altına alınamayan bunun gibi ısrarlı arzulardan doğduğu gerçeğini ortaya çıkarır.

İnsan **düşüncesi** hayatı olduğu gibi kabul etmek kolaylığı ve doğallığı varken, ısrarla ona yeni yeni şekillendirmeler ya-kıştıрмаğa, kimi zaman pembe, çoğu zaman da **“Gri/Kara”** hayallerle özdeşleştirmeye başlar.

Düşüncelerin bu açmazlarını peşinen kabullenmek, onların doğruluğundan şüphe etmeksizin yaşama geçirmeğe kalkmak bir ömür boyu ıstırap üretmelerine çanak tutmaktır.

Gerçek insan, **düşüncesinin** olur olmaz saplantılarla sürüklediği yoldan değil, mantığının önüne açtığı ışıklı yoldan yürümeyi tercih eder. Her şeyin, aslında olması gereken ve kaçınılmaz olduğu inancını taşır.

Bu sebeptendir ki ıstıraptan uzak bir hayat sürdürür.

Unutmayalım ki;

Mantık kaderi değil, yaşantıyı çizer...

Böyle ayrıcalıklı insanlar, gerçek acıyı da, ıstırapı da iyi bilir, ancak onların kendisini etkilemesine, yaşamına yön vermesine izin vermez.

Bunların hiçbirisi onun yaşam dengesini bozmaz, yıkıma uğratmaz, hayal kırıkları yaşatmaz.

İnsanın duyduğu hazdan sonra, adeta gelmek durumunda kalan acı ve ıstırap ya fiziksel yapımızın, ya da **düşüncemizin** hep olumsuzluklar üretmesinden kaynaklanır.

Her ne kadar fiziksel yapımız, yani bedenimiz kendi ölçütleri ve kapasitesi oranında gerektiği tavrı takınma durumunda kalsa de, **düşüncemiz**, **düşünce** tarzımız böyle bir değerlendirme içine girmeyi reddeder.

Çünkü **düşüncenin** istekleri, beklentileri, yorumları ve değerlendirmeleri hem sayısız derecede çok, hem de sınırsızdır.

O halde insanın öncelikli hedefi devamlı ıstırap üretme durumunda bulunan **düşüncesini** büyük bir dikkatle, sabırla, sebatla gözlemlemek, üzerinde bilinçli ve olumlu baskılar oluşturmaktır.

Yok eğer **düşüncenin** tüm yönetiminizi el geçirmesine izin verecek olursanız, geçmişin özellikle bulanıklıklar yansıtan anılarını, geleceğin beklenti ve hayallerini çarptırır, görmezlikten gelir ve özellikle abartırsınız.

Bu suretle devamlı bir ıstırap üreticisi haline gelirsiniz.

Geleceğe yansıtılmaya çalışılan geçmiş, geleceğin tüm beklentilerinin ve hayallerinin hem yok edicisi, hem de katilidir. Bu noktadan sonra, bir takım hazlar beklentisi içinde olan insan, bu hazlardan olan beklentilerini alamaz hale gelir.

Böylece, tüm hazlar böyle bir kötü kullanım karşısında yıpranır, tahrip olur ve sonunda kendini yok eder. Sonucunda beklenen hazlar, aşırı acılara, ıstıraplara dönüşür ve insanın hayatını karartır.

Burada ana faktör **düşünceyi** kendi istekleri paralelinde kullanma gücünü elinde tutan egomuzdur.

Doğaldır ki tüm egosal davranışlar her zaman hem kendimiz için, hem de karşıımızdaki için yıkıcı sonuçlar üretirler.

Zaten tüm arzular ve tüm korkular egosal tortulardır.

Kontrol altına alınmadıkları takdirde bu arzu ve korkular büyük öfkelerin hayatımıza hakim olmasına sebep olurlar.

Unutmayalım ki;

Ne kadar alçakgönüllü olursak olalım, takdir ve iltifat edilmek, fırsatları kendi çıkarımız için kullanmak egomuzun bir türlü vazgeçemediğimiz tutkusudur...

Öfkeler nefretleri, nefretler yok etme ve yıkma hırslarını körükler. Savaş bile bütün öldürücülüğü ile donanmış ve organize olmuş eylem halindeki nefretten kaynaklanır.

Böyle bir açmaz ve çıkmaz içinde kalan insanoğlu, ne yazık ki bir başkasına yakınlaşmak, yarasına merhem olmak, merhamet göstermek gibi bir insancıl yaklaşım göstermek durumundan dahi mahrum kalır.

Çünkü böyle açmazlar içindeki insanın, bir başkasına sunabileceği tek şey onun dertlerine, acılarına, ıstıraplarına kendininkilerini katmaktan ibaret olacaktır.

Bu sebepledir ki, gerçek bir insan olarak yaşamda rol almak istiyorsanız, öncelikle **düşüncenizin** ister kendi akışı içinde, ister egosal baskılarla ortaya çıkardığı ıstırapları yaşamınızın dışına taşıma çabası içine giriniz.

Bu tür bir girişimle kendi ıstırabınız çekmesini önleyecek olursanız, ondan sonra diğer insanlara yardım etmeyi, umut vermeyi başarabilirsiniz.

Bireyin mutluluğu bir yerde kendi farkındalığını kabul edip, onu yaşamına yansıtmada yatar. Bunun bilincine

vardığı anda da huzurunu ve hazzını hem tadımsar hem de doyumsar.

Bu bir yerde özellikle **düşüncenin** sürekli ürete geldiği ıstırapı kabullenmede, direnmemede ve dayanıklılıkta gerçek mutluluğa yansımaları da sağlar.

Kısacası, bir noktada ıstırap bile uyumlu ve olumlu bir **düşünce** tarzı ile yerini mutluluk ve hazzı bırakabilir hale gelir.

Ne var ki, bireyin «**Ben**»liği hep hazzı kabullenici, acı ve ıstırapı reddedicidir. Zaten, **düşünsel** olarak ıstırapın büyük bir hoşgörülükle kabulü bir yerde «**Ben**»liğimizi reddetmektedir.

O halde edebi mutluluğa giden yoldan “**Ben**” (Ego)»muza çekmekle, sonuca çok daha çabuk varırız. Böylece, egosuz bir dünya kurabilen bireyin cennetini oluşturması çok daha kolay olacaktır.

Ama ne yazık ki, **düşüncenin** sürekli bir ıstırap üreticisi halinde olduğunun benimsenmesi egomuzun direnişine ayrı bir haklılık kazandırır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki,

İnsan düşüncesi kendi cennetine de, cehennemine de; özgürlüğüne de ve tutsaklığına da açılan yegane kapısıdır...

“VARLIĞIN DA, YOKLUĞUN DA ÖTESİNDE GERÇEKLERİN SONSUZLUĞU YATAR...”

İnsan, bir taraftan sınır tanımaz haz ve arzuları, diğer taraftan da bir türlü denetim altına alamadığı ıstırapları ve açmazları ile kendine özel dünyasını yaratmak durumundadır.

Doğası gereği, hazlar, sınırlı ve geçicidir. İstıraplar da sürekli olarak yeni yeni arzuları doğurur.

Ardından da bu arzular, ıstıraplar içinde kendilerine doyumlar arama durumunda kalırlar.

Sonu da büyük bir düş kırıklığı olunca çaresizlik kol gezer.

Ama unutmayalım ki;

Acele kararlar, hayal kırıklıkları yaratır...

Tüm bu ıstıraplar diğer bir taraftan haz arayışları için ortam oluşturmaya da devam ederler. Elbette bu arayışlar ıstırap kaynaklı olduklarından, yine ıstırap içinde son bulurlar.

Biliyoruz ki;

Dünya arzuların ve korkuların barınağıdır. Orada rahatlığı ve huzuru bulmak adeta olanaksızdır. Arzuların ne pahasına olursa olsun doyumunun peşine düşersek, bedelini acı ve gözyaşı ile öderiz...

İnsanın, **düşüncesi** ile yaratmaya çalıştığı mutluluk, aslında bir çeşit huzur ve **“Dinginlik”**tir. Hazlar ve ıstıraplar ise, doğru ve olumlu eylemlerle, yanlış ve olumsuz eylemlerin sonuçlarıdır.

Ben diyorum ki;

Kayıtsız, koşulsuz mutluluğu aramaktan, haz peşinde koşmaktan, haz için yaşama koşullanmaktan vazgeçin!...

Tüm bunlardan vazgeçebileceğimiz an, göreceksiniz ki, ıstırap diye bir konu kalmayacaktır. Yalnız haz peşinde koşan, yaşamın tekdüze akışından çıkar ve adeta günaha davetiye çıkarır.

Günahın buruk meyvesi ıstırap ve hatta ölümdür.

Ama unutmayalım ki;

İnsanı cezalandıran, işlediği günahları değil, günah olgusunun bizzat kendisidir...

İnsanın duyuları ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, ıstırapların doğrudan doğruya nedeni olamazlar.

Ta ki **düşünce**, yalan yanlış fikirlerce ayartılmış, şaşırtılmış önyargılı bir **düşünce** tarzına bağımlı hale gelmiş bir şekilde korkuya kapılıp, kaybetme telaşına düşer ve ne pahasına olursa olsun elinden ne gelirse yapmaya başlarsa, sonucu itibarı ile içinde kendi çabamız olduğu cihetle daha katlanılır olur.

Elbette, zaman zaman sonucunda düş kırıklıkları ortaya çıkınca da ıstırap çekme başlar.

Oysa gerçekler karşısındaki zavallılığımızı ve güçsüzlüğümüzü bir kere anlama noktasına gelebilsek, tüm ıstırapların önünü alma şansımız artar.

Kendimizi, olduğumuz, bildiğimiz, sahiplendiğimiz, yaptığımız, duyumsadığımız her şeyin, beynimizde ürettiğimiz bir yığın yapay hayaller olduğunu sanarak aldattığımız sürece, sonucu hep ıstırap ve çöküntü olmaya devam edecektir.

Tüm bunlar, hep bilinç zayıflığından, beynimizin bir bütünlük içinde olmamasından kaynaklanmaktadır.

Eğer bilincimizi şöyle bir toparlayıp bir düzene sokacak olursak, tüm **düşüncelerimiz**, duygularımız, duyularımız, algılamalarımız ve hatta eylemlerimiz hep olumluluklar üretme noktasına gelecektir.

Buraya kadar birey, aslında **düşündüklerinin**, hissettiklerinin ve eylemlerinin farkındadır da, ne yazık ki, bunun dışında bir sürece kendini adeta kaptırmış gitmiştir.

İnsan neyi **düşünür**, neyi düşler, neyi duyumsarsa, oluşumunda da, tüm bunlar mutlaka yansıyacaktır. Ancak bu yansımada her şey beklediğimiz gibi olmayabilecektir.

Çünkü, bizler tüm bunların kaynağında tek başına var olmayız. Bunlara çevremizdeki diğer bireylerin **düşünceleri**, düşleri ve duyguları rahatlıkla yansıyacaktır.

Bilmek durumundayız ki;

Bu da bireyin neyi düşünüyorsa o olduğu tezini yıkar...

İnsanlar yaşamları boyunca kendilerini hep; arzu beklentisi ve ıstırap korkusu arasında gidip gelen bir tenis topu gibi görmektedir.

Arzular ne kadar çok haklı ve hatta insancıl; korkular da ne kadar abartısız olursa olsun, yine de haz ve ıstırapın iki kutbu arasında gidip gelecektir.

Unutmayalım ki;

Bir şeyin yasaklanması, ona olan arzuyu artırır...

Çözüm, **düşünce** yolu ile her türlü «**Haz**»ın, ıstırapın, arzusunun, korkunun, olumsuzluğun, çelişkinin üstüne üstüne giderek kaynağına inmek ve onlarla yüzleşmektir.

Onları çıplak gözle görmek, irdelemek, araştırmak, değerlendirmek ve gerçeğe dayalı bir karara varmak; emin olun ki; onlara olan bağımlılığımızı da kökünden söküp atacaktır.

Gerek arzular, gerekse korkular hem fiziksel, hem de **düşünsel** etkenlerden kaynaklanırlar.

Dolayısıyla onları tarafsız bir şekilde gözlemlemek, arzulara karşı tutkulu bir kararlılık, korkulara karşı reddedici tavırlar takınmak bir yerde **düşüncenin** zaferi olacaktır.

Ancak, unutmamak gerekir ki;

Hazlar ve ıstıraplar yalnız düşüncelerimizin ürettikleridir ve kendilerini yaşama vurdukları damga ile kanıtlarlar...

Arzular, korkular ve yanlış fikirler tarafından yaratılan tüm sorunlar, yalnız ve yalnız **düşünce** aşamasında çözümlenebilirler.

Kısacası, bizler kendi **düşüncelerimizin** fatihi olma durumundayız.

Acı bedeninin, ıstırap ise **düşüncenin** ilgi ve dikkat isteyen haykırıışlarıdır. Bunun için sağlıklı bir bedene, kusursuz ve olumlu çalışan bir **düşünce** düzenine sahip olmalıyız.

Bedensel ve **düşünsel** bir kargaşa içinde olmak, bireyi hep acı ve ıstırapların tutsağı kılar. Bunları aşmak için her dürtüyü, her sürüklenişi sorgulamamız, her duyduğumuz arzuyu haklı ve sonucunu mutlaka hak eden önyargısından sıyrılmanız gerektir.

Çok iyi bilmek durumundayız ki;

Arzu, maddeye değer veren, ruhun ona duyduğu bağımlılıktır...

Şunu asla unutmamamız gerekir ki, birey her zaman doğru, ya da yanlış bedensel ve **düşünsel** bağımlılıklardan, alışkanlıklardan, endişelerden, tutkularından kurtulmalı ki; asıl ve gerçek kendini arama, bulma ve keşfetme üstünlüğüne erebilsin.

Emin olun, korkularımızı oluşturan, kendi hakkımızdaki bilgisizliğimiz ve önyargılarımızdır. O kadar ki, zaman gelir o korkular içinde, korktuğumuzun farkında bile olamayız.

Çünkü bir noktadan sonra, bu tip yaşam, bir hayat felsefesi olarak bize yansıyor olmaktadır.

Zaten;

Korkunun yeşerdiği ortamda, birey kendine yabancılaşır...

Aslında, cehalet duvarını yıkar, peşin koşullanmalardan kendimizi sıyıırırsak, belki yine korkarız; ama bu korku aşılabılır ve sevimli hale gelebilen bir şekil alır.

Aynı şekilde;

Şiddetli arzular da bir bağımlılık, bir tutsaklık, bir köleliktir...

Bu olur olmaz arzular bireye hata işletip ıstırap üretirler. Doğaldır ki, bunlar öyle basit savaşimler değillerdir. Bunlar, ne ilk, ne de son olmayacaklardır. Çünkü doğası gereği **düşüncenin** ürettikleri; ister içsel, ister dışsal tepkiler ile olsun, hep ıstırap olacaktır.

Zaten **“Düşüncenin Huzuru”** diye bir kavram da yoktur. **Düşünce**, daha çok kargaşaya, tedirginliğe ve ıstıraba güdümlenmiştir.

İnsanın kafası, istese de istemese de hep olur olmaz **düşüncelerle** adeta bir kazan gibi kaynamaktadır.

Arada bir boşluk, bir pembe görüntü oluşsa da, kısa bir süre sonra yine de her zamanki tedirginliğine ve ıstırap ve olumsuzluk üreticiliğine döner.

Bunu aşmak, bir yaşam boyu sürebilen ve belki de sonucu alınamayan bir uğraş olmaktan da ileri gitmez.

İnsanın bilgi sahibi olması; bir **düşünce** kalıbı oluşturmaları ve **düşünce** akışı alışkanlığı elde etmesi demektir. Genelde, bir noktada oluşan hazlar ve ıstıraplar tarafından da iyice ele-nirler.

Bir insanın gerçek varoluşunu kabullenmesini engelleyen şeyler, hep haz arzuları ve ıstırap korkularıdır. Kısmen de olsa, yaşamı zehir eden hep bu **“Haz/Acı”** arasındaki delicesine oluşan akıştır.

Hepimiz kabul ederiz ki;

Yaşamda hiçbir şey önündeki engelleri yıkmadan elde edilemez

Oysa arzuları da, korkuları da kendi hallerine bırakmak; geldikleri gibi gidebileceklerini bilmek, bireyin dikkatini kendi varoluşunun nedenine odaklamak, olumsuzlukları, ıstırapları ve arzuları aşmada en büyük ve etkili tavidır.

Aslında gerek hazlar, gerekse ıstıraplar **düşüncede** kabulenebilirliklerini sağladığımızda, ayrıcalıklarını yitirirler.

Bu durumda acı ve ıstırap verici herhangi bir oluşum bireye haz verici bir durumdan fazla farklı bir etken göstermez.

Bilmek durumundayız ki;

Hep aynı şeyi düşünürseniz, kısa zamanda o şeyin tutsağı olursunuz...

İnsanın **düşüncesi** yolu ürettiği tüm ıstırapları, açmazları ve olmazları aşma gücü yalnız kendisine verilmiştir. Bunları aşmak yalnız sizin elinizde, tavrınızda ve kararlılığınızdadır.

Çünkü onun kökeninde yalnız sizin kendi katı **düşünsel** ve egosal tavrınız yatmaktadır.

Bu sebeptendir ki, onunla yüzleşmek, ona baskı kurmak, onu hizaya getirmek ancak sizin kesin bir tavır sergilemenizle mümkün olacaktır. Bu noktada hiçbir dışsal yönlendirme, ya da etkileme bahis konusu olamaz.

Tüm bunlar insanın olur olmaz beklentilerinden, arzularından kaçması gerektiği ve böylece üretebileceği korkularından, ıstıraplarından kurtulacağı, ya da en azından onlardan arınacağı manasına gelmez.

Evet, arzularınızdan asla kaçınmayın. Bunlar insan olmanın bir gereğidir. Ancak bu arzularınız doğru yollarında ve kanallarında kendilerine yer bulmalarını sağlamanız kaydı ile...

Çünkü arzular olmazsa insan insanlıktan çıkar, tıpkı bir ölüye dönüşür. Bu büyük bir gerçektir.

İnsanoğlunun gelişmesi, olgunlaşması için ıstırap çekmek gerektiği savı doğru değildir. İnsanın böyle bir yorumlama içinde ıstırap arar hale gelmesi, o bireyin açmazıdır.

Burada önemli olan dünya üzerinde ve hatta evrende bir ıstırap olgusunun var olduğunu bilmektir. Yoksa düşüncenin kendi egosal tutkuları ile devamlı olarak ıstırap üretmesine izin vermek demek değildir.

Unutmamak gerekir ki;

Varlığın da, yokluğun da ötesinde, gerçeklerin sonsuzluğu yatar...

Şunu bilmek durumundayız ki, **düşüncelerimiz**; bütün sonu gelmez tartışmaları, olumsuzlukları yaratan ve sonunda bizlere bol bol ıstırap çektirendir.

Böyle bir uygulama içinde olan **düşünce**, bir yerde bir içsel güdü ile kendi varlığını kanıtlama ve gelişmesinin ana faktörü halindedir de...

Ancak, perde arkasında ana etkenin her türlü hırsın, hincin ve çıkarıcılığın yattığı egomuz olduğunu unutmamamız kaydı ile...

Gerçek şudur ki;

Her türlü egosal baskılardan uzak kalan bir düşünce tarzı, insanın gönlünü arındırır...

İnsan **düşüncesi** arzuların, korkuların ve egonun egemenliği altında kaldığı sürece, gerçek **“Kim”**liğimize doğru yönelmenin pek imkanı yoktur.

İnsanın içinde adeta sıkışıp kaldığı bu konumu aşmak öncelikle sanki birer gereksinimmiş gibi değerlendirmeye aldığımız arzuların ve korkuların yaşam davranışlarımıza olan etkilerini, yine **düşüncemiz** yolu ile ısrarlı bir kontrol altına almakla mümkün olacaktır.

Burada önemli olan bireyin göstereceği arzu, içtenlik, ciddiyet, sabır, sadakat ve hatta dürtüdür.

Egonun baskısı altında bulunan ve adeta tutsaklığını gönüllüce kabullenen **düşüncenin** kusurlu ve düzensiz çalışması nedeniyle, tüm üretilen **düşünce** kırıntıları, algılamalarımız, duyumsamalarımız hep bir sempati, ya da antipati şeklinde görüntü sergiler.

İster sempati görüntüsü sunsun, ister antipati, her iki durumda da görsel bir sunum içinde tutsaklıklar sergilediklerinden her iki sonuçta üretecekleri bireysel ıstıraplar olacaktır.

Kendinizi bu egosal baskıların hapishanesinden azat edin. Edin ki, bu acımazlıklar dünyası, güzellikler, sevgiler, hoşgörüler olumlulukların dünyasına dönüşsün.

Böylece, akıl **düşünceyi** kontrol altına alsın, **düşünce** peşin hükümlü ıstırap üretimlerinden uzak kalsın.

İnsanın devamlı bir ıstırap ortamı içinde olması kişiliğini donuklaştırır. Etrafında oluşan kötülükleri, olumsuzlukları algılayamaz hale getirir.

Bunun için insanın öncelikle yapması gereken şey önce kendisini, ardından da etrafını ciddi ve tarafsız bir gözlemeye tabi tutmak ve kendisini bir özgürleştirme özlemine bağlamaktır.

Böyle güçlü bir özleme sahip olmak, ıstıraplar dünyasından kendinizi azat etmek için gerekli rehberliği yapma gücünde olacaktır. Bunun için bir dışsal yönlendirmeye, bir dışsal rehberliğe de gerek yoktur.

İlk adımı atmak için varoluşumuzda bulunan enerji, ondan sonra gereken enerjilerin kaynağını da oluşturacaktır.

Zaten insanın kendine duyduğu güven en büyük enerji kaynağıdır.

Unutmamak gerekir ki;

Güven deneyimler sonucu oluşur...

İstırap, hep hazzı hedefler ve hep acı ile son bulur. Üstelik hem de büyük bir acımasızlık içinde...

Tüm bunlarda belki de, bu dünyaya gelişimizden önce genlerimize aktarılan ve «***Bu dünyaya ıstırap çekmeye ve böylece gelişmeye***» geldiğimizin kararlılığı mı yatmaktadır. Bilinmez.

Zaten doğum ile ölüm arası dediğimiz yaşam, bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde bir yığın olayların ve eylemlerin akışı içinde başlayan ve biten bir akış süreci değil midir?

İnsan **düşüncesinden** kaynaklanan her arzu geçmişin anılarına ve hayallere, her korku ise, geçmişin yarınlara yansımalarına yöneliktir.

Geçmişteki ıstırapların anıları ve ardından gelen onun tekrarlanması, yinelenmesi ürküntülüğü insanın hem o anı, hem de geleceği hakkında endişelere sevk eder.

Düşüncenin zorlamaları ve yönlendirmeleri ile kurmuş olduğumuz yapıyı yıkıp, dağıtmak, yok etmek için büyük bir

gayret içine girmek gerekir. Ancak şu gerçekten hareket etmek kaydı ile.

Peşinen kabul etmek gerekir ki;

Düşüncenin kurduğunu, yine düşünce yıkmalıdır...

Aslında tüm arzular ve korkular hep mutluluk özleminden ve arayışından kaynaklanır. Hazlar tatlarını, korkular ve ıstıraplar ağırlıklarını her zaman hissettirmek isterler.

Fakat;

Hazı önemsemeyen bireyler ıstıraptan da korkmaz....

Hazlar, korkular, ıstıraplar hep anılarımızda yatan ve oradan her fırsatta yenilenen kaynaklanma fırsatı arayan beklentilerdir.

Birey sürekli olarak bir evrensel haz peşinde ve arayışında oldukça varoluşu başlı başına bir ıstırap kaynağı olacaktır.

Şunu bilmekte yarar vardır ki;

Endişeler, çoğu zaman felaketlerin kendisinden daha fazla ıstırap çektirir...

Düşüncesinde mutluluğunu filizlendiremeyen insan hep tedirgin, hep korku, hep kuşku ve ıstırap doludur. Bunlardan kurtuluşu da, kendisini hazza koşullandırmakta bulmaktadır.

Yani, insan, bu noktadan sonra ıstıraptan kurtuluş koşulu olarak hep kendini hazza güdümlene ısrarına bağışlanmaktadır.

Çekilen acıların ve ıstırapların, bireyin **düşüncesinde** bıraktığı ve onun beklentisinin yarattığı korku; insanın ister fiziksel, ister **düşünsel** yolla olsun bir çeşit korunma direnişidir.

Ulaşılamayan ya da ulaşılmakta zorlanılan arzular hep acı ve ıstırap verici olurlar. Doğaldır ki, beklentileri de korku doludur. Bu madde dünyasında da, mana dünyasında da hep böyledir.

Gereksinimler karşılandığında bir rahatlık doğar, ta ki yeni bir gereksinim gündeme gelinceye kadar.

Elbette, bu gereksinimler ve arzular bir «*İhtiras*»a dönüş-medikçe.

Normalde acı ve ıstırapın sona ermesi, korku ve endişelerin dinmesi ile sonuçlanır. Ancak, ihtirasa dönüşen arzular, tedirginliğin ve ıstırapların kaynağı olmaya devam ederler.

Aslında haz duyma, bir yerde acı ve ıstıraptan o an için kurtulmuş olmayı isteme duygusudur.

Unutmayalım ki;

İhtirasına kendini kaptırmış bir insanın ilk işi, hemen dünyayı yönetme iddiasına girmesidir. Sanki kendini doğru dürüst yönetebilmiş gibi...

Ama, ne yazıktır ki, toplumu bir araya kenetleyen, ortak hazzardan çok, beraberce çekilen ve duyulan acılar, ıstıraplar, olumsuzluklar, huzursuzluklar ve korkulardır.

Herkes mutlu olmak ve ardından bu mutluluğun getirdiği hazları doyasıya duyumsamak ister. Ancak edinilen her haz, doğası gereği, doyum noktasında yerini, ıstırap ve kedere terk eder.

Bu da, bireyi şöyle bir sonuca götürmektedir:

Mutluluk, bir yerde ıstırapı dışlayamaz. Aslında bireye haz, ya da ıstırap veren; bir şeyin kendisi olmaktan çok dü-

şünce oluşumları ve o oluşumların eyleme dönüşüm koşullarıdır...

Hazzın özü, haz duyan ile duyulan arasındaki **düşünce** birliğinde yatar. Burada asıl olan, ortak bir karara varış ve kabul ediş olayıdır. Durum ne olursa olsun, ister **düşünce**, ister eylem aşamasında, gönüllüce kabul edilebilen her şey haz dolu ve haz vericidir.

Tersi ıstırapın kaynağını oluşturur. Kabulün ya da reddin **düşünsel**, eylemsel ve hatta psikolojik aşamada olması bu sonucu değiştirmez.

Zaten ıstırap etkeni, çoğunlukla kabul edilemezlerde ve başkaldırılarda yatar. İnsanın «**Ego**»su doğası gereği hep acı ve ıstıraptan kaçarak mutluluğu ve hazzı kovalama durumundadır.

Sürekli haz arayışı ve tutkusu aslında acı ve ıstırapın kaderimize vurduğu damgayı görebilmemizden öteye gidemez. Arzu ve korku sürekli çatışma halindedir ve sonuç olarak bireyde öfkeyi oluşturur.

Aslında;

Hazlar bir bağımlılık halidir. Halbuki mutluluk, bir akış, bir devamlılık özlemidir...

“ALİŞKANLIKLAR, YAŞAMIN ZİNCİRLENMESİDİR...”

Düşüncenin istekleri sayısız, ürettikleri sınırsızdır.

Onu sürekli denetim altında tutmak, araştırmak, gözlemlemek, onu özgürlüğüne giden yolda kalıcı kılar. **Düşünce**, bireyi tam tutsak ettiği hallerde, geçmişin izleri ile beklentilerinin abartıları içinde sağa sola meyleder durur.

Geçmişin oluşturduğu korkular, geleceğe karşı olan mutsuzluğu körükler. Bir taraftan duyulara, diğer taraftan fiziksel yapıya öyle bir yüklenir ki, sonucu psikolojik ya da bedensel eksiklikler olarak görüntü vermeye başlar. Ardında da kalıcı yıpranmalar ve yıkımlar da gelir.

Unutmayalım ki;

İstirapları yaşamaya başlamadan önce biz vardık. İstiraplar geçtikten sonra da biz yine olacağız...

O halde, gelip geçici olan bizler değil, o anı her nerede ise bize her gün karartan **düşüncenin** ürettiği ıstıraplardan başka bir şey değildir.

İyisi mi, siz yine de çektiğimiz ıstırapların tutsaklığına değil, sonuçta kalacak olan temel özgürlüğünüze sarılın.

Yoksa ıstırapların bıraktığı alışkanlığa ve tutkusuna güdümlenir kalırsınız.

Onun için, bu bağımlılığa kapılmadan, onların yanlışlığını, yapaylığını, sahteliğini, geçiciliğini görmeye çalışıp o tutkudan özgürlüğe geçişi kolaylaştıralım.

Alışkanlıkları sorgulayıp karara bağlamak **düşüncenin** görevidir. **Düşünce** ıstırabını, ya da huzurunu yaratabildiği gibi, aynı zamanda en iyi yok edicidir de. Ancak, her zaman çok iyi bir özlem duyusu ve dürtüsü ile hareket etmek şartı ile.

Aslında;

Alışkanlıklar, yaşamın zincirlenmesidir...

İstıraplar ve hazlar bir yığın yanlış bilgi ve duyguların ortaya çıkardığı sonuçlardır. Oysa, sonuçlar her zaman kendilerine ait maksatları kapsayamayabilirler.

İnsan yaşamı boyunca bir yığın olumlu olumsuz duygular yaşar. Ağlar, güler, arzular, korkar, sever, nefret eder, sevinç duyar ve ıstırap çeker.

Bunların hepsi ya doğrudan doğruya **düşüncenin** sonuçlarıdır, ya da bu **düşüncelerin** oluşturduğu eylemlerden kaynaklanırlar.

Ancak kesin olan bir şey varsa, tüm bunlar, tıpkı kaynağındaki **düşünce** kadar tümüyle bize aittir.

Dolayısıyla **“Bizimliliğine”** ereceğimiz bu ve buna benzer tüm duygular ister olumlu, ister olumsuz olsun; bireydeki yansıması daha hoşgörülü olur.

Böyle bir anlayış içinde birey, kaynağı kendi sorumluluğu ve kararlığında yansıyan bu duygularda daha sevecen ve anlayışlı olur.

Doğaldır ki, tüm bunların olduğubiliğini kabul etmek de, insan **düşüncesinin** ayrı bir ıstırap içindeki yansıyış şeklidir. Ancak, «**Düşüncenin İstırapı ve Olumsuzluğu**» bireyin bir yerde kendisini sorgulama çağrısı ve dürtüsüdür.

Çevrenin ve o günün koşullarının etkisi ya da baskısı altında yapılanlar, aslında bize yansıyıışları yönüyle pek önemli değildir. Çünkü tümünden maddeye dayalı, mekanik ve etkilere verilen tepkilerden oluşurlar.

İnsanın kendini tarafsız bir gözle gözlemlemesi, bütün bunların baskısından kurtarması için yeterlidir.

Her ne kadar zaman zaman bize ait bir **düşünce** ürünü olmayan bu olaylar bireyin yapısına etki etse de, yine pek fazla bir önem taşımazlar.

Bireyin özünden, **düşüncesinden** hareketle oluşanlar, “**Bizimliliği**” oranında kişiliklerimizin oluşlarına bile damgalarını basıp geçerler.

Önemli olan, tüm olumsuz **düşünce**, duygu ve eylemlerden bu felsefe altında uzak kalmayı becerebilmektir.

Kendinize cephe alarak, kendinizi yargılayarak **düşüncelerinizle** ve onların yarattığı ama huzur, ama ıstıraplarınızla savaşmayın. Bunlara karşı yumuşak, sevecen ve anlayışlı olun.

Gelişlerinden, **düşüncelerinize** yansıyıışlarından tedirgin olmayın ki, onları üreten siz, aynı zamanda geldikleri gibi gelişlerine de iyi bir rehber olabilesiniz.

Düşüncelerinize ve onların hep ürete geldiklerine gelip geçme özgürlüğünü mutlaka tanıyın.

O zaman esaretinizi değil, özgürlüğünüzü daha fazla tadımsarsınız.

Gelişlerinde, ya da eyleme dönüşmelerinde ister iyi, ister kötü görüntü versinler, üstüne düşmeden, bir bağımsızlığa sapmadan, bırakın geldikleri gibi yine bize sormadan geçip gitsinler!

Çünkü, doğal olanı, **düşüncenin** kendi mecrasında hep akıp geçeceğidir. Bedenin dürtüleri, **düşüncenin** ise ıstırapları, olumsuzlukları ve zaman zaman oluşan hazları vardır.

Düşünce hep bilgi ve olaylarla ilgilenir devamlı üretim safhasındadır. Bu size rağmen, bize rağmen hep böyledir. Ayrımları da, tedirginlikleri de, zıtlıkları da üreten hep **düşüncedir**.

Bireyi güvensiz, tedirgin, umutsuz ve mutsuz kılan da yine **düşüncedir**. Beklentiler güvensizliği getirir, **düşünceyi** olumsuz kullanmak ise, ıstırapları yaratır.

Zaten;

Düşünce eyleme dönüşemiyorsa, hayal olmaktan ileri gitmez...

Düşünce bir süreklilik ve bir akış olayıdır. Hep öğretildiği ve alıştırıldığı mecrasında akmaya meraklıdır.

Çok büyük olaylar, çok büyük dürtüler ve çok büyük eylemler gündeme gelmedikçe, ne yatağından taşar, ne de deltalar oluşturur.

Bu alışılmışlık hali, onun normal halidir diye hep öyle olmasında ısrarlı olacak da değiliz.

Çünkü, bizim normal dediğimiz, hiçbir zaman acı ve ıstırapın yolu değildir. Ancak, yanlış alışkanlıklar, yaşam tarzı haline gelmiş ıstıraplar şeklinde görüntü verir.

İşin tuhafı;

En çok da, alışkanlıklarımızın yokluğuna üzülürüz...

Zaten doğası gereği **düşünce** hep tedirginlik üretmeye yatkındır. **Düşünceyi** huzursuz eden ıstıraplar ve olumsuzluklar üretmesine sebep olan hep dizgin tutmayan, kural tanımayan arzu ve korkulardır.

Düşüncelerinizle savaşmayın, onları yavaş yavaş ve bilinçli yorumlarla uyumlu yolda yönlendirmeye çalışın.

Zorlama **“Düşüncenin İstirabını ve Olumsuzluğunu”** artıracak gibi, katılıkların, tutkuların, bağınazlıkların hatta saplantıların nedeni olacaklardır.

Bırakın, tatlı yorumlarımız içinde akıp geçsinler. Yerlerine yenileri mutlaka gelecek ve daha olumluları da mecralarında akmaya başlayacaktır.

Düşüncelerimizi reddederek değil, **“Benimliliği”**ni duyumsayarak, olumlu yönde gelişmelerini sağlamaya çalışmalıyız. Zaten **düşünce**, insan yaşamının durmaksızın akışa geçmiş durumdaki en büyük özelliğidir.

Biliyoruz ki;

Arzular genelde geçmişe özlemde yatar, korkular ise geçmişin bizde bıraktığı olumsuz izler sebebiyle hep geleceğe dönüktür...

Bizler, ancak içimize dönüp **düşüncelerimizle** ilgilendiğimiz zaman onların varlığından haberdar oluruz.

Çoğu zaman **düşündüğümüzün** farkında bile olmayız. Oysa, **düşünce** farkında olalım, ya da olmayalım hep vardır ve durmaksızın sürekli bir akış içindedir.

İlgilenip onu zorlamamız, bize onun üretkenliğini değil, farkındalığını ortaya koyar. O andaki akışındaki oluşan bir fikre takılmamız da, ardından ürettiği ıstırapı yolu ile bizi tut-saklığına sürükler.

Aslında, doğa kendi başına ne haz, ne acı ve ne de ıstırap vericidir. Haz olsun, acı ve ıstırap olsun; hep **düşüncelerimiz** ürünüdür. Haz ve ıstırap birçok duyunun çalkantısı sonucunda oluşan tortusudur.

Biliyoruz ki;

Hırslarımız ıstırapları, kanaatkarlık hazlarımızı geliştireceklerdir.

Zaten dikkat edecek olursanız, görürsünüz ki;

Zamanında doğaya, doğanın güzelliklerine aşk şarkıları söyleyen insanoğlu, o sözüm ona üstünlüğünü belgeleyen düşüncesi ile, başta bir türlü toz konduramadığı doğanın zorbalığına soyunan bir zavallıyı yarattı.”

Doğa, tümüyle bir uyumluluklar düzenidir. Bunun tek ayırıcısı, gerek kendisi ile, gerekse çevresi ile sürekli çatışma halinde olan insanoğludur.

Biliyoruz ki;

Dünya üzerinde, düşüncesinin yarattığı ıstıraplarla, devamlı ve özellikle olumsuz tavırları, sergilediği eylemleri ile kendi yaşamını dayanılmaz ve katlanılmaz kılan tek yaratık herhalde biz insanlarızdır...

Etrafımıza şöyle bir göz atalım: Doğa; tüm görkemi ile her an yeniden doğuyor.

Çiçekler açıyor, kuşlar cıvıltıları ile daldan dala sekip şakıyor, kelebekler çiçekten çiçeğe, böcekler daldan yaprağa bir uyum ve barışıklık içinde varoluşun senfonisi söylüyor.

Sanki bu bütünsel uyuma isyan eden tek bizmişiz gibi, yalnız bizim **düşüncelerimiz** devamlı olumsuzluklar ve karşıtlıklarla dolu korkuları yaşıyor.

Arzu ve ıstırap üretip, bir bedel ödeme veya tahsil etme peşinde olmaktansa, arzuların ve ıstırapların bize gelişlerini beklemek ve ondan sonra onlarla ilgilenip **düşüncede** yönlendirmek, kaynağının dışsallığı yönüyle daha etkili sonuçlar alınabilir.

Unutmayalım ki;

***Dertlerin yaratıcısı, bir türlü tatmin edilemeyen arzular-
dır. Bireye en çok ıstırap veren de, bir yığın yapay arzu, kor-
ku ve ilişkilerdir...***

Sizler, eğer bunların sahte olanlarını eler, gerçek olanlarını bulursanız, tüm ıstırapların sona erdiğini görürsünüz.

Çünkü;

Sahelikler korkuları, gerçekler ise, huzuru sağlar...

Hep belirttiğim gibi, acı fiziksel, ıstırap ise **düşünseldir**.

Acılar bireyin bedeninin tehlikede olduğunu, bakım ve ilgi gerektirdiğini gösteren uyarılardır.

Istırap ise, **düşüncelerimizde** oluşan birikimlerin anı ve alışkanlık dediğimiz bir takım saplantıların bir aşınma ya da kayıp tehdidi altında olduğunun uyarısıdır.

Belki de, bedeninin yaşamda kalması, sağlıklı bir ömür sürmesi acı dediğimiz ikazlara gereksinimi kaçınılmaz kılar.

Ama, hiçbir şey bizi mutlaka acı ve ıstırap çekme koşuluna endeksleyemez. Çünkü acı ve ıstırap tümüyle bağımlılığa direnme olayıdır.

Aslında iyice **düşünecek** olursak, hiçbir fikir özbeöz bize ait değildir. Çoğunlukla ya dışsal kökenlidir, ya da zaman içinde yaşadıklarımızın bizde bıraktığı izlerdir.

Ancak saf **düşünce** yoluyla arayıp, araştırıp yanlışlığın kökenine inmek bireyi bu tutsaklığından kurtarır.

Geçmişimizde iz bırakan olay ve eylemlerin anısı ve onların tekrar başımıza gelebileceği korkusu, yaşamında yüzü yarımına dönük olan insanı hep endişelendirmiştir.

Yarınlar bilinmeyendir, bilinmeyenler ise hep korku kaynağıdır.

Ancak, bir gerçek de vardır ki, acı ve ıstırap çekmeyen insanın korkmak için bir nedeni de yoktur.

Unutmayalım ki;

Korku ile başlayan eylemler, ardından paniklemeleri de beraber getirir...

Korku geçmişi bakımından, bireyin varoluşunun nedeni olduğu sürece, insan hep endişelenmeye devam edecektir.

“**Dün**”ünün anı prangalarından kurtulan, “**Yarın**”ın hayale dayalı varsayımından sıyrılan, buram buram «**Bu An**»da varolan tek gerçek «**Bugün**»ü ve «**Bu An**»ı tüm olduğugibi-liği ile yaşamaktır.

İşte o zaman, ne bir korku ve ne de bir ürküntü kalacaktır. Artık ne arzular hazları, ne de korkuların endişeye dönüşmesi mümkün olmaz.

Doğaldır ki, arzuların da, hazzın da, korkunun da, endişenin de kalmadığı yerde ebedi mutluluk görüntü verecektir.

Çünkü hazlar, hep ıstırapların içinde adeta paketlenmişlerdir. Eğer olumlu **düşünce** sahibi ve duyarlı bireyler olursak ıstırap çekme nedenlerimiz de ortadan kalkar.

İstıraplar, hep hazların sonuçları ve dikkatsizliklerin de cezalarıdır. Akıllıca ve sevecenlikle yapacağımız her eylem bunları önlemede tek yoldur.

Sabır ve direnç ile ıstırap çekmeye katlanmak apayrı şeylerdir. Onlar anlamlı ve hatta yararlı olabilirler.

Ama, şunu da unutmamak gerekir ki;

Istırap insanın kendine layık gördüğü işkencedir...

İnsanın **düşüncesi** dışarıdan sunulan hiçbir yöntem, ya da ısmarlama reçetelerle yönlendirilemez.

Düşüncenin üretimi fikirler, anlayışlar, olumsuzluklar ve hatta ıstıraplar bir dışa güdümlülükle alışkanlıklara çevrilemez.

Düşüncenin **“Bizimliliği”**nde heyecana kapılmadan, duygusallığa sapmadan duru bir algılama yatar.

Bu nedenledir ki, **düşünceler «Nasıl»**dan değil, kendi üretimi **«Neden»**lerden şekil ve yön alırlar.

Her birey doğası gereği **düşüncesinde** çoğunlukla geçmiş zamanı yaşar. İnsan yaşamını sanki bir zorunluluk varmışçasına, hep geçmişinde sürdürme çabası ile adeta sürüklenip gider.

Yoksa yaşamak dediğimiz olay, insanın geçmişinin o karmaşık belleği midir..?

Bu geçmiş, **düşünce** gücümüzde öyle bir ağırlık koymuştur ki, neredeyse «**Bugün**»ü, «**Şimdi**»yi değiştirmekte adeta görev almış bir durumda.

Hatta gelecek olgusu ve korkusu, «**Bugün**»ü değiştirme iddiasındaki geçmişin adeta bir sonucu olmaya gönüllü aday.

O halde neden hepimiz, **düşüncemizin** bu tutsaklık bedeli olarak, yaşantımızın her anında geçmişimizi ve onu **düşünmemizin** sonuçlarını yaşamak durumunda kalmakta ısrarlıyız.

Düşüncelerimiz, duygularımız ve hatta eylemlerimiz hep geçmişimizin gölgesinde hüküm sürüyorlar.

Yaşamamızı “**Dün**”lerin bıraktığı izlerin dışına taşımak istiyorsak, **düşüncelerimizi** geçmişe bağımlılık gösteren hapishanelerin duvarlarını yıkmak, «**Bugün**»ü, «**Bu An**»ı tüm görkemi ile görmek, benimsemek ve böyle bir **düşünce** tarzını kendimize hareket noktası yapmak üstünlüğüne ermek durumundayız.

Düşünce şeklimiz hep, her ne kadar «**Bugün**»den, geleceğe doğru işleyen görüntüsü altında da olsa, hep «**Geçmiş**» ve onun bellekteki izleri olarak yaşamımıza aka geçecektir.

Eğer böyle bir değişme ve değiştirme sürecini başlatamazsak, «**Bugün**»ü tüm özgürlüğü ile yaşamak, sanırım, asla mümkün olamayacaktır.

Bir insan geçmişinin ya da diğer bir deyim ile olmuş olanın «**Bugün**» tarafından değişikliğe uğratılmış bir devamıdır.

Oysa bu oluşumlarda, geçmiş belki bir nedendir.

Halbuki «**Bugün**» ya da «**Şimdi**» başlı başına bir sonuçtur. Bir yerde de, **düşünce** sonucu oluşan «**Bugün**», yarının da nedeni olur çıkar.

İşte bu akış, **düşünce** işlevinin de bir başka anlamıdır.

O halde birey **düşünüyorsa**, hep anılarını, geçmişini yaşıyor demektir. Oysa insan kendini hep değişiklikleri, yenilikleri ve yorumlarını yaşayan bir varlık olarak görüp durur.

Aslında insan, yaşadıkları ile, korkuları ile, tedirginlikleri ile, eski, yeni yargıları ve kararları ile, eylemleri ve değerlendirmeleri ile «**Geçmiş**»inin ta kendisidir. Bir yerde geçmişimizin eylemleri, yine geçmişimizin anılarını oluşturur.

Düşünce dediğimiz geçmişin sürekli araştırılması, incelenmesi ve yinelenmesinden başka bir şey değildir. Bunu aşabilmek, **düşünce** hareketinin olmadığı bir ortam yaratmakla mümkün olur.

Yani, **düşüncenin** tedirginlik yaratan gürültüsü dışında koyu ve sakin bir sessizliğe bürünerek bakmasını öğrenmektir.

İşte o zaman **düşüncenin** ötesine geçtiniz demektir. Birey burada artık yeni bir boyutta yaşar.

Bu “**Bir başka enerji boyutudur**” ve geçmişe ait izlerin **düşünceye** yansımalarını önler.

Zaten değişme ve değiştirme kelimelerinin anlamı, olandan bir başka şekle geçişin eksiksiz bir tanımlamasıdır.

Yani;

Değişmek seçenekler üretmektir, yoksa karşıt bir tavra geçiş değildir...

Peki, insan geçmişi ile sürekli bir ilişki içinde olmayan; yeni, bir düzeni kendi **düşüncesinde** oluşturabilir mi?

Düşüncelerimizi, duyularımızı, arzularımızı, beklentilerimizi, korkularımızı adeta esir almış ve yönlendiren geçmişimizin bu anılar diktatoryasından kurtulmak kolay mıdır?

Birey kendini bütünüyle geçmişin içinde duyar ve hisse derse değişme ve değiştirme olayının gerçekleşmesini adeta imkânsızlaştırır.

Oysa, duyabilen, araştırabilen, dinleyebilen, kendini bütünüyle teslim etmeyen birey, **düşüncenin** her türlü esaretine karşı koyar..

Geçmişimizin ne kadar derinliğine dalmış ve hatta batmış durumda olduğumuzu tek biz yanıtlayabiliriz.

Zaten bu yanıtlama noktasına geliş bile bireyin tutsaklık zincirlerini kırmaya bile, kırma gereğine inancının ve özgürlüğüne erişimin ilk adımı olur.

Yeni yeni **düşünceler**, yeni yeni meydan okuyuşlar, yeni yeni duygular hep bu ilk adımla başlar.

Bu noktada en önemli adım, tüm bu **düşünce** ve duyguları kendimizle özdeşleştirmeye geçişi samimi olarak istemek ve sağlamaktır.

Bundan sonra egemenlik geçmişin karanlık, izbe ve korkutucu dehlizlerinden «**Bugün**»ün aydınlık, özgür, umut dolu ufuklarına açılacaktır.

Aksi halde, her şey, her madde, her insan kendi varoluşu içinde tutsağı olduğu **düşüncesine** ve onun ürettiği ıstıraplarına sarılmış bir şekilde yaşamını sürdürmek durumunda kalacaktır.

Diğer taraftan, herkesin varoluşu, diğerlerinden çok farklıdır. Kimileri ile yakın ilişkiler içinde olmak süreklilik, hatta fiziksel temaslar bile bu gerçeği değiştirme gücünde değildir.

Herkes kendi bilincinin, kendi **düşüncesinin** hapisanesi içinde, kendi sınırlılıkları ile çevrelenmiştir.

Bu ayrılıkları ve aykırılıkları birlikteliğe çevirebilecek bir hareket noktası oluşturmak mümkün müdür?

Bir uyumlu toplum yaratalım derken, her şeyi ve herkesi bu tekbaşinalığı içinden nasıl ve neyle çıkarabiliriz?

Bu kabuğu kırmak, geçmişin hapisanelerinde yaşayan birey için «**Bugün**»ün sihirli dünyasına geçmek pek kolay değildir.

Bu bir yerde, **düşüncesinin** kendi yarattığı ıstırabını ve olumsuzluğunu aşarak, bu sefer kalbi ile yüreği ile **düşünmesini** öğrenmektir.

“ÖLÜMDEN DERS ALMAK ZORDUR, ÇÜNKÜ BİR DEFA GELİR...”

*D*ünya üzerinde tek değişmez gerçek, ölümdür.
Biliyoruz ki;

İnsan belki doğacaktır, ve mutlaka ölecektir...

Bir insan için, ölüm doğal bir sonuç ve tek gerçektir.

Ancak, gerek ölümün şekli ve ölüm olgusunun **düşünce-
lerde** ürettiği ıstırap, ölümü daha da korkunç hale getirir.

Ölümde, bireyin çevresinden ve alışkanlıklarından ayrılmak korkusu vardır ve bir “*Meçhul*”e geçişin tedirginliği ile hareketlerinde bir takım saldırganlıklar gözlemlenmeye başlar.

Şunu da unutmamak gerekir ki;

Şuur altındaki ölüm korkusu, cenneti hak etme düşüncesi ile istismar edilirse “Softa”lık başlar...

Nedense insanların korktukları şeylerin başında hep ölüm gelmektedir. Belki de bir bilinmeyen, bir puslu ortama geçişin algılanamayışından.

Birey, ölüm ve ölüm ötesi değerlendirmeler üzerine o kadar az eğitilmiştir ki, bunları böyle görmesini olağan karşılamak gerekir.

Gerçek şudur ki;

Önemli olan “İnsan” olarak doğmak değil, “İnsan” olarak ölmesini bilmektir...

Çünkü çevre toplum bugünün adeta bağımlanmış insana, madde dünyası kısıkcı içinde kendilerine bir başka türde **düşünce** üretme hakkını bile vermemektedir.

Dinlerin bile daha ölüm ötesini ceza ve cehennem senaryoları ile doldurduğu bu ortamda biz garip kulların **düşünceleri**, yorumları ne dereceye kadar tatmin edici olacaktır?

Zaten;

Bilinmeyen her zaman korku kaynağıdır...

Aslında, insan öleceğinin korkusuna kapılıyor ve panikliyorsa, gerçekleri görmüyor ve bedenini, çevresini, servetini seviyor demektir. Zaten bedenini seven; gücü, maddeyi ve alışkanlıklarını seviyor demektir.

Ölüm de bunların terki anlamına geldiğine göre, insanın kendi kısır döngüsü içinde korkuya kapılmasını da olağan görmek gerekir.

Gerçi ölümü önleyecek ve herhangi bir insana ayrıcalık sunacak bir güç yok.

O halde;

Hepimiz nasıl olsa öleceğiz, bari öleceğimize degecek bir hayat sürelim...

Eğer, ölüm gerçekten «**Son**» olarak kabul edilecek olunursa, bu dünyada yaşadığımız yaşamın içinde eylemlerimizle, **düşüncelerimizle** oluşturduğumuz tüm kötülüklerin, adına günah da desek, sevap da desek tüm olumlu ve olumsuz sonuçlarının da noktalanması ve artık hesabının verilmemesi anlamına gelirdi.

Doğaldır ki, bu **düşünce**; bireyleri bu dünya üzerinde yaptıklarının, yapmadıklarının hesabını vermeyen ve hatta yorumlamayan bir vahşi topluluk haline sokardı.

Şu bir gerçektir ki;

İnsanın işlediği günahları yargulamak yalnız Allah'a mahsustur...

Ölüm, tüm kötülüklerden, olumsuzluklardan kurtulmak ve her türlü iyi, kötü alışkanlıklardan özgür olmak değil, onları değerlendirme ve yorumlama haline geçiş anıdır.

Bu noktada bireye huzur sağlayacak, korkusundan kurtaracak şey; kendisinin yalnız bir bedenden ibaret olmadığı ve bir ruh taşıdığını, beden ölse de, ruhun sürekliliğinin kaçınılmaz olduğunun bilincine varması ile kabullenilebilen bir hale gelir.

Ruh ölümsüz olunca, ölümün her şeyin sonu olmadığı gerçeği bireyi, yaşamında ister istemez her türlü kötülükten, olumsuzluklardan kaçan, günah işlemekten çekinen, çevresi ile uyum arayan bir manevi haz arayışı içine sokar.

Gerçekten;

Ruhun varlığını, güzelliğini, gelişmesini, coşkunuğunu anlamak için, çevresel değerlerle donatılmış, sıradan bir göze, bir kulağa, bir düşünceye gereksinim yoktur...

İnsanın ölüm **düşüncesi** karşısında takınacağı bu tavır bile **düşüncenin** ölüm ıstırabını ortadan tümüyle kaldıramayacaktır.

Her insan dünyaya gelişi ile, yaşamı ile aldıkları ve verdikleri ile herkesten farklı bir hayat sürer. Hiçbir kimsenin yaşamı, diğer bir kimseninkine benzemez ve hatta uymaz.

Hatta, arzuları, hazları, acıları, ıstırapları, korkuları, mutlulukları, tedirginlikleri, kabullenmeleri ve retleri ile benzezmeliklerin yansıdığı bir tablo görüntüsü verirler.

Bu değişken görüntü veren yaşam takvimlerinin, tek değişmeyen ve gerçeği olan ölümdür.

Herkes bireysel yapılarının, tavırlarının, çabalarının, zenginliklerinin, güçlerinin durumuna bakmaksızın aynı beklenen sonuca yelken açarlar.

Unutmamak gerekir ki;

Ölüm zenginini de, fakirini de, güçlüsünü de, güçsüzünü de, akıllısını da, aptalını da aynı sonuç kaderinin sonsuzluğa doğru yola alan trenine bindirir...

Hatta yaşanan yıllarının gün sayısı ve niteliği bile bir ayrıcalık sağlamaz.

Peygamberlerin de, Evliyaların da bu değişmeyen sona varmalarında ayrıcalıksızlıkları, nasıl olacak da bizleri bir bedensel ölümsüzlük fikrine ısrarlı kılacak, bilmiyorum?

O halde sormak durumundayım ki;

Ölümden ders almak zordur. Çünkü bir defa gelir. Peki, ya yaşamdan?...

Gerçekte ölüm, yaşam için ödünç alınan zamanın tükenmesidir.

O halde, yaşamımızı yavaş yavaş, içimize sindire sindire, duya duya, doya doya ve bu dünyaya niye geldiğimizin bilinci ile olumlu **düşünceler** üreterek tamamlamaya çalışma durumundayız.

O zaman;

Yılların kısalığının tedirginliği, gönül takvimimizin bol sayfalı zenginliği karşısında değerini yitirecektir...

Aslında, yaşamı tümüyle dolu dolu yaşamak için insanı yönlendiren en büyük etken, ölümden peşinen onurlu bir şekilde haberdar olması ve onu kaçınılmaz bir geçiş noktası olarak görmektir.

Ölümde bir sır da yoktur. Ölüm her yerde, her yaşamda, her olaydadır. Ancak ölüm bir yığın gizleri ile kefenlenmiştir.

Doğaldır ki; ölümü benimsemek, ölecek olan için öyle kolay kolay kabullenilecek bir olgu da değildir.

Ancak;

Dolu dolu yaşanan bir yaşamda ölüm; ne tehdit ve ne de korku nedenidir...

Unutmayalım ki, ölümün ne zaman geleceği belli değildir.

Bir ömrün her saati, her dakikası ile oturup ölümü bekleyemeyeceğimize göre, ölüm sırası geldiğinde ya da bilemeye-

ceğimiz bir zamanda karşılaştığımızda kendimizi buna hazır tutmamız gerekecektir.

Zaten ölüm geldiği zaman artık biz yokuzdur.

Asla unutmamalıyız ki;

Bu dünya üzerinde iyi, güzel, doğru ve hayırlı bir yaşam geçirip geçirmediğinizi, ancak mezarcının ağlamasından anlayabilirsiniz...

Bizler bir yerde yaşamı, o günün koşulları içinde, aka geldiği şekliyle değil de, geçmişimize bağımlılığımızla bir güdümlenme arzusu şeklinde yaşamak direnişinde olmayı isteriz.

Oysa, «**Bugün**»ü, «**Bu An**»ı olduğubiliği ile, akışa geçtiği doğal haliyle, tüm değişmezliği ile benimseyip yaşamayı ilke edindiğimizde ıstırapların kaynağını da kurutmuş oluruz.

İnsan yapısı gereği **düşüncesinin** devamlı bir şekilde ürettiği ıstıraplar nedeniyle hep korku içindedir. İşin şaşırtıcı yanı, en çok da kendisinden korkar.

İçinden kaynaklanan nedenini çözemediği, belki de genleri ile kendine intikal etmiş bir yığın bilemediği oluşumların, birikimlerin patlamaya hazır olduğunu gördükçe bu korkunun paniğine daha da çok kapılır.

Ne yazık ki;

Düşüncemizde oluşan doğrularda hep tutku ve korku boy gösterir...

Ne yaparsak yapalım, kendimizi bu kalıbın içinden çıkarmak kolay olmayacaktır. Bu korkulardan sıyrılmak, çözüm

bulmak için tüm gücümüzle uğraşmamıza rağmen, özgürlüğüne ulaşabileceği köklü bir sonuca varamayız.

Aslında bu, **düşüncenin** kendi üretkenliğinde ve kararlılığında alışkanlıkların ve bilgilendirmelerin ısrarcılığında yatmaktadır.

Hepimiz ıstırap çektik, çekiyoruz ve çekeceğiz de. Bilinmez belki de ıstırapı, öncelikle bireyin gelişmesi, olgunluğuna ermesi için en büyük gerçek olduğunu kabullendiğimiz için.

Ancak, unutmayalım ki;

Istırap çeken birey, kendini gerçeğe yabancılaştıran bireydir. Bu da yetmezmiş gibi, ardından da bu yabancılaştırmadan da kaçmaya kalkan bireydir de...

Eğer, siz **düşüncenizde** devamlı bir şekilde hep ıstırap üretiyor ve hep o ıstırapı yaşıyorsanız; yaptıklarınız, tutumlarınız, tutkularınız hep yanlışır demektir.

O halde soruyorum;

Gerçeğe varış, doğrudan geçer. O halde yanlışların yanlışlığındaki bu ısrarımız niye?...

Her insan kendi kaderini yaşar. Ancak bu dünyaya geliş nedeni içinde başkalarının kaderini oluşturmak ve yaşatmak görevini de üstlenir.

Evet, hiçbir kimse zorla ıstırap çekmeye zorlanamaz. Ancak birbirleriyle adeta kader bağları ile zincirlenmiş bir toplumda bireyler, tek tek olumlu **düşünce** üretme kültürüne ermedikçe, ya da büyük bir aşama yapıp **düşüncenin** ötesine geçme gibi bir üstünlüğe ermedikçe; emin olun ki, bu dünya hep arada bir hafif bir güneş açan bir cehennemler dünyası olarak sürüp gidecektir.

Elbette, birey hiçbir zaman ıstırabının arzulayıcısı değildir. Her ne kadar ıstırabımızla bir yaşam boyu haşır neşir olmanın getirdiği bir alışkanlık oluşmuş olsa da, hatta hatta bunlardan bir kekremsi haz almaya başlansa da; yine de huzur ve haz dolu bir geçişi her zaman ister.

Aslında tüm ıstırapların kaynağında **düşüncenin** ürettiği bencillik, açgözlülük, ayırimcılık, geçmişin korkuları yatar.

Bunlar iyice gözlemlenir ve giderilirse; ıstıraplar da bir aşınmaya uğrar.

Kendi önyargılarımız, arzularımızı, korkularımızı anlayışımızı köreltikçe de, bu ıstırapların da başkalarına yansımalarını önleriz. Bunu önüne kısıtlamalar koymak, diğer bireyler yardımcı ve yol gösterici olmamızı engeller.

Zaten birey bu aşamada kendi **düşüncesi** içinde üstünlüğüne erer ve bu ıstırapları alt ederse; topluma yansımaları da etrafına huzur, sevgi ve sempati dağıtması şeklinde görüntü verecektir.

Eğer, çevremizin, toplumumuzun ve hatta dünyanın sürekli ıstırap çektiğini kabul ediyorsak; öncelikle yapmamız gereken şey, onlara yansımalarına sebep olacak, kendi **düşünce** tarzımızı olumluya çevirme eğitime ağırlık vermemiz olacaktır.

Bu, bireyin kendi kendisini sınama alışkanlığına sokması ile mümkün olur.

Ama ne yazık ki;

Çoğu insan kendi kimliğini terk edip, başkalarının yakıştırdığı kişilikle yaşamayı ve o paralelde düşünceler üretmeyi tercih eder...

Bizler **düşüncelerimizi**, duygularımızı, sözlerimizi, eylemlerimizi izleyip nedenini, nasılını araştırmadıkça; bunların bizlerde oluşturduğu değişimleri tarafsızca gözlemlemedikçe, gerçeğe nasıl ulaşabileceğimizi umut edebiliriz, bilmiyorum?

Düşünce, doğası gereği hep üreticidir. Ancak denetimsiz bırakılan **düşünce**, mükemmele gelişmeye giden yolda fikir ürettiği gibi; yıkımda, yok etmede de fikir üretmesinde de üstüne yoktur.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

İnsan yaratılışının ve yaşantısının bir sentezidir...

Evet **düşünce**, ürettiği bir takım senaryolar içinde, düzen bozarken, birlik ve beraberlik nutukları atar, bir taraftan tahrip ederken olağanüstülükten ve yapıcılıktan söz eder.

Evet;

Kendimize ait düşünce, ruhumuzun gülümseyişidir...

Genelde ıstıraba neden olan, **düşüncenin** kendi başına kontrolsüz yaptığı akışa geçişin ürettiği yanlışlık sonuçlarıdır. Bu yanlışların giderilmesi ise mutlaka bir doğru uygulamayı gerektirir.

Beden olsun, **düşünce** olsun kendi kısıtlı sınırlılıkları içinde bulunurlar. Onun için incinmeye açık, korunmaya muhtaçtırlar. Doğaldır ki, bunlar endişelerin, korkuların kaynağını oluştururlar.

Bizler birer birey olarak kendimizi onlarla özdeşleştirdiğimiz sürece devamlı bir şekilde ıstırap çekmeye mahkum bireyler oluruz. Burada yatan gerçek doğamızla ilgili olan cehaletinizdir.

Unutmayalım ki;

***Ne dediklerini, ne yaptıklarını anlamak için, ne karınca-
ların konuşmalarına, ne de arıların anlatımlarına gereksi-
nim vardır...***

İnsanın en büyük yanılgılarından biri, mutlulukla, hazzı birbirlerine karıştırmasıdır. Kendimizi kaptırdığımız olur olmaz hazlar, hep yanlış bir tanımlarla önümüze mutluluk diye sunuluyor.

Halbuki, hazlar; beklentidir, arayıştır, doyumdur, düşkünlüktür, eğlencedir, tahrik olmaktır. Bunlardan yalnız biri bile bizi hazların en yükseğine ulaştırabilir.

Ancak, mutluluk **düşüncesi** bunun çok daha ötesinde süreklilik arayan bir ruh halidir. Bu bir yerde huzur, bir yerde rahatlık ve ancak her zaman gelişi ile gidişi arasındaki kısacık anların bize bir yansımasıdır.

Mutluluğu sürekli arayış içinde olmamız, bir yerde mutsuzluğun **düşünce** potamızda durur durmaksızın ıstıraplar yaratmış olmasındandır.

Biliyoruz ki;

Mutluluğa özlem duyan, arayan hep mutsuzluğu yaşayanlardır. Yoksa, mutlu bireyin mutluluğu, ya da mutsuzluğu araması gibi bir olay ya da düşünce arzusu zaten yoktur.

Mutluluk, belki mutsuzluktan bir geçiş anı ile başlar, ancak asıl tanımını sürekliliğinde bulmak mümkündür.

Dolayısıyla mutsuzluğu yaratan etkenlerin nedenlerine derinlemesine girip onları çözümleme gücünü bulamazsanız; ulaşacaklarınız, adına sahte mutluluklar diyeceğiniz geçici zevkler ve ihtiraslar olur.

Her insan kendini nasıl görür ve neyi **düşünürse** ona göre ıstırap çeker. Eğer kendisini tüm insanlıkla, toplumla, dünya ile, evrenle, kısacası tüm varoluş ile bir görür ve bunu içtenlikle duyumsarsa, bu sefer onlarla beraber onlarla beraber ıstırap çeker.

Zaten bugünkü yaşamsal ölçütler içinde ıstırap bir **“Ol-mak”** olayıdır.

İnsanın oluşturduğu bireysellik çerçevesi ne kadar dar ise, arzuların, korkuların, endişelerin, olumsuzlukların **düşünce** yolu ile ürettikleri ıstırap da, o kadar güçlü olur.

Düşüncelerimizi ve eylemlerimizi harekete geçiren neden egomuz, arzularımız, haz arayışlarımız ve korkularımız olduğu sürece bizler hep ıstırap çekmek zorunda kalacağız demektir.

Ancak onların yarattığı boşluğu, uyguladığı ayrımcılığı görüp önlem almak ve tavır sergilemek kararlılığı içinde olursak, ıstıraplar dinecek, tehlike ve karmaşa sona erecektir.

Unutmamak gerekir ki;

Istırap şiddet de içerir. Şiddet ise yaşamın bir kara yazgısı olur çıkar...

Tüm varlıklardan ayrıcalıklı olarak verilmiş **düşünebilen** bir yaratık olmamızın sözde üstünlüğü, bu açmazları aşmada bize bir şey sağlamayacak mı?

İnsanın **düşünce** alışkanlıkları, zaman zaman önüne konulan yeni yeni vizyonlara rağmen, eski halini sürdürme yolunda ayak sürüyebilir.

Bunun altında yatan bilinen geçmişe, anılara duyulan hasret ve bir türlü bilinmeyen, bilinemeyen gelecekte korkma alışkanlığıdır.

Düşüncenizde kendi hakkınızda çeşit çeşit fikirler oluşturduğunuz ve taşıdığınız sürece, kendinizi hep boz bulanık bir ortamda, sisler arasında görebilirsiniz. Ancak, şimdiki yaşamınıza duyduğunuz ayrıcalıklı ilgi devam ettikçe, onu asla terk etmek istemeyeceksiniz de.

Unutmamak gerekir ki,

Alışılmışı tutunduğunuz sürece, yeni keşifler yapma şansını kaybedersiniz...

Bunu aşma yolu, düşünce sistematığının yaşama koyduğu ipotekleri kaldırmak için başlayacak küçük bir isyanla başlar.

Düşünce kendi başına hep ıstırap yaratıcısı, bölücü ve düne bağımlı bir tablo sergiler.

Hep **“Sen/Ben”, “Seninki/Benimki”** gibi **düşünceler** yaratmayı bedensel yaratılışın gereği olarak görmekte ısrarlı.

Gün gelip, gözler açıldığında ve bunun bir açmaz olduğunun farkına varıldığında, çıkış yollarını aramak zorunlu hale gelir.

Eğer birey, bu tutumunda samimi ise köprüleri yıkıp, açık, aydınlık, yolda bir **düşünce** yönlendirmesi ile sezinlenmeye geçişi sağlamak mümkün olacaktır..

Değilse, boş yere kendini kandırıp, hep karanlık ve çıkmaz yollara saparak hep **«Bir şeyler yapıyorum, amma olmuyor»** kandırmacısının arkasına saklanıyor.

Bu durumlarda umutsuz olmaya gerek yoktur. Çünkü **düşünce**, eninde sonunda gerçeği görecektir, ısrarından vazgeçecek, kendi sakin ve huzur dolu ortamına mutlaka çekilecektir.

Burada önemli olan, **düşüncenin** zorla ve zorbalıkla susturulmaya çalışılması değil, kendi gerçeğinin farkındalığı içinde sessiz ve sakin limanına gönüllüce sığınmasını istemesidir.

O halde, gerek toplumu oluşturan tüm insanların, gerekse ayrı ayrı bireylerin birbirleriyle oluşturabileceği ilişkileri, **düşüncelerinin** bir beraberlik platformunda sessizliklerine ve dinginliklerine erişleri, kalp yoluyla, yürek yoluyla **düşünce** üretimine geçişleri ile kurulacaktır.

Şöyle bir **düşünüyorum**;

İnsanın gerek kendisi ile, gerekse çevresiyle, gerekse de dünyası ile süregelen bu bitmek tükenmek bilmeyen didişmesi, hangi nedenlerle günbegün artıyor...

Bu olumsuzlukları olumluluğa, bu karşıtlıkları uyuma çevirmek mümkün değil mi?...

Yoksa bizler, bu dünyaya, yalnız uyumsuzluk ve düzensizlik vermeye geldiğimizi mi zannediyoruz?...

Savaşlar, korkular, hırslar, mutlak bir üstünlük gösterisine dönüşen yarışmalar, saldırganlıklar, vahşet; hep güzellikler, düzen, uyum, sevgi ve barış maskesi altında sunulmaya çalışılıyor.

Kimi zaman siyasal ve pembe sosyal hedefler, kimi zaman **Dinsel** yönlendirmeli yapay cennetler bu katlantıların ödülü diye bir bedel olarak her gün biz insanlara biçiliyor.

Kısacası, cennet hayali ile cehennem oluşturup bizleri tüketme senaryoları çiziliyor.

“DÜŞÜNCE HAREKETLİLİĞİNİ HEP KUŞKU VE MERAKTAN ALIR...”

*K*endimizle ve çevremizle olan devamlı kavga hali ne zamana dek sürecek?...

Bizler, yaşamımıza dikkat edecek olursak, her türlü **düşüncelerimizin**, alışkanlıklarımızın ve geleneksel hale gelmiş tavırlarımızın adeta tutsağı durumunda olduğumuzu görürüz.

Evet, bu durumlarda bile bilinç çalışıyor, **düşünce** üretiyor, ancak kendini hep bağımlı hissettiği, katılaşmış, köhnemiş geleneksel kalıplarına bağlı kalarak.

Doğaldır ki, bunların sonuçları hep didişmeler, olumsuzluklar ve düzensizlikler yaratmaktan öteye bir adım bile atamıyor.

O halde, sorun bu didişmelerin, olumsuzlukların, bu düzensizliklerin nasıl bir çaba ile değiştirileceğinden çok, **düşüncenin** daha fazla ıstırap ve olumsuzluk yaratmasın diye, alışkanlıklarından, köhnemiş geleneksel tavırlarından, geçmişin huzursuzluk veren etkilerinden nasıl kurtulabileceğidir.

Bunu yapmak için insanüstü bir gayrete de gereksinim yoktur.

Zaten insanüstülük niteliğinin arkasına saklanmak, bir yerde bireyin kendini sözde haklı mazeretlerin ardına gizlenmesidir. İyisi mi, biz, arı bir **düşünce** tarzı ile saf ve önyargısız olalım.

O zaman tertemiz, arıtılmış bir kalple, gönül gözü ile bakan bir duygu seli ile huzurlu bir **düşünce** gücüne erebiliriz.

Ama ne yazıktır ki;

İnsan, en büyük yanılgıya, kendisi ile ilgili kararları verirken varır...

İnsanın kendi kendisini gözlemlemesi, içte olduğu kadar, dışta da özel bir farkındalığa varması için çok önemli bir adımdır.

Zaten birey, kendi içindeki çelişkileri anladığı anda, **düşüncesinin** sürekli ıstırap üreten aktivitesine son verebilir hale gelir.

Ancak burada en önemli nokta, geçmiş adını verdiğimiz bilinenden, koşullanmalardan, gelenekselleşmelerden, alışkanlıklardan kurtuluştur.

Ancak, bunlar oldurmayacak, olduramayacak isek, çelişkiler ve ıstıraplar hep devam ede geleceklerdir.

Fakat geçmiş dediğimiz bu karabasandan kurtulmak, zaman dediğimiz ömür törpüsünden kendisini sıyıran, özgür hareketlerin sınırlayamadığı «**Bugün**» ve «**Bu An**»ı yaşamak anlamına gelir ki; bu da, yaşamın bir «**Harikalar Demeti**»ne dönüşmesi demektir.

Zaten;

Hayaller, düşüncelerimizin canlandığı sahnelerdir...

Akıl ve beden insan terazisinin iki kefesidir. Birbirleri ile dengeli tartılar yapmaları yaşamın uyumluluğudur.

Ancak doğuşumuzdan itibaren edindiğimiz alışkanlıklar, haz duygusu ve bu hazların bireyin bedenini etkileyip, onun iyi ya da kötü bir şekilde kullanmasına sebep olmaktadır.

İster çevre, ister medya, ister reklam yolu ile olsun her renk ve çeşitlilikte önümüze sunulan yararlı, yararsız göze ve damağa seslenişi ön plana alan gıda şartlanmaları, her geçen gün yeni bir doğal denge arayışı içinde olan fizik yapımızı yıkarken, bir taraftan da akli kendi renklilik tercihleri içinde hapsetmekle meşgul.

Bu arada, yapısı gereği yılların kendi içinde sürekli kavga, direniş ve ıstırap üreticisi durumundaki akıl, bir kutuptan diğerine dengesiz bir şekilde salınıp durmakta.

Bu durum, ister istemez bir yerde, zamansız ve gereksiz bir aşınmanın, bir dengesizliğin, hatta güdümlenmenin de sebebi olur.

Zaten doğal yapısı gereği, zaman etkeninin durduramadığı bedensel ve fiziksel erezyonun varolan bu akışı, bunlarla daha da çabuklaştırılıp, bir ıstırap ve üzüntü içinde kendi yıkımlarının umutsuzluklarını ve korkularını yaşatıp gidiyor.

Bugünün sözde uygarlık ortamında, bir yığın genç ihtiyarlar, tükenmiş insanlar toplumunun sonucunu doğuruyor.

Önemli olan, bu açmazları bir **“Alışkanlık/Tutku”** girdabından çıkarıp doğaya ve doğal uyuma yüzümüzü çevirip gerçeği görmektir.

Aksi, hep düş kırıklığı, itiraf edilemeyen korkular, anlam-sız yaşam koşullanmaları gibi bireyi kendi içinde tüketen ve yaşamı taşımayı angarya kabul eden sonuçlara sürükler.

Zaten bu da **düşüncenin** bir başka ıstırap ve olumsuzluk-lar üretme şeklidir.

Bu yüzden bugünkü bireysel ve çevre alışkanlıklarının oluşturduğu yıkıcı ortamın farkındalığını özümsemek durumundayız.

Bu tehlikeleri sezinlenir sezinlemez kesin tavırlı eylemle-rimizle beden ve aklımızı korumaya almalıyız.

Tehlike karşısında zamanında yapılan eylem akıllılıktır. Sırf hazlar ve tutkular peşinde koşmak, ya da en azından ey-lemlerimizi geciktirmek sonuçları bakımından bir yerde **dü-şünsel** özürlü olmayı simgeler.

Olanlarla, yüz yüze gelmekten kaçış da bir çeşit, ıstırap kaynağını körüklemektir. Hepimizin gerçeklerle yüz yüze gelmemizin zamanının gelip geçtiği kanısındayım.

Olanlarla yüzleşmek, onları taassup noktasına getirmemek ve hatta onlarla beraber ancak esaretine girmeden yaşamak ve ardından aşmak gibi bir yola girmek, onları anlamak ve yenmek için en iyi yoldur.

Zekice ve olumlu **düşünceler** yaratarak yaşamak, bireyin olağanüstülüğüdür. Ancak, insan olmanın da en doğal halidir de.

Oysa bizler, çatışmalarla, bastırmalarla, patlamalarla, sal-dırganlıklarla **düşüncelerimizi** yıkıma uğrattıyor ve onlara paralel yıkıcı yeni yeni fikirler üreterek ıstıraplarımızı her gün çoğaltıyoruz.

Düşüncenin en büyük ıstırap kaynaklarından biri de yaşamımız boyunca «**Olan**»larla, «**Olması Gereken**»ler arasındaki yorum farkımız ve çatışmamızdır.

Zaman zaman «**Olan**»ların basitliği ve uyumsuzluğu, «**Olması Gereken**»in hayal de olsa güzelliği ve renkliliği karşısında bireye devamlı isyanları oynatır.

Oysa «**Olan**» asla değiştirilemeyen, değişmeyecek olan-
dır.

Hatta, bir yerde yaşam, bir yerde kader, bir yerde de evrendir.

O halde «**Olan**»la beraber yaşamak, «**Olan**»ı kabullenmek, «**Olan**»ın “**Olamamaz**”lığı düşüncesini aşmak, ıstıraplara da “**Dur**” diyebilecek en büyük erdemdir.

En azından «**Olan**»la çatışmaya girmemek, savaşılmamak, onunla uyumlu da olmasa anlayışla yaşamayı öğrenmek bir yerde kabullenme getirmese de, anlayış getirir.

Artık **düşüncemizde** ve hatta duygularımızda önyargıları, isyanları, kelimelerin salt anlamlarını aşalım.

Varoluşumuzun o uçsuz bucaksız derinliklerinin sırlarına erelim. Eğer bunlara gücümüz yetmiyorsa, bari bu konuda «**Hiçbir şey yapmayalım**».

Çünkü zaman zaman «**Bir şeyler yapmak**» saplantısı, «**Hiçbir şey yapmamaktır**». Bu da çok daha tehlikeli sonuçlar doğurur.

Bu noktada eylemsizlik, bir yerde **düşünsel** karar ve ıstırapların en yüksek eylem biçimi olup çıkar.

Doğal yapısı içinde **düşünce** hep bölücü, hep olumsuzdur. Hep haz peşinde koşmayı, tat almayı ön planda tutmak ister.

İstekleri çoğaltıp, besleyip geliştiren ve hatta onları saplantı noktasına getiren yine **düşüncedir**.

Bu **düşünce** tarzının kökeninde hep «**Ben**» duygusu yatar. «**Ben**» tutkusu, ayrılığın, bölünmenin üstünlük iddiasının en büyük merkezidir.

Burada süre giden alışkanlık haline getirdiğimiz «**Ben**»cil **düşünce** tarzları ve sonuçları yatar.

Halbuki, **düşüncenin** yarattığı ıstıraplar, olumsuzluklar, hazlar, nefretler, vahşet, nasıl olur da bir yaşam felsefesi ve hatta koşulu olarak benimsenme durumuna girer?

Neden bütün ilişkilerimizde, eylemlerimizde, kararlarımızda acı ve kavga hakim? Neden hep bu tip bir **düşünce** tarzı yürüterek bir eylem alışkanlığına girip sonucunu hep olumsuz bağımlılığa çeviriyoruz?

Düşüncelerimiz, yapısı gereği ilgili, ilgisiz bir biçimde oradan buraya devamlı gezinir ve adeta savrulur. Hatta ilgili dahi olsa, bu bir yerde onu iyice derinlemesine araştırdığı sonucunu da vermez.

Genelde bireyi doğrudan doğruya ilgilendirmeyen ve etkilemeyen bir şeyi gözlemlemek çok kolaydır.

Ancak birikmiş deneyimlerimizin, kısacası geçmişimizin izlerini taşıyan gözlemlerimiz yaşamımızda çok daha büyük bir ağırlık almaktadır.

Hep «**O**» değil, «**Şu**» ya da «**Bu**» olması gerektiğini **düşünerek** olumsuzluklar üretmek peşinde koştururuz.

Kendimiz hakkında bir önyargı ile yapay imaj yaratıp kendimize hep onun içinden bakmak alışkanlığına girmişiz.

Çoğu zaman, kendimizin «**Şu**», ya da «**Bu**» olduğumuzu **düşünsek** de, aslında «**Şu**» ve ne de «**Bu**» olmadığımızı anlamak, bizi bunalıma doğru sürükler.

Bireylerin algılanması yalnız beş duyuya bağlı değildir. Aynı zamanda **düşünce** de, çok büyük bir algılama merkezidir.

Buna rağmen bu peşin algılamalarda **düşünce** üstünlüğümüze rağmen bir aşama kaydedemiyorsak, o zaman **düşüncemiz** dahi bir yığın geleneksel ve köhnemiş koşullanmalarla sarmalanmış demektir.

İşin tuhafı bu şartlarda yaptığımız algılamalar **düşüncelerimizden** kaynaklandıklarından bize bir aldatıcı doyuruculukla yansır.

Yaşam, bütünüyle her anın içinde vardır. Bireyin yaşadığı her an da, bir karşı karşıya geliştirebilir. Bu bir yerde meydana okuyuş, bir yaşam süreci, bir direniştir. Oysa bizler, çoğu zaman onlardan kaçmayı, içlerine girip kabullenmeye tercih ederiz.

Olgunluğun, bilgeliğin insana ıstırap çekme yolu ile ulaştığı bir yerde doğrudur. Ancak çekilen bu ıstıraplardan neyi öğrenmiş olduğumuza ve bireyde bıraktığı olumlu izlere bakmak kaydı ile.

İnsan kendini bir derde, bir kedere, bir hüzne kaptırdı mı; hemen mutsuzluğundan dem vurur. Oysa, mutsuzluğun ana nedenleri bunlar değildir. Aslında bu duyguların altında yatan korkulardır.

Zaten mutluluk haz da değildir. Çünkü hazlar bir bağımlılık göstergesidir. Ama mutluluk, bir akış halidir. Birey mutlu olmak için hep bir şeylere gereksinimi olduğu varsayımıdadır.

O beklentileri olmadığı, olamayacağı **düşüncesi** ise onu hep mutsuzluğa götürür.

Bizler istesek de, istemesek de, **düşünce**, hep inançlarına ve geçmişin anılarına bağımlıdır. Onlara göre kendi yorumlarını şekillendirir.

Aslında;

Mutluluk iki ıstırap ya da kederin arasında bir «An»ı yaşayan bireyin verdiği görüntüdür...

Mutluluğumuzu çevremize, insanlara, olaylara ve maddeye bağımlamak, gerçek varoluşumuzla, doğamızla ilgili bilgisizliğimizden kaynaklanır

Mutluluk gerçek özümüzü bilmekten geçer. Bunun dışında başka bir şeye ihtiyacımız olmadığı ise en büyük gerçektir.

Ve başka hiçbir şeye gereksinimiz olmadığını bilmek bilgeliktir.

Bu, bir yerde artık her şeyi kaybediyorum korkusunun sonuç olarak getirdiklerinin aslında çok şeyi kazanmaktan daha değerli olabileceği gerçeğini görmektir.

Zaten bir yerde olgunluk, bireyin kendisini **düşüncesi-nin** tutsaklıktan kurtararak, hayatının her anını ayrıcalıklı bir şekilde fark edip, duya duya, doya doya yaşaması, korku ve arzulara tutsak olmadan yaşamının kaderine varması değil midir?

Düşünce sürekliliktir; süreklilik ise öncelikle yine bir geliş olduğuna göre, yenilik içermiyor demektir. Demek ki, yeni ve özgür bir ortam için **düşünce** dışı bir süreç gerekmektir.

Burada insan, ister istemez bir tercih yapmakla karşı karşıya kalmaktadır. Ya geçmişini **düşüncesinde** yorumlaya yorumlaya yaşamağa devam edecektir, ya da kendini tüm bunlardan arındırıp, sanki yeni doğmuş gibi, yepyeni bir ortamda yeni baştan yaratacaktır.

Hiçbir öğreti sunmayan ıstıraplar ancak cehennem azabı verirler. Çeşit çeşit ıstıraplar vardır. Bireysel olanlar, toplumsal olanlar, bilgisizliklerin getirdikleri, bireyin kendini bilme-me ıstırapları gibi.

Bunlar hep zamanın düzeltebileceği, iyileştirebileceği ve değiştirebileceği aldatmaları ile kabullendiğimiz ıstıraplardır.

Çoğumuz ise, kendimizi bu aldanışa kaptırıp sanki acıya tapınma, karışık bir tutku ile bağlanırsınız.

Bu noktadan sonra bireyde ıstırapın etkisinden çok hazzı sanki ön plana çıkar. Aslında en büyük ıstırap bireyin kendine acıması, kendini yetersiz bulmasıdır. Burada en büyük açmaz ise, bireyin kendisi hakkında yeterli ve kabullenebilir bir bilgiye sahip olmamasıdır.

Ne yaşam ne de ölüm kendi başlarına bir sorun yaratmazlar. Onların varolmaları çekilen ıstırapların, ya da oluşan sorumlulukların nedeni de olamazlar.

Sorunu, ıstırapını yaratan yalnız ve yalnız **düşüncedir**. Arada bir gelip geçen hazlar ve korkular bile hep gelip gidi-cidirler.

Gelirler, yaşanır, iz bırakır, ya da bırakmazlar; ancak sonucunda geldikleri gibi geçip giderler. Oysa, ıstırapın kaynağı hep hüznü ve korkulu beklentilerdir.

Bütün bunlar, hep hüznü ve korkulu bir **düşünce** tarzının sürekli icat ettiği olumsuzluklardır. Belki, bunlar, zaman

zaman bilinçaltının bastırılmış anılarını, özlemlerini, korkularını dışa vurma yoluyla bir rahatlama verse de, sonucu bakımından bu tip uygulamalara verdikleri alışkanlıkları nedeniyle pek fazla bir süreklilik sağlamazlar.

Birey belki koşulları değiştirmeyebilir, ancak olaylar karşısındaki tavır ve tutumunu kontrol altında tutabilir. Burada önemli olan temele ilişkin şeylere körü körüne bağımlı olmamaktır.

Hiç kimse, diğer bir insanın **düşünce** dünyasına bağımlı değildir. Herkes kendi **düşünce** ortamı, aktivitesi ve dünyası içinde özgürdür.

Her ne kadar dünyanın bir ıstıraplar dünyası olmasından her birimiz ayrı ayrı rol alıyor olsak da, bu, hiçbir zaman **düşünce** yoluyla ürettiğimiz ıstırapların, olumsuzlukların kaynağında yer alan haz ve korkuların aynılığının bir açıklaması değildir.

Ancak sonucu bakımından, hepimiz, ama hepimiz, bu dünyanın bir ıstıraplar dünyası olmasından kademe kademe sorumluyuzdur.

Yine hepimiz, bu oluşumda, **düşüncelerimizle** ürettiğimiz olumsuzlukların yaptığı etki oranında sorumluyuzdur.

Bu nedenle hiçbirimiz bu dünyanın aldığı ıstıraplar dünyası görüntüsünün sorumluluğundan kendini bağımsız ve sorumsuz göremez.

Bu durum, bireye doğumundan ölümüne dek bir görev bilinci içinde olma sorumluluğunu da yükler.

Kendimiz olarak gördüğümüz, tanımladığımız ve hatta hayal ettiğimiz bireyi, dünyanın varoluşunun bir gereği ve

parçası olarak görmek durumundayız. Bundan kaçmak ya da kendimizi soyutlamak bir yerde Göksel plana ve programa bir başkaldırı olur.

Bizler, çevremizde oluşan şeyleri önce beş duyumuzla sezinliyor ve ardından da duyularımızla algılıyoruz. Bu durum kendi bedenimizi algılama bakımından da aynıdır.

Bu sezinlemeler, bu algılamalar, bu duyular yüzeysel bir düzende kalacak olursa, bir **düşünce** silsilesi içinde bir sonuç yaratma durumunda da kalmamış olacaktır.

Ancak bütün olanlar, olaylar, algılamak hakkında bir **düşünce** aktivitesine geçince zorunlu bir duygusal tepki ve heyecan veren bir sonuç olarak karşımıza çıkmaktadır.

Böyle bir noktaya ulaşma sonrası; ne görülen kuş, ne de duyulan serenadı değil, onların bizde yarattığı duyguların ön plana çıkan coşkusudur.

Kelime anlamı ile madde ya da eylem yerini bir **düşünce** akışının duygu ve heyecanına terk etmektedir.

Artık burada bülbül bir kuş değil bir **“İlham Kaynağı”**, gül bir çiçek değil bir **“Aşk Heyecanı”**dır.

Artık farklılıklar bir yerde **«Ben»** ile **«Ben Olmayan»** arasındaki fark kadar büyüktür. Çünkü **«Ben»** gördüğümüz, işittiğimizdir.

Ancak **«Ben»** aynı zamanda geçmişimizin, geçmiş deneyimlerimizin duyular ve **düşünceler** yolu ile **«Ben Olmayan»**a verdiği yanıttır.

Geçmişimizin belleğimizde bıraktığı her türlü olumlu izlenimler, duyuları mutluluğa ve olumlu bir heyecana, olumsuzları da ıstıraplara ve korkulara sürükleyecektir.

Dünya, yalnız çevremizde gördüğümüz, işittiğimiz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız şeylerin toplamı değildir.

Dünya tüm bu şeylere **düşüncelerimizle** yaptığımız katkıların, ürettiğimiz fikirlerin, duyduğumuz heyecanların, yaptığımız yorumların, aldığımız duyuların ve tüm **“İlhamların”** bir toplamıdır.

Bu noktada, madde boyutundaki stabil tanıma katılan her **düşünce** ilişkisi, bireysel olduğuna göre, dünyanın tanımını da, herkesin kendi dünyası ve dolayısıyla sonsuz sayıda dünyalar şeklinde algılamak gerekecektir.

Maddesel dünya burada artık tanımını, tüm ayrılığı yanında, yaşamın sonsuz dünya tanımları içindeki asıl yerini almış olacaktır.

Düşünce, doğası gereği, sözde hep mutluluk ve huzur arayışı peşinden koşarken bir tereddütler, dalgalanmalar, ürküntüler, çırpınmalar içinde hep olmazlara ve ıstıraplara doğru meyleder

Hele hele peşinde koştuğu şeylerin ne denli geçici anlamsız, tutarsız ve sürekli olduğunu gördüğünde, uğradığı düş kırıklıkları ve ezikliklerle bu defa ıstıraplarına bir başka **“Benimlilik”**le adeta sarılır ve bırakmak istemez.

Burada artık insanın kişilik formu devreye girmek durumunda kalmaktadır..

Yaşam aynı zamanda, ıstıraplarına, olumsuzluklarına rağmen, yalnız bir tutsaklık dönemi yaşamak demek değildir.

İstırap çekmek, insanın oluşumu için belki de çok önemli bir etkidir.

Ancak olgunlaşacağım diye bilinçli bir şekilde yaşamı ıstıraba programlamak da, bir yerde bireyin varoluş felsefesine terstir.

Evet, acıya, ıstıraba dayanmak ve katlanmak bir yerde doğal karşılanırsa da, onları aşma, huzur ve hazzı çevirebilme gücüne erme de bundan çok daha kutsaldır.

İstirapları taşımak ne kadar yüreklilik istese de, onları aşma çabası da o kadar cesurca bir olaydır. Ne ıstırabı çekmek suç, ne de onunla savaşmak zavallılıktır.

Düşüncelerimizi olumlu ve tatlı eylemlere dönüştürme alışkanlığına girme çabasında olmalıyız. Ancak bu çabaların başkasına acı ve ıstırap verici bir noktaya taşınmaması koşulu ile.

Çünkü bu noktaya varışın altında yatan bencillik duygusu zamanla **“Düşüncenin İstirabını ve Olumsuzluğuna”** dönüşecek ve yine ön plana çıkacaktır.

Geçici görüntü verse de,

Kıskançlık, öfke aslında bencilliğin korku ile kamufle ettiği duygulardır...

Diğer taraftan, bireyin kendini hep kötü, çirkin, zayıf, günahkâr, değersiz biri olarak görüp bu paralelde **düşünce** üretmesi, kendine layık gördüğü peşin hükümlülük ve ardından bir infaz durumu ile kaderine razı tavır alması en büyük açmaz olacaktır.

İşte bireyin kendi kendine biçtiği bir garip olumsuzluklar giysisi. Bu giysi, tipik bir **«Düşüncenin ıstırabı ve olumsuzluğu»** tablosudur.

Düşünceye takılan, aşılmasında zorluklar çekilen ve tutkulara dönüşen arzular, insanı sürekli bir açmaza sürükleyen duygulardır.

Onları **düşünce** yolu ile bile olsa, ısrarlı tatmin ve isteklerine teslim olma, bireyi sürekli mutsuzluk ortamına sürükler.

Ancak bunlara karşı alınabilecek kesin tavır, bir taraftan bu arzuların üreteceği geçici duyguların ve duyuların sonu olabileceği gibi, diğer taraftan da salt **düşüncenin** olumsuzluklarının da sonu olacaktır.

Unutmayalım ki, gerek arzular ve gerek karşıtı öfkeler insanın en büyük açmazlarıdır. Bireyin doğasındaki bulunan **İlahi** iradeyi zayıflatma ve aşağılama yönünden de törpüler.

Unutulmaması gereken; yalnız ve yalnız;

İyi olan gereklidir. Huzur, dinginlik ve hatta saf haz ancak orada vardır...

“DÜNYA BİZİM DÜŞÜNCELERİMİZİN ETRAFINDA DEĞİL GÜNEŞİN ETRAFINDA DÖNER...”

*Y*üce Tanrı tüm varlıkları yaratırken, varoluşlarını yansıtacak bazı düzenlemeleri, o varlıkların insiyatifinin dışında tutmayı gerekli görmüştür.

Her ne kadar her varlık hayatının devamını tamamıyla kendi karar ve yönlendirmesine tabi olduğunun peşin hükmü ile hareket etse de; nefes alıp vermek, damarlardaki kanın akışı, nabzın atışları, hücrelerin çoğalması, büyüme, ölüm gibi bir yığın fonksiyonun kendi kontrolünde olmadığına da gerçeğini kabul etmek durumunda kalmaktadır.

Tüm bunlar, o varlığı yaratan **Yüce Güç**’ün kendisine pay biçtiği yaşam sürecini, kendisinden çok daha üstün olan bu güç tarafından yöneltildiğinin de izahıdır.

Tüm varlıkların böyle bir müşterek yönlenme ile bağımlı bulundukları bu **Üstün Güç** tarafından yalnız biz insanlara mahsus bir ek üstünlükle daha donatmayı gerekli görmüştür ki, o da insanın bir «**Düşünen**» varlık olmasıdır.

Düşünce, insan yapısının en büyük mihenk taşıdır. Bu noktada insanoğlu **düşünceyi** hep kendisinin yönlendirdiği ön savındadır. Halbuki bizler isteyelim veya istemeyelim **düşünce** tüm yaşamımızı kapsar.

İnsan beyni birey istese de, istemese de hep bir yığın **düşünceler** üretme peşindedir. Bu akış bireyi her türlü maddi, manevi ve moral yapı içinde sürükler durur.

O kadar ki, insan neredeyse bu dünyaya gelmeden evvel **düşünmeye** başlamış ve bu dünyadan göçtükten sonra devam edecektir gibi bir yargıya varmak durumunda kalmaktadır.

İşin en ilginç yanı nedir bilir misiniz?

Tüm **düşüncelerimiz** bir yerde bizim bir yansımamız ve formasyonumuz görüntüsü vermesine rağmen bizlerin **düşünmeme**, **düşünceyi** durdurmak, **düşünmekten** vazgeçme gücüne asla sahip olamayışımızdır.

Bizler istesek de istemesek de beynimiz hep **düşünce** üretcektir. Bizler belki iyi bir eğitimle bu **düşünceleri** olumlu bir şekilde yönlendirme gücüne sahip olabiliriz. Yoksa **düşünceyi** durdurma gücü bizlere asla verilmemiştir.

İnsan güne hep istediği şeyleri **düşünebileceği** savı ile başlar hep istemediği şeyleri düşünme düşünme kendisini bir gir-dabin içinde bulur. Doğaldır ki, istemediğimiz şeyleri **düşünmek**, bir yerde istemediğimiz şeylerin de üreticisi olmaktadır.

Düşünceler hep kesintisiz bir akış içindedirler. Devamlı üretmekte, konudan konuya, geçmişin iyi, kötü izlerinden, geleceğin umutlarına, eski ve bizi tüketmiş ıstıraplardan, yeni yeni ürküntülüklere hep koşturup dururlar.

Onları kontrol altına almak o kadar zor ve hatta imkânsızdır ki, sonuçları itibarı ile hep ıstırap üretmelerine rağmen, onları önleme gücüne bir türlü eremeyiz.

Düşüncenin istekleri de, ürettikleri de sınır tanımaz. Ancak, belli bir kültür ve eğitim süreci içinde onu kontrol altına almak, araştırmak, gözlemlemek bireye kimliğini saptama yönünde iyi bir yol gösterici olur.

Aksi halde hep korkular ve abartılar içinde sağa sola yalpalar durur.

Unutulmaması gereken en önemli konu şudur ki,

Geçmişin oluşturduğu korkular düşüncenin gücü ile gelecek hakkındaki umutsuzlukları körikler durur...

Aslında bireyin kendini bulması ve bilmesi ıstırabının da noktalanmasıdır.

Halbuki, herkes kendisi ile karşılaşmaktan, kendisini bulmaktan ürküp kaçmakla meşgul.

Devamlı olarak kötü, iyiyi yargılıyor. Kendimiz, bir türlü bulamadığımız özümüz ile savaş halinde bulunuyoruz. İstirabı sona erdirmek, **düşünsel** yolla gerçekleri görmek ve karşıtını yansıtmamaktır.

Hiçbir şeyi, hiçbir **düşünceyi**; ne olursa olsun Tanrı ve şeytan zıtlıkları içinde değerlendirmeye almamak gerekir.

Bunlar ıstırabı çoğaltmaktan başka bir şeye yaramazlar. İstiraplar ancak anlayışın, hoşgörünün olduğu zamanlarda sona ererler.

Zaten, bunlar anlık olaylar değil süreklilik isteyen olaylardır. İnsan organizmasının bedensel güvenliğine karşı **düşüncenin** aldığı tavır «**Ben**»i yaratır.

Düşüncenin ana akışı, bu «**Ben**» noktasından hareketle saplantılı bir sürece girer.

«**Ben**» belki **düşüncenin** yarattığı bir doğru simge olabilir. Ama hiçbir zaman bir gerçeklilik değildir.

Düşünce bir yerde kendi «**Ben**»inin doğruluğunu yaratarak ve hatta kendince kanıtlayarak ulaştığı sonucu ile öyle bir özdeşleştirir ki, bundan sonra hep onu savunmaktan, hep onu kollamaktan, ona arka çıkmaktan başka yapacak bir şeyi **düşünmez** oluyor.

İşte bundan sonradır ki, «**Ben**» olgusu her yerde ve her şeyde öncelik alınca, bütün dertler, olumsuzluklar, üzüntüler ve ıstıraplar da kaçınılamaz bir hale gelirler. Bireyi kendi **düşüncesinde** hapseder ve yönlendiren gelenekler, geçmişi bugüne taşıyan bağımlılıklardır.

Bu geleneklerin kökeni çoğu zaman bireye özel de değildir.

Zaman zaman ayrıcalıklı bir kültür ve anlayış içinde yaşayan bir gurup insanın ortak **düşünce** ağırlıkları da olabilir.

Her birey aile, toplum ve hatta ırkının birikmiş bilgi ve deneyimlerini taşır ve bu da, o bireyin geleneklerini oluşturur.

Unutmayalım ki;

Düşüncenin özgürlüğü, bireyin bu kalıplaşmış ve tabulaşmış geleneklerinin sorgulanmasında yatar.

Düşünce, bireyin zekâ ve eyleminin en üst biçimidir.

Bu bir yerde yaşamını şekillendiren, bugünkü uygarlık düzeyine varışını sağlayan temeli de oluşturur.

Düşünürken yapıyor, ya da yıkıyor olsak da, ıstırap, ya da haz üretsek de sonuç hep aynıdır.

Gerçi, **düşünce** bir yerde insan belleğinin ve geçmişinin bir yansımasıdır. Geçmişin tanımı da, bir salise öncesinden geriye, ta sonsuzluğa uzanan bir yoldur.

Düşüncenin eyleme geçişi bu yol üzerindeki anıların, deneyimlerin, bilgi birikimlerinin, geleneklerin, alışkanlıkların o ana yansımalarında yorumlarını bulur.

İrade de bir yerde, geçmiş üzerine yapılacak yorumlarda odaklanmış haz, acı ve ıstıraplara karşı bir direniştir.

Kısacası; **düşünce** varsa, geçmiş tüm ürküntülükleri ile yansımaya devam ediyor demektir.

İnsanın yaşamındaki en büyük etkenler, dikkatsizlik ve ilgisizliktir. Onların farkına varmak ve üzerinde odaklanmak, yaşamımızı ve hatta **düşünce** tarzımızı bile değiştirebilir.

Eğer sizce, devamlı olarak ıstırap veren, ıstırap üreten bir **düşünce** varsa, tüm dikkatinizi onun üzerine verin ve nedenleri ile ilgilenin.

Çünkü ıstırap bir **düşünsel** sonuçtur. Her ıstırapın sonuçlanması, ona gösterilebilecek ilgi ve dikkatle mümkün olur.

Dikkat etmek, ilgi göstermek o ıstırapın kaynağına yönelik olacağından ortadan kalkışı da o kadar kolaylaşacaktır. Yoksa üzerine geçici bir örtü örtmekle geçişini sağlayamayız.

Bu bir yerde ıstırapı yaratan anıların (Geçmişin), beklentilerin (Geleceğin) arasındaki köprünün asıl şimdi (Bugün) olduğu gerçeğine varıştır.

“Bugün, şimdi, bu an” dediğimiz, kişilere göre de bir zaman dilimi olarak tanımladığımız hal, aslında kendini bu tut-saklıktan kurtarmış, gerçek özgürlüğün ve sürecin ulaşılmaz zaman ötesi dilimidir.

Bu durum, temel huzurun ve görsel varoluşun buram buram kaynadığı sınırsız haz halidir.

İnsan huzur ve mutluluğu, hep bu olur olmaz arzularını karşılayarak ve onları doyurma yolundaki bir çabada arar. Bu arzular gerçekleşince de haz duyar, neşelenir ve yaşamı renklenir.

Gerçekleşmediği zaman da olayı **düşüncesine** aktararak ıstıraba dönüşmesine çanak tutar. Belki duyulan arzu o an için saf ve olabilirliği yüksek, etrafına olumsuzluklar vermeyen bir arzudur.

Belki de gerçekleşmesi öyle zorluklar ve engeller çıkar-maz. Hatta belki saf ve güzel duyguların da oluşmasının ne-denidir.

Ancak burada öyle bir kurt kapanı yatmaktadır ki, tüm saf-lık ve güzel görüntüsü içinde bile olsa, her arzu ardından daha nicelerini üretmeye devam edecek ve sonunda adeta kaderi durumdaki ıstıraplar dünyasına erişecektir..

Bu noktada insan, arzudan arzuya atlayan, onların sonu gelmeyen istek ve hırsları ile kendini tüketme noktasına ge-lir.

Bilmek durumundayız ki;

Arzular, kendi mantık akışları içinde çözülebilecek ve hatta ulaşabilecek hedeflerdir...

Ancak, hedeflerin sayısını devamlı bir şekilde çoğaltarak sonuçlarının olumsuzlaşmalarına izin vermemeliyiz.

Yaşayan, yaşanan ve var olan her şeyde, her olayda ve do-layısıyla her sonuçta biz ve bizden bir pay mutlaka vardır.

Bu şekilde **düşünmeyi**, hissetmeyi, öğrenmek ve kabul etmek durumundayız. Aksi halde, kendi iç kısır döngümüzün ürünü arzu ve korkularımızın **düşüncelerimizde** yansıyan ıstıraplarının, olumsuzluklarının süresiz tutsaklığına gireriz.

Susayınca bir başkasının bize bir bardak su vermesini, yön vermesini, zenginlik sunmasını beklemek, kendimizi bir başkasında değil, bir başkasını bizde görmek, başkalarının güzelliğini, iyiliğini, anlayışını bizde irdeleyip özümsemeden koşullanmak gibi bir şeyler.

Sorarım size bu noktada;

«Siz» ya da «Ben» her birimiz kendimiz için nerelerdeyiz?...

Kendimize bakmaktan kaçarak kimde hedeflenmekten umut bekliyoruz?...

Yoksa bu bir kaçış mı?...

Yoksa bu bir yerde kendimizden tümüyle kopma mıdır?...

Bizim biz olmadığımız bir ortamda düşüncemiz, kaybettiği kendine, korku ve ıstırap dolu ağıtlar yakmayıp da ne yapacaktır?...

Bir tutam tebessüm ümidi ile bağımızlandıklarımızdan hep medet mi umacağız?...

Bunu aşmak için önemli olan ne bağışlanmak, ne de ayrılma ve hatta hatta kopmak değildir. Ne bir aşağılanma, ne de yüceltme olmadan çevreye ve olaylara bakabilme özgürlüğüne ve üstünlüğüne ermektir.

Bu **«Ben»**i ön plana çıkarma ve tutsaklıktan kurtuluşun müjdesidir.

Bu konuda herkes kendi kendisinin eğitmeni ve kendi kendisinin öğrencisi olmak durumundadır. Yoksa sonuç, bir yaşam boyu köleliktir ve onun ardından kendi ıstırabını yaşamak yetmezmiş gibi çevremizin de ıstırabını da yaşamak durumunda kalırız.

Zaten;

İnsanın tedirginliği, varlığının, düşüncesinde verdiği görüntüdür...

Yaşama tutkusu, bir yerde ölüme meydan okumaktır.

Tıpkı mutluluk özleminin tüm kederlerin anası oluşu gibi...

Dünya da, istesek de istemesek de hep ıstırapların, korkuların, umutsuzlukların, endişelerin, olumsuzlukların kaynağı ve içinde mutlaka yer alacağımız bir yerdir.

Burada hazlar azdır ve arada bir gelip, çabucak da geçerler.

Çoğu insan, dünyayı kendisine hep haz, mutluluk ve zevk vermeye borçlu kılmak peşindedir.

Peki, dünya kendi varoluşunda olmayan bu şeyleri bize nasıl verecek?

Bizim onu borçlu göstermemiz, kendisine bu yönüyle hiçbir şey vermediğimiz bir dünyadan düş kırıklığı sonucunda ıstırap tahsil etmekten başka bir şey midir?

Bizler, bir hayalin peşine takılmış, olmayan ve yapay mutsuzlukları yaşam felsefesi yapmış **düşünce** tutsaklarıyız.

Bilmek durumundayız ki;

Yaşam bu dünyaya niye geldiğinin bilinci ile amaca doğru yapılan kararlı bir yürüyüş eylemidir...

İnsan bağımlılıklarından ötürü ıstırap içeren bir yaşamı sürdürür. İşin tuhafı da ıstırap çekmeyi de varoluşu ile beraber kendisine kesilen bir ceza olarak benimser.

Oysa, ıstırapı üreten de, kesilen ceza da, aslında hep kendi olumsuz **düşüncelerinin** ürünüdür.

Bu görüntü veren ıstırap ve ceza bir kader değil, ancak kaderin oluşması için gerekli bir yöneliş olabilir.

Tanrı'nın insanı hep bir ıstıraplar yumağı olarak yarattığı **düşüncesi**, **düşüncede** hep ıstırapı yaratan durumla tam bir çelişki içine düşer.

İstırap insana zaman zaman içinde huzuru, hazzı, sevgiyi, anlayışı kendi dışında bir yerde aramasının yanlışlığını algılama ya da hatırlatma bakımından en önemli dürtüdür.

Bu bir yerde de, dışa dönük yapısallığımızı içsel yola çevirme yöntemidir. Bunlar bir seçenekler demetidir.

Yok, eğer «**Ben**» ıstırap çekersem varoluşumu yaşar ve böylece hedefime ulaşırım diyorsanız; böyle bir önyargıya baştan sahipseniz, “**Cehenneminiz Size Kutlu Olsun**” demekten başka seçenek kalmıyor demektir.

Yok;

Ben bunlara mahkûm değilim, benim verebileceğim, bulabileceğim renkli, güzel ve sevgi dolu seçeneklerim de var, ben bunların içinde yerimi alırım...

Diyorsanız; varoluşunuzun ana amacına uygun ve **Tanrı**'dan ötürü bir başka gözle bir cennet ortamı görüntüsü vermeye başlayacaktır.

Çok düşünmek iyi olabilir. Ancak, treni kaçırmamak kaydı ile...

Düşünce hep arayış içindedir. Onu kelepçelemeye kalkışmak en büyük hatadır. O mutluluk ve doyunluk hallerinde bile hep bu arayışını sürdürür.

Zaten egosuna adeta bürünmüş bir **düşüncenin** temel hedefi bireye asla sürekli bir huzur hedefi değildir.

Çünkü sonrasını dününden gelen ürküntülükleri ile kovalama ve yakalama peşindedir.

Egomuz tümüyle **düşüncemizin** eseridir. Sürekli bir direniş ve kendini ön planda tutma çabası içindedir. Çünkü **düşünce** kendi akış zinciri içinde ona ölümü son olarak belletmiştir.

Bu direniş, bir taraftan korkuları yaratırken, bir taraftan da bir yığın olur, olmaz arzuları ortaya koyarak kendisini üreten **düşünceyi** tutsak almaya ve kendi güdümüne sokmaya çalışır.

Diğer taraftan da bireyin ve dolayısı ile **düşüncelerinin** kendisi için sürdürdüğü bu arzu ve ihtirasları uğraştırarak hiçbir zaman sakin ve huzurlu bir ortamın oluşmamasına adeta çaba harcar.

Eğer, bizler onunla olumlu bir hoşgörü ve anlayışla barış ortamına giremeyecek olursak, bizimle yaşam boyu savaşır duracaktır.

Çünkü kendi mantığı ile savaşmamak, teslim olmak, «**Son**» ya da «**Ölüm**»dür. Bu bir yetişme ve **düşünsel** programlanmadır.

«**Ego**»yu bir «**Ayrı**»lık, bir «**Başka**»lık içinde irdeleyip, onun bir bütünün parçası ve hatta tamamlayıcısı olduğu ger-

çeğini göremezsek doğumdan ölüme uzanan yolda «**Ego**» çıkmazında bocalayıp dururuz.

Bunu aşma, «**Ego**»ya savaş açma ile başarmak mümkün değildir. Bu, bireyin **düşüncesi** ile yeni arayışlar ve anlayışlar araması ve «**Ego**»suna alternatif değil paylaşımcı bir anlayış sunması ile mümkün olabilecektir.

Burada önemli olan, «**Ego**» üzerinde yarattığımız korkuyu tatlı, huzurlu ve sevgi dolu **düşüncelerle** anlayışa ve hazzla çevirebilmektedir..

Kabul etmek durumundayız ki;

Biz istesek de istemesek de dünya bizim düşüncelerimizin değil, güneşin etrafında dönmesini sürdürecektir...

Peki;

Bizler, bu yaşamdan ne bekliyoruz, neler arıyoruz?...

Kendi hesabıma ben, gerçekten tam olarak bilemiyorum...

Aradığımız haz, huzur, mutluluk, dinginlik neşe, rahatlık ve bir işi yapmış olmanın, becermiş olmanın tatmini mi?...

Bugüne kadar ulaştığım sonuçlara bakıyorum da, içimde zaman zaman bunları çok aşan bir şeye doğru beslediğim büyük bir özlem hep var...

Bu özlemi irdeliyorum ve görüyorum ki; gerçekten çok büyük bir şey...

Tüm çabalarımın sonucunda neye, nereye ve nasıl ulaşsam ulaşayım, hedefe, bir türlü varamadım...

Bu noktada insan kendini karanlıklar içinde renkli tablolar çizme iddiasındaki bir ressam gibi hissediyorum...

Zaman zaman ısrarlı olan arama ve bulma güdümü, hep bulamama ve ulaşamama düş kırıklıkları ile noktalanmakta...

Ama, ben anlaşılmaz bir inat ve ısrarla, şu göklerin, şu evrenin ötesine dahi bir bakayım demekten kendimi alamıyorum...

Hem de bu arayış ısrarımın yaşamımın her gün daha da azalan sayıdaki takvim yapraklarını tükettiğini bile bile....

Her nedense, her elimi uzattığımda onu hemen buluvermek, tutabilmek, sahiplenmek kolaylığını arıyorum...

Bugüne kadar, herkes bana hep böyle öğretmişler, böyle belletmişler; “Kolayından, açık gözce ve kısa yoldan bulursun, sahiplenirsin, varırsın...” demişler...

Gerçi benim de, sizler gibi yaşam sürecim içinde bulduklarım, sahiplendiklerim çok oldu. Ama tam bir sahipliliğe bir türlü ulaşamadım ve hepsi zaman değirmenin taşları arasında un ufak olup, geçtiler...

Ama, aradan ne kadar süre geçerse geçsin, elde ettiklerim, ya da edemediklerim ne olursa olsun, bu sahiplenme iddia ve ısrarından asla vazgeçmedim...

Ancak, ürettikleri sonuçları, yaşam süresince düşüncemin seçtiğim hedefin ihaneti olarak önüme seriliyor...

Hep, olamazlar, uzaklıklar, sonsuzluklar peşinde koşarken bu anın coşkusu ile dopdolu en yakınımızı, içimizi, kendimizi, «Ben»i nasıl göremediğimi anladıkça şimdi gerçekten çok daha hayıflanıyorum...

Fakat ulaşılması çok zor olan böyle bir hedefe nasıl bir çaba, ne tür bir yol ve tempo ile ulaşabileceğiz?...

Eğer, tüm bu çabaları, ısrarları ve hatta inadı bize aklımız ve düşüncemiz üretip ve sundu ise; emin olun, pek ümitsiz bir vaka değildir...

Yok, bunu herhangi biri, bir ısmarlama gibi bize kabullendirmeye çalıştı ise, sonucundan yana pek fazla umutlanmayın!...

Çünkü düşüncelerimizin hedeflettiği bakışlarımız eski bir alışkanlıkla maddeye dayalı sonsuzluktaki hedefine bizleri güdülemeye devam edecektir...

Varoluşumuza, içimize, iç dünyamızın ana hedefine ulaşma için pırıl pırıl bir kalp ve duru bir gönül coşkusu gereklidir...

Düşünce; kendi başına ne yaptığını bilmeyen, savruk ve denetimsiz de değildir. **Düşünce**; bir yerde, akılla duygunun bir diyalogudur.

Düşüncesinde kendisini aşabilmiş birey, tüm ıstırapları yüreğinde öğütür ve sevgi, mutluluk, huzur olarak kendine ve çevresine olanca özverisi içinde dağıtır.

Ve sonuç olarak ben yine şunu diyorum; ister ıstırap, ister mutluluk üretsinsin; **“Yalnız düşünen insanın umut etmeye hakkı vardır.”**

Çünkü:

“UMUT, DÜŞÜNCENİN SALTANATIDIR.”

Bugüne kadar yayınlanan kitapların adları:

- 1.- Gönül Bahçemde Küçük Gezintiler
- 2.- İnsanları Seveceksin
- 3.- Gençler Sorunu mu? Yetişkinler Sorunu mu?
- 4.- Mutluluk Çıkmazı
- 5.- İçerdekiler, Dışardakiler
- 6.- Dost Dost Dedikleri
- 7.- Kader
- 8.- İnsan Olma Sanatı
- 9.- Ben Kimim? Siz Kimsiniz?
- 10.- Atatürk'ün ağzından Atatürkçülük
- 11.- Düşüncenin İstırabı
- 12.- Ölümün Pembe Yüzü
- 13.- İçimizdeki Sessizlik
- 14.- Sevginin Gizemi
- 15.- Bir Millet Böyle Kurtuldu

- 16.- İnsanın Bitmeyen Arayışı Mutluluk
- 17.- Her Şeye Rağmen Aşk
- 18.- Pırıltılar – Kıpırtılar
- 19.- İnsanı Tanıma Sanatı
- 20.- Türk Kadınının Uyanışı
- 21.- Mustafa Kemal ve Vahdettin
- 22.- Kanla Yazılan Destan Çanakkale
- 23.- Sarıkamış Faciası
- 24.- Atatürk ve Deniz sevdası (Albüm)
- 25.- Atatürk'ün Çocukları (Albüm)
- 26.- Düşünen İnsanın Sancılı Dünyası
- 27.- Hümanizm
- 28.- Mevlana Felsefesi
- 29.- Çanakkale'den Gelibolu'ya
- 30.- Atatürk Anıları
- 31.- Dünya Şairlerinden Atatürk Şiirleri
- 32.- İçsel Dünyamızın Derinliklerinde
- 33.- Kadınlar ve Kadınlarımız
- 34.- Ölümün Pembe Yüzü – II
- 35.- Gönül Dağarcığımdan Özdeyişler
- 36.- Beyaz Ölüm – Sarıkamış Gerçeği
- 37.- Çağdaş Atatürk Fotoğrafları Albümü – Cilt 1
- 38.- Türkiye Gerçeği 1919/1929 Kitap: 1

- 39.- Türkiye Gerçeği 1919/1929 Kitap: 2
- 40.- Dayanışma-Paylaşma-Yardımlaşma
- 41.- Saltanattan Cumhuriyete – Vahdettin ve Mustafa Kemal
- 42.- Çağdaş Atatürk Fotoğrafları Albümü – Cilt 2
- 43.- Dünya Milletleri Gözüyle Atatürk.
- 44.- Çanakkale'den Anılar (Hollanda Basımı)
- 45.- İşte Aşk Budur
- 46.- Dostluk
- 47.- Huzur Kapısının Sihirli Anahtarı – Mutluluk
- 48.- Yunus Emre

KAYNAKÇA

Orhan Hançerlioğlu – Düşünüyorum Öyleyse Varım

Descartes, Rene, *Discourse on Method, Meditations and Principles*, 1984, Everyman's Lib., London.

Kuhn, S. Thomas, *The Copernican Revolution*, 1966, Harvard Univ. Press.

(Felsefenin İlkeleri-MEB Yayınları-Çev.: Mehmet Karasan-s.5-6)

Düşüncenin İstirabı – Hanri Benazus

Düşünen İnsanın Sancılı Dünyası – Hanri Benazus